

BURMESE
CLASSIC
.com

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ဆုအခူလီ

အမုန်းကမ္ဘာရဲ့အဝေး

L နင်း

ဆုအညွှန်း

ကဗျာနှင့်ကဗျာရဲ့ကဏ္ဍ

BURMESE
CLASSIC
.com

အခန်း (၁)

တစ်ဖက်ခြံမှ ဆူဆူညံညံ အသံများကြောင့် လိုက်ကာ
ဖြူဖြူကြားမှ တစ်ဖက်ခြံကို တော်ဖုရား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အမြဲလို တံခါးပိတ်ထားသော အိမ်တံခါးများအားလုံး
ပွင့်နေပြီး တစ်ဖက်ခြံမှ ကားကြီးနှစ်စင်း ရပ်ထားတာကို မြင်လိုက်
သည်။ အလုပ်သမားတွေက ပစ္စည်းတွေကို သယ်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့
တင်ပေးသမျှကို စနစ်တကျဖြစ်အောင် ကြီးကြပ်ခိုင်းနေသည့်
လူလတ်ပိုင်းအရွယ် အမျိုးသားတစ်ယောက်။

အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ မျက်လုံးထူထူ၊ နှုတ်ချွန်
ချွန် စူးရှတောက်ပသည့် မျက်ဝန်းနက်နက်တို့က ရွှန်းလဲ့ကာ နီရဲ
သော နှုတ်ခမ်းလွှာတို့ကို တင်းတင်းစေ့ပိတ်ထားတတ်သူကို

တော်ဖုရား မှတ်မိသည်။

တော်ဖုရားကိုယ်တိုင် မောင်းလာသည့် ကားလေးနှင့် သူကား ဝင်တိုက်မိသလို ဖြစ်ခဲ့စဉ်က တော်ဖုရားကို ဘာမှမပြော သွားသော်လည်း စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် တော်ဖုရား မျက်နှာလှလှလေးကို ခပ်ရဲရဲ စူးစိုက်ကြည့်သွားခဲ့သည်ကို တော်ဖုရား မမေ့။ ယောက်ျားပီသ၍ တည်ကြည်ခန့်ညားချောမောသော သူရုပ် သွင်က တော်ဖုရားမျက်ဝန်းမှာ စွဲကျန်သည်။ အခုတော့ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် တော်ဖုရားရဲ့ အိမ်ချင်းကပ်လျက် နေမည့်သူအဖြစ် တော်ဖုရားတို့အိမ်ဘေးကို ရောက်လာသည်ဆိုတော့ တော်ဖုရား ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဪ...သမီးလည်း နိုးနေပြီကိုး၊ တစ်ဖက်ခြံကို လူသစ်တွေ ပြောင်းလာပြီဆိုတော့ မိတ်ဆွေသစ်တိုးတာပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

တစ်ဖက်ခြံက တော်ဖုရားတို့ တိုက်ကြီးလို နောက်ဆုံးပေါ် အပြင်အဆင်တွေနှင့် လှပခမ်းနားသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးမဟုတ်ဘဲ တစ်ထပ်တိုက်လေးမို့ သူတို့တိုက်ကြီးက အပေါ်စီးမှဖြစ်ကာ

စိုးစိုးစာစာ

ဘစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်ရုံနှင့် တစ်ဖက်ခြံက လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို မြင်တွေ့နေရသည်။

“လူကောင်းတွေဖြစ်ပါစေလို့ပဲ မာမီတော့ ဆုတောင်း တယ်၊ ဒါမှ မာမီတို့ ခရီးထွက်တဲ့အချိန် သမီးအတွက် စိတ်ချသွား နိုင်မှာ”

တော်ဖုရားနှင့်အတူ မာမီက တစ်ဖက်ခြံကလူတွေကို ငုံကြည့်ရင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟိုတစ်ယောက်က ပိုင်ရှင်ထင်တယ်၊ အလုပ်သမားတွေ ကို အားလုံးကို သူပဲပြောဆိုစီမံနေတာတွေလား”

“လူကတော့လူချောပဲ၊ ဘယ်လိုမျိုးရိုး အဆင့်အတန်း လည်းဆိုတာသာ မသိတာ”

ထုံးစံအတိုင်း မာမီက သူ့ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ ထိန်ချန်မထားဘဲ သူထင်မြင်ယူဆချက်ကို တော်ဖုရားရှေ့မှာ ပြောနေ သည်။ သမီးပျိုလှလှလေးရှိသည့် နေရာကို ယောက်ျားပျိုလှလှ လေးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်ဆိုတော့ မာမီလို သမီးရှင် တစ်ယောက်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေပုံရသည်။

စိုးစိုးစာစာ

“ဟိုအဘွားကြီးနဲ့ ကောင်မလေးက သူ့အမေနဲ့ညီမထင်တယ်၊ အားလုံး အချောအလှတွေချည်းပါပဲလား”

“အဖေတူတုတ်သူတော့ မတွေ့ဘူး၊ ခရီးလွန်နေတာလား မရှိတာလားမသိဘူး”

တော်ဖုရားက မာမိပြောသမျှကို ငြိမ်နားထောင်နေရုံမှ တစ်ပါး ဘာစကားမှ ဝင်မပြော။

“မနက်စာ အသင့်ပြင်ပြီးပြီ၊ ခဏနေရင် သမီးဒက်ဒီ နီးလာလိမ့်မယ်၊ မိသားစုအတူ စားရအောင် အောက်ကိုဆင်းလာခွဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပစ္စည်းအားလုံးကုန်သည်နှင့် အလုပ်သမားတွေ ကားနှင့် ပြန်သွားကြသည်။ အိမ်သားအားလုံးလည်း အိမ်ထဲကို ဝင်သွားကြပြီ။ မာမိက တော်ဖုရားနားမှာရပ်နေရာက အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းသွားသည်။ စီးပွားရေးကိစ္စနှင့် ခရီးတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အမြဲသွားနေရသဖြင့် တော်ဖုရားတို့အိမ်ကြီးမှာ တော်ဖုရားဒက်ဒီနှင့် မာမိတို့ အမြဲရှိနေကြပါ။

မာမိမှာ တော်ဖုရားလို သမီးလှလှလေးကို မွေးထားပေ

မယ့် ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်ကာ အလှထိုင်ကြည့်နေမည့် မိခင်မျိုးမဟုတ်။ ယောက်ျားဖြစ်သူနှင့် ရင်ဘောင်တန်းကာ စီးပွားရေးကိစ္စကို ဦးဆောင်လှုပ်ရှားနေသူဖြစ်၍ တော်ဖုရားကို ပြန်လှည့်မကြည့်နိုင်။

ဒက်ဒီနားမှာ မာမိ အမြဲရှိသည်။ တော်ဖုရားကို လိုအပ်တာမရှိ အပြည့်အစုံထားသည်။ တော်ဖုရားက စိတ်ကြိုက်ငွေကို ကြိုက်သလို သုံးဖြုန်းနိုင်ပေမယ့် တော်ဖုရား မပျော်။ မိဘနဲ့သာ အတူနေချင်သည်။ ဒါကလည်း အခုမှမဟုတ်။ တော်ဖုရား ငယ်စဉ်ကလေးဘဝထဲက ဖြစ်သည်။ သို့သော် တော်ဖုရား ဆုတောင်းက မပြည့်။ တော်ဖုရားတို့မိသားစု အတူနေချိန်က တော်ဖုရားမှာ ရှားပါးရတနာဖြစ်သည်။

မကြာခင် အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ခရီးပြန်ထွက်သွားလျှင် တော်ဖုရားတစ်ယောက်တည်း ခြေရံသင်းပင်းများစွာနှင့် ကျန်ခဲ့ရသည်ချည်း။ မိသားစုဘဝလေးကို လိုချင်တောင့်တပေမယ့် မရ။ တစ်ဖက်အိမ်ကို ပြောင်းလာသည့်သူတွေကတော့ မိသားစုနှင့်အတူ ရယ်ရယ်မောမော သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းရှိကြသည်။

အမေဖြစ်သူနှင့် ညီမဖြစ်သူကို ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆို ဆက်ဆံပုံကအစ ကြင်ကြင်နာနာရှိလှသော ကိုလူချောပုံစံက တော်ဖုရားမျက်ဝန်းထဲက မထွက်။

တစ်ဖက်ခြံမှ သူကိုတော့ နာမည်ပင်မသိရသေး။ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိပါဘဲနှင့် အမှတ်ထင်ထင်ဖြစ်ကာ တစ်ခါ မြင်တွေ့ဖူးရုံနှင့် မေ့မရဘဲရှိရာက တိုက်ဆိုင်စွာ အိမ်နီးချင်းဖြစ်လာ ခြင်းဖြစ်သည်။ တော်ဖုရား အောက်ထပ်ကိုဆင်းလာတော့ ထမင်း စားခန်းမှာ မာမီတစ်ယောက်တည်း စောင့်နေသည်။

“ဒက်ဒီရော မာမီ”

“အခုပဲဖုန်းလာလို့ ထွက်သွားပြီ၊ လာ လာ မာမီက သမီးနဲ့အတူ မနက်စာ မစားဖြစ်တာကြာလို့ တမင်စောင့်နေခဲ့တာ”

“ဪ”

တော်ဖုရားရင်ထဲ မာမီစကားကြောင့် ဝမ်းနည်းသွားသည်။ ဒက်ဒီနောက်သို့ လိုက်မသွားဘဲ တော်ဖုရားအတွက် တမင်နေခဲ့ သည့် မာမီကို ကျွေးနူးတင်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ဒက်ဒီသွားရာ နောက် မာမီ အမြဲလိုက်နေကြ လိုက်မသွားတာ တော်ဖုရားကို

ချစ်လို့ဆိုတာ တော်ဖုရား သိပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မာမီ၊ တော်ဖုရားကို စောင့်နေပေး လို့”

“စောင့်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ တော်ဖုရားဆိုတာ မာမီရင်က မွေးလာတဲ့ မာမီသမီးလေးပဲ၊ ဟောဒီမှာ သမီးအကြိုက် ဒင်းဆမ်း တွေ ပူပူလေး စားကြည့်စမ်း”

မာမီကိုယ်တိုင် ဒင်းဆမ်းတစ်ခုကိုယူပြီး တော်ဖုရားကို ကိုယ်တိုင်ခွဲကျွေးသဖြင့် ရင်ထဲကြည့်နူးသွားသည်။

အမြဲ ဒီလိုနေခွင့်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ အခု တော့ အိမ်ကြီးထဲမှာ အိမ်ဖော်တွေနှင့် တော်ဖုရားတစ်ယောက် တည်း။ ဒက်ဒီက စီးပွားအရှာအဖွေကောင်းသလောက် မိန်းမကိစ္စ ရှုပ်ထွေးသည့်နေရာမှာလည်း သူများနှင့်မတူပါ။ ထိုကိစ္စတွေကို တော်ဖုရားသိသော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်။ လင်မယားချင်း မကြာ ခဏ စကားများရန်ဖြစ်ကြတာကတော့ တော်ဖုရားအတွက် ရိုးနေ ပါပြီ။ အစတုန်းက မာမီကိုယ်တိုင် ဒက်ဒီအရှုပ်တွေ လိုက်ရှင်းဖို့ ကြိုးစားသေးသည်။ သိပ်ချမ်းသာသည့် ဒက်ဒီကို စီးပွားရေးပစ်မှတ်

တစ်ခုအဖြစ်ထားကာ ပုံစံအမျိုးမျိုး ချဉ်းကပ်ပြီး ရှုပ်ထွေးခံချင်သူများကြောင့် ကြာတော့ မာမီ လက်လျှော့သွားသည်။ ဒက်ဒီကို မာမီတစ်ယောက်တည်း အပိုင်သိမ်းထားလို့မရနိုင်မှန်း မာမီ သဘောပေါက်သွားတော့ ကိုယ့်ဘာသာ အပျော်ရှာသည်။ ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်သည့် အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ဒါတွေက ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ကိစ္စတစ်ခုပမာ သတ်မှတ်လိုက်တော့ အားလုံးအတွက် ရိုးသွားသည်။ မရိုးနိုင်တာကတော့ တော်ဖုရား၏ နှလုံးသားထဲက ခံစားချက်ဖြစ်သည်။

နိုက်ကလပ်တို့၊ ပါတီပွဲတို့ မကြာခဏသွားတတ်သော ဒက်ဒီနှင့် တော်ဖုရားတို့ လူတွေကြားမှာ မကြာခဏဆိုကြသည်။ ကိုယ့်သမီးထက် ငယ်ရွယ်သူလေးတွေနှင့် တွဲပြီး ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေသည့် ဒက်ဒီကိုမြင်ရတိုင်း တော်ဖုရား ရင်နာသည်။

တစ်ခါတလေ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် Shoppingသွားချိန် ဒက်ဒီတို့စုံတွဲနှင့် တိုးမိပြီး သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ မကြာခဏ အရှက်ကွဲရတာမျိုး တော်ဖုရားရင်ထဲ ဘာကိုမှန်းမသိ နာကြည်းနေမိသည်။

ဒက်ဒီကိုကြည့်ပြီး တော်ရုံနှင့် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ တော်ဖုရား ရင်မဖို အထင်မကြီး။ စိတ်လည်းမဝင်စား။ တော်ဖုရားတွေ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတော်တော်များများဟာ ငွေကြေးချမ်းသာ ကြွယ်ဝမှုကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး သူတို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရားကို တန်ဖိုးမဲ့အောင် နင်းခြေသွားတတ်ကြသူတွေများသည်။

“ဒီနေ့ သမီးကျောင်းသွားမှာလား။”

“သွားမှာ မာမီ”

“ဒါဆို မာမီလည်း သမီးဒက်ဒီနောက် လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ နောက်မှ သမီးကို ဖုန်းပြန်ဆက်မယ်ဟုတ်လား။”

“မာမီ သွားပြီ”

မာမီက တော်ဖုရားနဖူးလေးကို တစ်ချက်ငုံနှမ်းပြီး အသင့်ရပ်ထားသည့် ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်သွားသည်။

ဒါ တော်ဖုရားတို့မိသားစုရဲ့ ဖွဲ့စည်းမှုပဲ။ မိသားစုအားလုံး သွားချင်ရာကိုသွားပြီး စားချင်သည့်နေရာမှာ စားလိုက်ကြသည်။ အိမ်ထမင်း၊ အိမ်ဟင်းကိုစားဖို့ ဘယ်သူမှ စိတ်ကူးမရှိ။ ကြီးမားခမ်းနားသော ထမင်းပွဲကြီးကို စိတ်တိုင်းကျပြင်ဆင်ကာ မိသားစု

ဝင်တစ်ယောက်မှ မပါဘဲ ကိုယ့်ဘာသာတစ်ယောက်တည်း စားချင် စိတ်မရှိပါ။

ဒီနေ့လည်း ညစာကို အတူစားဖြစ်ချင်မှ စားဖြစ်မှာ တော်ဖုရား သိပါသည်။ ကျောင်းသွားဖို့ တော်ဖုရားပြင်ဆင်ရင်း စိတ်က တစ်ဖက်ခြံကို ရောက်သွားသည်။ ဒီအချိန် သူ ဘာလုပ် နေလဲ။

တော်ဖုရားလိုပဲ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်နေလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ချစ်သူအကြောင်း တွေးပြီးနေမလား။

တော်ဖုရားဘဝမှာ ပထမဆုံး သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်အပေါ် စိတ်ဝင်စားမိခြင်းဖြစ်သည်။ သူသာ တော်ဖုရား ရဲ့ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ရင်ဆိုသည့် အတွေးနှင့် တော်ဖုရားရင်တွေ သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ဟော...။

တော်ဖုရား နှုတ်ခမ်းတွေဟာသွားပြီး တော်ဖုရားကားရှေ့ မှာ သွားနေသူကို ရွန်းလဲ့တောက်ပသော မျက်ဝန်းနက်နက်ကလေး များဖြင့် တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

အိမ်ဘေးက ရွှေမင်းသားလေးပါလား။ ညီညိုချောချော အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးလှလှနှင့် အမျိုးသမီးလေးနှင့်အတူ ပြုံးရွှင် ရယ်မောလျက် စကားတွေဆိုနေပုံက လမ်းလယ်ကောင်ကြီးမှာ တစ်လောကလုံး မေ့နေသလားထင်ရသည်။ အမျိုးသမီးလေး၏ အကြည့်တွေက အရောင်တဖျတ်ဖျတ်လက်ကာ ချစ်ခင်မြတ်နိုး တွယ်တာမှုများဖြင့် ငြိတွယ်လွန်းလှသည်။

ဒါ သူ့ချစ်သူလေးများလားဟု တွေးလိုက်မိတော့ တော်ဖုရားနှလုံးသား တစ်နေရာဆီမှာ နာကျင်သလိုလို ဖြစ်သွား သည်ဟု ထင်သည်။ အိုလေ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ။ လောကမှာ ရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ ဘာများ အထင်ကြီးစရာကောင်းလို့လဲ။ မိန်းမလှလှမြင်တိုင်း ချစ်ချင်ကြိုက်ချင်ကြတာ သူတို့အကျင့်ပဲ။ သူ့လိုခပ်ချောချောလူဆို ပိုတောင်ဆိုးဦးမည်။ သူ့ရုပ်ရည်အားကိုးနဲ့ မိန်းမပွေလိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း။ အခုပဲကြည့်ပါလား စကားတွေပြော ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး လောကကြီးကို မေ့နေလိုက်ကြတာ။ အတွေးနှင့် တော်ဖုရားမျက်နှာလှလှ တင်းမာ အေးစက်သွားပြီး သူတို့စုံတွဲနားမှကပ်၍ ကားကို အရှိန်ခပ်ပြင်းပြင်း

နှင့် မောင်းပစ်လိုက်သည်။

“ပူး”

“အို”

“ကားမောင်းကလည်း ကြမ်းလိုက်တာ ခွန်မဟာရယ်”

နယ်က ခွန်မဟာအင်္ကျီလက်မောင်းစကို အလန့်တကြား ဆုပ်ကိုင်ရင်း ညည်းသည်။

အရှိန်ပြင်းစွာ ဝေါခနဲ ခွန်မဟာတို့အနားမှ ပွတ်ကာသီကာ ဖြတ်သန်းသွားသောကားကို ခွန်မဟာ ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်ချိန် မှာ သူ့မျက်နှာချောချောကို မာနရောင်တောက်နေသည့် မျက်လုံး ခပ်စိမ်းစိမ်းများဖြင့် စိုက်ကြည့်သွားသည့် မိန်းမချောလေးကြောင့် သူ အံ့သြသွားသည်။

တော်ဖုရားပါလား။

ဒီလိုနေရာမှာ တော်ဖုရားကို အမှတ်မထင် ပြန်တွေ့လိုက်ရ ၍ သူ ရင်တွေခုန်သွားသည်။ တော်ဖုရားက နာမည်ကြီး ရွှေမင်းသမီးလေးမို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတိုင်း၏ နှုတ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားနေသူ။ ဟိုတစ်ခါကလည်း ကျောင်းမှာ တော်ဖုရားကား

နှင့် ဝင်တိုက်မိတော့မလို ဖြစ်စဉ်တုန်းက သူမအကြည့်လေးတွေ က ခွန်မဟာအပေါ် အားတုံ့အားနာဟန်အပြည့် ဖြစ်ပေမယ့် အခုလို အမုန်းတွေနဲ့ စိမ်းလဲ့နေသော မကျေနပ်သည့် အကြည့်မျိုး မဟုတ်ခဲ့ ပါ။

တော်ဖုရား သူ့ကို ဘာတွေများ မကျေမနပ်ဖြစ်ရသနည်း ဟု သူ အပြေးအလွှား စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ သူမကားနှင့် တိုက်မိ မလို ဖြစ်တုန်းကလည်း သူမကို ခွန်မဟာ မကျေနပ်သည့်စကား ဆိုဖို့ဝေးလို့ မကျေနပ်သည့် အကြည့်မျိုးနှင့်ပင် မကြည့်ခဲ့။

ဒါဖြင့် သူမ ဘာဖြစ်လို့ ခွန်မဟာကို အခုလိုကြည့်သွား ရပါလိမ့်။ သူပဲ စိတ်ထင်လို့များလားဟု မရေမရာတွေးရင်း နှလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ လမ်းခွဲလိုက်သည်။ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ခွန်မဟာ အတွေးတွေကို တော်ဖုရားက စိုးမိုးနေရာယူထားသည်။ သိပ်လှသည့် တော်ဖုရားကို မြတ်နိုးစွဲလမ်းစွာ တစ်ဖက်သတ် ကျိတ်ပြီး ချစ်ခဲ့ရသည်မှာ ကြာပါပြီ။ တော်ဖုရား သွားလေရာ နောက် အရိပ်ကလေးတစ်ခုလို လိုက်နေခဲ့ပေမယ့် တော်ဖုရား နည်းနည်းကလေးမှပင် ဂရုစိုက်အလေးထားခြင်းမရှိ။

ဒါကလည်း တော်ဖုရားကို အပြစ်ဆိုလို့မဖြစ်။ သိပ်လှသည့် သူမနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့် ရွှေမင်းသားတွေက လူချမ်းသာတွေ။ နာမည်ကြီးအသိုင်းအဝိုင်းထဲက နောက်ဆုံးပေါ် အကွရာအမျိုးမျိုးနှင့် ကားထည်လဲစီးနိုင်သူတွေကြားမှာ ခွန်မဟာလို ကားစုတ်ကလေးတစ်စီးသာ ပိုင်ဆိုင်သူက တိုးမဝင်နိုင်ခဲ့ပါ။ တော်ဖုရားမျက်နှာလှလှလေးကို အဝေးတစ်နေရာမှ မြတ်နိုးချစ်မဝနိုင်စွာ ငေးကြည့်ရင်း သူ့အချစ်စိတ်ကို ဖြေသိမ့်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။

မတူညီသည့်ဘဝနှစ်ခုကို သူ နားလည်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အချစ်များကို တော်ဖုရားသိအောင် ဖော်ထုတ်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ မကြိုးစားခဲ့။ ကျိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ခဲ့သည်။ ချစ်သူထံမှ အချစ်ကိုမရဘဲ အမုန်းဒဏ်ကို ခံရမှာ သူ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေဆဲ သူမက သူ့ကို အမုန်းဖြင့် အေးစက်သော မျက်လုံးစိမ်းများဖြင့် ကြည့်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်မို့ ခွန်မဟာရင်ထဲ လှိုက်ဆို့နှုတ်ဟာသွားသည်။

နွယ်နှင့် ရပ်စကားပြောနေသည့် သူ့ကိုများ တစ်မျိုးထင်မြင်သွားမလားဟု စိုးရိမ်ရပြန်သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီနေ့

တော်ဖုရားနှင့် ကြုံတွေ့ရသည်။ သူမ ဘယ်ကိုလာတာပါလိမ့်။ သည်နေ့ ကျောင်းမတက်ဖြစ်ကြောင်း နွယ်ကိုပြောရင်း သူ့ကိုယ်စား ပရယ်တီကယ်လုပ်ပေးဖို့ ပြောမိတာ နောင်တရချင်နေ၏။

ကိုယ့်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ တော်ဖုရားရယ်။

ကိုယ်ချစ်တာ တော်ဖုရားတစ်ယောက်တည်းပါဗျာ။

အဆင့် (၂)

“အိမ်လေးက ချစ်စရာလေးဖြစ်သွားပြီနော် ကိုကို”

“ဆောင်းတော့ ဒီအိမ်ကလေးကို သိပ်ချစ်တာပဲ”

ပန်းနုရောင်သုတ်ထားသည့် အိမ်ကလေးက လှနေသည်။
သစ်လွင်တောက်ပသော အပြင်အဆင်တွေကြောင့် ပို၍ကြည့်ရတာ
ပသာဒဖြစ်နေ၏။

“ဟိုဘက်တိုက်ကြီးက လှတယ်နော်၊ ဘယ်သူတွေနေကြ
သလဲ မသိဘူး၊ ဒီဘက်တိုက်က အန်တီကြီးကတော့ သိပ်သဘော
ကောင်းတာပဲ၊ မနေ့ကတောင် ဆောင်းနဲ့ စကားပြောကြသေးတယ်”

“သိပ်ပြီးမစပ်စုပါနဲ့ ဆောင်းရယ်၊ တစ်ဖက်သားက
ကြိုက်မှန်းမသိ ဘာမသိနဲ့”

“ကိုကိုကလည်း ဆောင်းက မစပ်စပါဘူး၊ သူက ဆောင်းကို ဒီအိမ်ကလားလို့မေးပြီး သူ့အကြောင်းတွေ သူ့ဘာသာ ပြောပြတာပါ”

“ဘာတွေပြောပြတာလဲ”

“သူတို့မှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့၊ နှစ်ယောက်စလုံး နိုင်ငံခြားမှာ အိမ်ထောင်ကျပြီး ဟိုမှာပဲ အပြီးနေတာတဲ့”

“ဒီကို တစ်နှစ်နေမှ တစ်ခါပဲ ပြန်လာနိုင်တာတဲ့၊ အဘိုး ကြီး၊ အဘွားကြီးတွေပဲ ကျန်ခဲ့တာဆိုတော့ သနားစရာပါ”

“လူဆိုတာ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်ပဲ၊ သွား မေမေကို ဝိုင်းကူပေးလိုက်ဦး၊ ကိုကို ခြံထဲရှင်းလိုက်ဦးမယ်”

“ကျောင်းသွားဖို့လုပ်ဦးလေ ကိုကို”

“အေးပါ၊ ဒါလေးပြီးရင် ပြီးပါပြီ”

ဆောင်း မေမေအခန်းဘက် ကူးသွားသည်။ အိမ်ကလေး ကို မိသားစုအားလုံး ဝိုင်းပြီး အလှဆင်နေကြသည်။ ဖေဖေ အလုပ် က ပင်စင်ယူလိုက်ပြီနို့ ခြံဝင်းကျယ်ကျယ်မှာ စားပင်သီးပင်လေးတွေ ကိုယ်တိုင်စိုက်ပျိုးရင်း ကိုယ်ဝင်းကိုယ့်ခြံလေးနှင့် ခြေဆန့်လက်ဆန့်

နေချင်သူများဖြစ်၍ ဒီအိမ်ကလေးကို မိသားစုစိတ်ကြိုက် ဝယ်လိုက် ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အားလုံး ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေကြသည်။

ခွန်မဟာက နောက်ဆုံးနှစ်။ သည်တစ်နှစ်ပြီးလျှင် ကျောင်းပြီးပြီ။ အခုချိန်ထိ ဘာရည်းစားမှမရှိသေး။ ရုပ်ချောသည့် ကိုကိုကို သဘောကျ၍ ဆောင်းကို ယောက်မတော်ချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက် ကိုကိုဘေးမှာ မမတွေ အများကြီး။ ကိုကိုက ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စား။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“အခုချိန်ထိ ဆောင်းအတွက် ယောက်မချောချောလေး ရှာမထားသေးဘူးလား”

“ရှာထားသားပဲ”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဖြင့်ဘယ်သူလဲ”

“ကျောင်းက”

“ချော့လားဟင်”

“သိပ်ချော့၊ သူက ငါးရှဉ့်နဲ့ အမျိုးတော်တယ်”

“ဟာ...အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေတာ၊ ကိုကိုက လေကြားနေတာကိုး”

ခြေဆောင့်ထွက်သွားသည့် ညီမဖြစ်သူကို ကြည့်ရင်း ခွန်မဟာ သဘောကျစွာ အော်ဟစ်ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။

အားလုံးက သူ့ကို ချစ်သူရည်းစားရှိစေချင်ကြသည်။ ခွန်မဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောပေမယ့် ရင်ထဲမှာ အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားသည့် ချစ်ရမည့်သူက အသင့်ရှိသည်။

တော်ဖုရားကလွဲ၍ တခြားချစ်ရမည့်သူ သူ့မှာမရှိ။ ဘယ်လို အချော့အလှကိုပဲတွေ့တွေ့ စိတ်လည်းမဝင်စား။ လှပသော တော်ဖုရားပုံရိပ်လေးကသာ ခွန်မဟာ အသည်းပြင်မှာ စွဲထင်နေ၏။

အမုန်းဖြင့် စိမ်းလဲ့သော တော်ဖုရားရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့် လေးတွေကို ပြန်သတိရမိတော့ ခွန်မဟာတစ်ယောက်တည်း ကျိတ်သက်ပြင်းချမိ၏။

သူ့အပေါ် တော်ဖုရား တစ်ခုခုများ အထင်လွဲနေပြီလား။

တော်ဖုရားဆိုသည့် သူမမှတစ်ပါး တခြားချစ်ရမယ့်သူ မရှိကြောင်း ချစ်သူလှလှကို ရှင်းပြချင်မိသည်။

ချစ်တယ် တော်ဖုရားရယ်။

ကိုယ့်ကို မမုန်းလိုက်ပါနဲ့။

“သားဇေရ”

“ဗျာ”

“ဖိတ်စာတွေရပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“ညီမလေးဆောင်းကို သေချာဖိတ်ခိုင်းနော် သား”

ဖိတ်စာဝေသည့်အလုပ်ကို ဆောင်းက တာဝန်ယူရသည်။

ခွန်မဟာသူငယ်ချင်းတွေကိုတော့ အားလုံးဖိတ်ပြီးပါပြီ။ လမ်းထဲကို တော့ ဆောင်းကို ဖိတ်ခိုင်းထားသည်။

“သန်ဘက်ခါနော် သူ့ဇာ မမေ့နဲ့”

“အေးပါ”

“လမ်းကိုလည်း သေချာမှတ်သွားဦးနော်”

“စိတ်မချရင် နင့်ကိုကိုကို တစ်ခါတည်း ထည့်ပေး

လိုက်”

“နင်ကိုယ်တိုင် ခေါ်သွားလေ”

“တော်ပါ...သွားပြီနော်”

အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး သူ့စာ ပြန်သွားသည်။ သန်ဘက်
ခါ အိမ်တက်မင်္ဂလာပွဲလုပ်မည်။ များများစားစားတော့ မဟုတ်ပါ။
ရပ်ကွက်ထဲက လူတချို့နှင့် ခွန်မဟာသူငယ်ချင်း၊ ဆောင်းသူငယ်
ချင်း။ ဒါပဲဖြစ်သည်။ နောက်နေ့တစ်နေ့လုံး ခွန်မဟာတို့ အလုပ်ရှုပ်
ကြသည်။

မန္တလေးနန်းကြီးသုပ်နှင့် အချိုပွဲ၊ လက်ဖက်ပွဲများ၊
ဘုန်းကြီးငါးပါးအတွက် ဆွမ်းနှင့် ဆွမ်းဟင်းကအစ ထောင့်စေ့
အောင် စီမံရသဖြင့် မမောနိုင်အောင်ရှိသည်။

“ဖိတ်စာတွေဝေခဲ့ပြီ ကိုကိုရေ၊ မောလိုက်တာ”

“အေး...ဆောင်းပဲမောနေ”

“အံ့မယ်...ကိုကိုက ဘာသိလို့လဲ၊ ဟိုဘက်အိမ်က
လူနေရဲ့လားတောင်မသိဘူး၊ ဘဲလ်တီးတာလည်း ထွက်မလာဘူး၊
ဒါနဲ့ ဘဲလ်များ ပျက်နေမလားဆိုပြီး အော်ခေါ်လိုက်ရတာ အသက်

ထွက်သွားမလားတောင် ထင်ရတယ်၊ တကယ်ပဲ”

“ကိုကိုလည်း ဆောင်းခေါ်သံကို ကြားတယ်၊ ဘယ်သူမှ
ထွက်မလာကြဘူးလား”

“အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာတယ်”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်တာဝန်ကျေပြီပဲ၊ ကိုယ်လုပ်စရာ
ရှိတာ ဆက်လုပ်”

“ဝုန်း”

“ဒုန်း”

“ခွမ်း”

ညကြီးအချိန်မတော် တစ်ဖက်ခြံမှ ပစ္စည်းများကျကွဲသံ၊
အော်ဟစ်ဆူညံသံများကြောင့် ခွန်မဟာ အိပ်နေရာက လန်နီးလာ
သည်။ ဆောင်းပြောတော့ တစ်ဖက်က နှစ်ထပ်တိုက်လှလှကြီးမှာ
လူမနေသလိုလို ဘာလို့လို့။ အခုတော့လည်း ညဉ့်ကြီးသန်းခေါင်
ရန်ဖြစ်သံတွေ ဆူညံလျက် ဝုန်းဒိုင်းကြဲနေပုံကအစ အားလုံးကို
အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းသော တိုက်ကြီးက နန်းတော်ကြီး

တမျှ လှပသလို ကားရောင်စုံတွေကလည်း အများကြီး ဝင်ထွက်နေတာ မြင်တွေ့နေပါလျက် ဘယ်လိုပြဿနာတွေ ဖြစ်ကြသည်မသိ။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညနှစ်နာရီထိုးနေပြီ။ လူချမ်းသာပေမယ့် စိတ်မချမ်းသာနိုင်ကြသည့်အဖြစ်ကို ခွန်မဟာ ကြားဖူးပေမယ့် အခုလက်တွေ့လာကြုံနေသည်။

ရန်ဖြစ်နေကြသက တော်တော်နှင့်မပြီး။ မိုးလင်းခါနီးကြမှ ခွန်မဟာ မှေးခနဲ ပြန်အိပ်သွားသည်။

ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေရော၊ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေရော လာကြသဖြင့် ခွန်မဟာတို့အိမ်မှာ ဧည့်သည်တွေ စည်ကားနေသလို ရယ်မောသံ၊ စကားပြောသံတွေ ဆူညံပျော်ရွှင်နေသည်။

ဧည့်သည်တွေအားလုံး ပြန်သွားကြသည့်အချိန်အထိ တစ်ဖက်အိမ်က နှစ်ထပ်တိုက်လှလှကြီးထဲမှ မည်သူမျှ ရောက်မလာ။

“ဟိုဘက်အိမ်ကို ဖိတ်စာပို့ရဲ့လားသမီး”

“ပို့ပါတယ် မေမေရဲ့၊ ဆောင်းကိုယ်တိုင် ပို့ခဲ့တာပါ”

“အေးလေ...ညက ဆူဆူညံညံတွေ ဖြစ်ထားကြတော့

မေမေတို့အိမ်ကို မလာချင်ဘူးထင်တယ်”

ခွန်မဟာလည်း ထိုသို့ထင်ပါသည်။ အိမ်ရှင်တွေ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းတော့မသိ။ ရန်ဖြစ်ထားတော့ စိတ်တွေလည်း ကြည်ကြမှမဟုတ်။

“ကဲ...ကဲ သိမ်းစရာရှိတာတွေ သိမ်းကြဆည်းကြ၊ လူချမ်းသာဖို့ထက် စိတ်ချမ်းသာဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်ဆိုတာ သိပ်မှန်တယ်”

ဒါကိုတော့ ခွန်မဟာ ထောက်ခံပါသည်။ ခွန်မဟာတို့ မိသားစုက သူတို့လောက် မချမ်းသာပါ။ သို့သော်လည်း စည်းစည်းလုံးလုံး နွေးနွေးထွေးထွေး။ မရှိအတူ ရှိအတူနေကြရသဖြင့် မိသားစုအားလုံး စိတ်ချမ်းသာကြရသည်။

ရှိတာလေးနှင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ကြသည်။ ပျော်ရွှင်ကြသည်။

မိသားစုထဲမှာလည်း ဘာပြဿနာမှမရှိ။

“ဟိုဘက်အိမ်က လူတွေရှိတယ်နော် ကိုကို”

“ရှိလို့ ရန်ဖြစ်နေကြတာပေါ့”

“တကယ်ဆို ဆောင်းတို့နဲ့ အိမ်ချင်းကပ်နေတာ

တစ်ယောက်ယောက်တော့ လာသင့်တာပေါ့”

“သူ့အကြောင်းနဲ့သူ လာချင်မှ လာမှာပေါ့ဆောင်းရယ်၊
ရော ဒါတွေယူသွား”

ဆောင်းလက်ထဲကို စားပွဲခင်းတွေ စုထပ်ပေးပြီး စကားစ
ဖြတ်လိုက်သည်။ ညီမဖြစ်သူကို ကျေနပ်အောင် ပြောလိုက်ရပေမယ့်
ခွန်မဟာစိတ်ထဲမှာ တစ်ဖက်အိမ်ကလူတွေကို စိတ်ဝင်စားလာ
သည်။ အိမ်သားတွေရှိလျက်နဲ့ ခွန်မဟာတို့အိမ်ကို မလာတာက
ဘာသဘောလဲ။ ခြံစည်းရိုးတစ်ဖက်သာခြားသည့် အိမ်နီးချင်းတွေ
ကို မိတ်ဆွေအဖြစ် အသိအမှတ်မပြုချင်တာလား။

ဒါမှမဟုတ် လူသိမခံချင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေများ ရှိနေ
၍လား။ ဆူဆူညံညံ ရန်ပွဲကျင်းပထား၍ လိပ်ပြာမလုံဖြစ်ပြီး မလာ
တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ညက အိပ်ရေးပျက်တာနှင့် ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ
ကြာကြာမတွေးနိုင်။ အိပ်ရာပေါ် ခေါင်းချလိုက်တာနှင့် ချက်ချင်း
အိပ်ပျော်သွားသည်။

♦ ♦ ♦

စိုးမိုးစာပေ

ငိုရလွန်းလို့ တော်ဖုရားမျက်လုံးလှလှလေးတွေ နီရဲခွဲအစ်
နေသည်။ ဒက်ဒီနှင့်မာမီ ဘယ်သူက လွန်သလဲဆိုတာ တော်ဖုရား
မသိချင်တော့ပါ။ ယောက်ျားလုပ်တဲ့သူက ဗွေဖောက်ပြီး မကောင်းမှု
တွေကို ကျူးလွန်နေမှတော့ မိန်းမသားဖြစ်သည့် မာမီခမျာလည်း
ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံး ထုံးစံအတိုင်း လင်မယား
နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်စကားများကြ၊ ပစ္စည်းတွေ ထုရိုက်ဖောက်ခွဲ
ဖျက်ဆီးကြနှင့် စိတ်ထင်တိုင်းကျဲကြသည်။

အိုးရွဲ့ကို စလောင်းရွဲ့နှင့်ဖုံးတာ ဘာမှမဆန်း။ ခါတိုင်း
အချိန်တွေတုန်းကတော့ ဒက်ဒီနှင့်မာမီ ရန်ဖြစ်စကားများတာ
တော်ဖုရား သိပ်၍ဂရုမစိုက်သော်လည်း အခုတော့ တစ်ဖက်ခြံမှာ
တော်ဖုရားနှလုံးသားကို လှုပ်ရှားစေခဲ့သူ ရှိနေ၏။ ညက ရန်ပွဲသံ

စိုးမိုးစာပေ

ကို အိမ်ချင်းကပ်ရက်မို့ သူတို့လည်းကြားကြမှာ သေချာသည်။

တော်ဖုရား ရှက်နေမိတာလည်း အဲဒါကိုပဲဖြစ်သည်။ သူတို့ မိသားစုလေးက စည်းစည်းရုံးရုံးနှင့် ငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်စရာကောင်း သလောက် တော်ဖုရားတို့မိသားစုကျပြန်တော့လည်း အားလုံး တကွ တပြားစီ။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေကြသည်။ ဒက်ဒီ က အိမ်ကပ်သည်မရှိ။ အပြင်မှာ အနေများသလို တစ်ခါတလေ အိမ်ပြန်လာသည့်အချိန်တိုင်း မာမီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်နှင့် မာမီ၏ ထွေသလိုငေါ့သလို စကားများကို မခံနိုင်သလို ရန်ဖြစ် စကားများကြသည်။ အသက်အရွယ်တွေလည်း မငယ်ကြတော့။

တော်ဖုရားလို သမီးပျိုရှိနေပါလျက် ညားကာစလင်မယား တွေလို မကြာခဏ ဝန်းဒိုင်းကြကာ ရန်ဖြစ်ကြတာကတော့ တဆိတ် လွန်လွန်းပြီဟု တွေးမိတိုင်း ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ကျိတ်ပြီး ဝမ်းနည်း ကြေကွဲရသည်။

ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မထောက်ချင်တောင်မှ တော်ဖုရား မျက်နှာကိုတော့ ထောက်ထားခဲ့ညာသင့်သည်။ အခုတော့ ထိုသို့ မဟုတ်။ သူတို့စိတ်ထဲရှိသမျှ စကားလုံးများဖြင့် တစ်ယောက်ကို

တစ်ယောက် နာကြည်းခါးသီးစွာ ပစ်ပေါက်ရင်း အိမ်ရှိပစ္စည်းများ ကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးခြင်းဖြင့် ဒဏ်ရာကိုယ်စီနှင့် ရန်ပွဲကို အဆုံး သတ်ကြသည်။ သူတို့မရှက်ပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တော်ဖုရား ရှက်သည်။ အထူးသဖြင့် တစ်ဖက်ခြံက ခွန်မဟာတို့မိသားစုကို ဖြစ်သည်။

“သမီး”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ဒက်ဒီက တော်ဖုရားအခန်းထဲကို ဝင်လာ သည်။ ဒက်ဒီ၏ ခန့်ညားချောမောသော မျက်နှာတွင် သောက ဝေဒနာများ၏ ရိုက်နှက်ခံရခြင်းကြောင့် နှမ်းဖျော့အိုစာသလို ဖြစ်သွားသည်။

“သမီး ငိုနေသလား”

မေးကာမှ ပို၍ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာကာ တော်ဖုရားပါးပြင် ပေါ်သို့ မျက်ရည်ဥတွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် စီးကျလာပြန်သည်။ ဒက်ဒီက တော်ဖုရားဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး တော်ဖုရား ဦးခေါင်း လေးကို ညင်သာစွာ တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။

“သမီးအတွက် ဒက်ဒီ စိတ်မကောင်းဘူး၊ သမီးဘာဖြစ်

ချင်သလဲ၊ ဒက်ဒီအားလုံးလုပ်ပေးမယ်၊ နိုင်ငံခြားထွက်ပြီး ဟိုမှာပဲ ပညာသင်ကြမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အလုပ်ပဲလုပ်ချင်သလား၊ သမီး ဆန္ဒရှိတာကို ပြောပါ”

“တော်ဖုရားရင်ထဲက ဆန္ဒအစစ်အမှန်ကို ပြောရမှာလား ဒက်ဒီ”

မျက်ရည်တွေ ဝိုးတဝါးကြားမှ ဒက်ဒီမျက်နှာကို စိုက် ကြည့်ရင်း တော်ဖုရား မေးလိုက်သည်။ ဒက်ဒီက တော်ဖုရားမျက်နှာ လေးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး တော်ဖုရားဘေးမှ ထသွားကာ အခန်း၏တစ်နေရာမှာ တော်ဖုရားကို ကျောခိုင်းပြီးရပ်နေရာမှ...

“သမီးမာမိကိစ္စကလွဲရင် ဒက်ဒီကို သမီးရင်ထဲက ဆန္ဒရှိ တဲ့စကားကို ပြောပါ၊ ဒက်ဒီ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးဖို့ ကတိ ပေးတယ်”

တော်ဖုရားရင်ထဲကို ကြိုတင်ထွင်းဖောက် သိန့်ငုံပြီးသကဲ့ သို့ စကားကို ပိတ်ပြောလိုက်သဖြင့် တော်ဖုရားမျက်နှာလေး မှဲသွား သည်။ ဒါကြောင့်လည်း စီးပွားရေးလောကမှာ ဒက်ဒီ နာမည်ကြီး ခဲ့ပုံရသည်။

“တော်ဖုရားပြောမှာလည်း မာမိနဲ့ဒက်ဒီကိစ္စပဲ ဒက်ဒီ၊ မာမိမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲဟင်”

“သမီးမာမိမှာ တစ္ဆေထိုးလုပ်တတ်တဲ့ စိတ်ကလွဲရင် တခြားအပြစ်မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နေရာတကာ ဒက်ဒီနဲ့သူလိုက်ပြီး အရွဲတိုက်နေရင် တစ်နေ့ သူပဲ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သူမသိ ဘူး”

“ဒါဖြင့် မာမိ ဒုက္ခရောက်အောင် ဒက်ဒီက ထိန်းပေး ပါလား”

တော်ဖုရားစကားကြောင့် ဒက်ဒီက ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်သည်။

“ဒက်ဒီကထိန်းလေ သူကပိုဆိုးလေ ဖြစ်နေတာပေါ့ သမီးရယ်၊ သူက ဒက်ဒီကို အရွဲတိုက်နေတာမဟုတ်လား၊ ဒက်ဒီ က ယောက်ျားပဲ၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် သင့်တယ်ပဲထားဦး သမီးမာမိက နေရာတကာ ဒက်ဒီလို လိုက်အရွဲတိုက်နေရင် တစ်နေ့ ဘာတွေဖြစ် လာမယ်လို့ သမီးထင်လဲ”

“တော်ဖုရား တောင်းပန်ပါတယ် ဒက်ဒီရယ်၊ မာမိ ဒုက္ခ

မရောက်အောင် ဒက်ဒီလည်း မာမိမကြိုက်တာတွေကို မလုပ်ပါနဲ့
တော့နော်၊ တော်ဖုရားကိုလည်း သနားပါဦးဒက်ဒီရယ်”

ဒက်ဒီရင်ခွင်ထဲကို ပြေးဝင်ကာ ကလေးစာမိယောက်လို
တော်ဖုရား အသံထွက်၍ အီးခနဲ ငိုချလိုက်သည်။ အဆင်မပြေ
သည့် မိဘနှစ်ပါးအတွက် အသက်အရွယ်နှင့်မမျှအောင် တော်ဖုရား
ရင်မှာ ခံစားကြေကွဲခဲ့ရသည့် သောကဝေဒနာကို မာမိနှင့်ဒက်ဒီတို့
သိစေချင်သည်။

ဒက်ဒီနှင့်မာမိက တော်ဖုရားစိတ်ဓာတ်တွေကို နှင်းချေ
ဖျက်ဆီးနေသလို ထင်သည်။

“မငိုပါနဲ့သမီးရယ်၊ တိတ်ပါ ဒက်ဒီ စဉ်းစားပါဦးမယ်”

တော်ဖုရား ပခုံးလေးကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ရင်း နှစ်သိမ့်စကားဆို
နေသည့် ဒက်ဒီစကားကို တော်ဖုရား နားမဝင်နိုင်။ ထိုစကားများ
သည် တော်ဖုရား ခံစားနေရသည့် သောကဝေဒနာကို ဖြေရှင်းပေး
နိုင်မည်မဟုတ်။ တော်ဖုရား စိတ်သက်သာရန် အားပေးသော
လိမ်ညာသည့်စကားများသာ ဖြစ်ကြောင်း တော်ဖုရား သိနေသဖြင့်
ဘာကိုမှန်းမသိ လှိုက်လှဲဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ တသိမ့်သိမ့် ပိုတိုး၍

သာ ရှိုက်ငိုမိသည်။

“တိတ်ပါသမီးရယ်၊ သမီး ခုလိုငိုနေတော့ ဒက်ဒီ
ဘယ်လိုလုပ်စိတ်ချမ်းသာမှာလဲ”

“သမီးရော စိတ်ချမ်းသာလို့ငိုနေတယ်လို့ ဒက်ဒီက
ထင်လို့လား”

“သမီးရယ်”

တော်ဖုရား ဒက်ဒီရင်ခွင်ထဲမှထွက်ကာ မျက်ရည်များကို
လက်ခုံဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြတင်း
ပေါက်တစ်ခုနားမှာ ငိုချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။

“တော်ဖုရားရဲ့ဘဝကို အပြင်ကလူတွေကတော့ ဘာမှ
မသိလို့ အားကျချင်ကျမှာပေါ့ ဒက်ဒီ၊ ဒါပေမယ့် ရွှေပုံငွေပုံပေါ်
မှာထိုင်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲစွာ သောကဝေဒနာတွေကို ခံစားနေရတဲ့
တော်ဖုရားအဖြစ်ကိုသိရင် ဘယ်သူမှ တော်ဖုရားဘဝကို အားကျ
လိုချင်မယ် မထင်ပါဘူး”

“ဒက်ဒီနဲ့မာမိ အခုလိုဖြစ်ရတာကိုလည်း တော်ဖုရား
မလိုချင်ဘူး၊ မာမိ စိတ်ဆင်းရဲပြီး ကျိတ်ငိုနေတာမြင်တိုင်း တော်ဖုရား

နှလုံးသားကို မီးရှို့ခံလိုက်ရသလိုပဲ ခံစားနေရတယ်။ တော်ဖုရား ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ ဒက်ဒီရယ်၊ တော်ဖုရားလေ”

တော်ဖုရားအသံက လည်ချောင်းဝမှာတင် ဆို့နှင့်ပျောက် ကွယ်သွားသည်။ ဒက်ဒီက တော်ဖုရား ကြေကြေကွဲကွဲ ခံစားနေရ သည့် မျက်နှာလေးကို စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် အကြာကြီး ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ...

“ဒက်ဒီကိုခွင့်လွှတ်ပါသမီးရယ်၊ သမီး အခုလိုခံစားနေ တာကိုကြည့်ပြီး ဒက်ဒီ တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး၊ သမီးအတွက် ဒက်ဒီ တစ်ခုခုလုပ်ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်၊ အဲဒီအတွက် ဒက်ဒီကို အချိန်နည်းနည်းပေးဦး၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ကဲ...သမီးလည်း သိပ်ပင်ယန်းနေပြီ၊ အနားယူတော့”

ဒက်ဒီက တော်ဖုရားကိုယ်လေးကို ဆွဲယူကာ အိပ်ရာထက် မှာ အိပ်စေပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ၊ ဂလေးတစ်ယောက်လို စောင်ခြုံပေး လေသည်။ ထို့နောက် တော်ဖုရားနဖူးလေးကို ခပ်ဖွဖွင့်နှမ်းကာ...

“သမီးစိတ်ချမ်းသာအောင် ဒက်ဒီကြိုးစားမယ်”

ဟု ခပ်တိုးတိုးကတိပေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး တံခါးကို ကိုယ်တိုင်ပိတ်ပေး ပြီး တော်ဖုရား အိပ်ခန်းလေးထဲက ထွက်သွားလျှင် တော်ဖုရား ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ဥတို့ တစ်ပေါက်ချင်း စီးကျလာသည်။

အခန်း (၃)

“ဟိတ်...ကြည့်စမ်း ဟိုမှာလာနေတာ ကင်းမဟုတ်လား၊ ခွန်မဟာဆိုတာလေ၊ ငါ့အစ်မနဲ့ သူငယ်ချင်းပေါ့”

ကင်တင်း(နီ)ရှေ့က ဖြတ်သွားသည့် ကျောင်းသူများစကားကြောင့် တော်ဖုရား ဖျတ်ခနဲအကြည့်မှာ မြင်လိုက်ရသူက တော်ဖုရားရင်ကို အခုန်မြန်သွားစေပါသည်။ ထိုသူက တခြားသူမဟုတ်။ ကင်းဘွဲ့ရထားသည့် ခွန်မဟာဆိုသည့်သူ။ တည်ကြည်ခန့်ညားသော ခွန်မဟာကို သူမမြင်အောင် ငေးခနဲ ကြည့်ဖြတ်သွားသည်။ သူက တော်ဖုရားကို မမြင်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တည်ငြိမ်စွာစကားပြောရင်း ကျော်ဖြတ်သွား၏။

“ကင်းဆိုတော့ ရည်းစားတွေလည်း များမှာပဲနော်”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဝေဖန်စကားကို တော်ဖုရား
စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ဟိုတစ်နေ့က ခွန်မဟာတို့စုံတွဲကို တော်ဖုရား
တွေ့ခဲ့ရသေးသည်။

“ကင်းမှာ အခုချိန်ထိ ချစ်သူရည်းစားမရှိသေးဘူးတဲ့၊
တို့အစ်မကိုယ်တိုင်ပြောတာ၊ သူကသာ ချစ်စကားပြောကြည့် သူ့ကို
ကြိုက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေ တစ်ပုံကြီးရှိတယ်တဲ့၊ သူကကို
စိတ်မဝင်စားတာလို့ ပြောတယ်”

“ဒါဆို သူ့မှာ တခြားဘယ်သူမှမသိသေးတဲ့ ချစ်သူရှိ
ထားလို့ ဒီလောက်ငြိမ်နေတာဖြစ်မှာပေါ့”

“သူ့လို ကင်းမှာ ချစ်သူမရှိဘူးဆိုတာ တို့တော့ လုံးဝ
အယုံအကြည်မရှိဘူး”

“မယုံလည်း မထတ်နိုင်ဘူးလေ၊ လက်ရှိ သူ့မှာတော့နေတဲ့
လူမရှိတာ သေချာတယ်၊ ကင်းမှာ နာမည်ပျက်တစ်ခုမှမရှိဘူး”

ကင်းတဲ့။

ခွန်မဟာဆိုသည့် သူ့နာမည်ကိုပင် မခေါ်ကြ။ အခုချိန်ထိ
ချစ်သူရည်းစားမရှိသူအဖြစ် နာမည်ကြီးနေသော သူ့ကို မိန်းကလေး

အများစုက စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

“ရုပ်ချောပြီး အနေတည်တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေထဲမှာ
ကင်းက ထိပ်ဆုံးကပဲ၊ တချို့ ရုပ်မချောဘဲနဲ့ကို ပွေ့ကြရုပ်ကြတာ
တွေ တစ်ပုံကြီး၊ မယုံမရှိနဲ့နော်၊ ကိုယ်တွေ့သိလား”

“ဒါကြောင့် တို့မမကပြောတာ၊ ကင်းလိုများ ရုပ်ချောနေ
ရင် ခက်မယ်တဲ့၊ ရုပ်မချောဘဲနဲ့ ပွေ့ရှုပ်တဲ့သူလူကိုလည်း တစ်ခါ
တည်း အဆက်ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်”

“ရုပ်ချောတာ၊ ရုပ်ဆိုးတာထက် သူ့ရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရား
နဲ့ စာရိတ္တကသာ အဓိကပါ၊ ဒါ တို့မိန်းကလေးတွေ သတိထားရ
မယ့် အချက်ပဲနော်”

“ရုပ်ဆိုးသလောက် အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းတဲ့
ယောက်ျားတွေရှိသလို ရုပ်ချောသလောက် အကျင့်စာရိတ္တကောင်း
တဲ့ ယောက်ျားတွေလည်း အများကြီး”

“ကင်းကို ကြည့်ပါလား”

မိန်းကလေးအုပ်စု သူတို့ပြောချင်ရာပြောပြီး ရယ်ကြသည်။

“ကဲ အတန်းတက်ဦးမှာမဟုတ်ဘူးလား၊ သွားကြစို့”

တော်ဖုရား ဆရာမပေးသည့် လက်ချာတွေကို လိုက်ရေးရင်း မိမိကို တစ်စုံတစ်ယောက်က စူးစိုက်ကြည့်နေသလို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် စာရေးနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းအကြည့်...

“ဟင်”

အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ တော်ဖုရားရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်သွားသည်။ ကင်းဆိုသည့်သူပါလား။ ခွန်မဟာက တော်ဖုရားနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားပါလျက် ဖျတ်ခနဲ ဘာမှမဖြစ်သလို အကြည့်လွှဲသွားသဖြင့် တော်ဖုရားရင်ထဲမှာ စပ်ဖျင်းဖျင်းနှင့် အခဲရခက်သွားသည်။

ခုနတုန်းက တော်ဖုရားမျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်နေတာ သူမဟုတ်သလို ခပ်တည်တည်လုပ်ကာ ဘေးမှသူငယ်ချင်းကို ဟန်မပျက် စကားတွေပြောနေသည့် သူ့ကို တော်ဖုရား မကျေနပ်။ တော်ဖုရား ကြည့်နေမှန်း သိပါလျက်နှင့် တစ်ချက်ပင် လှမ်းကြည့်ဖော်မရဘဲ ကော်ရစ်တာမှ ထွက်သွားပုံက မခံချင်စရာ။

ကြည့်စမ်း...ဒါက ဘာသဘောလဲ။ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးတာလား။ ဒါမှမဟုတ် တော်ဖုရား လှတာကို အသိအမှတ်မပြု။

ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တော်ဖုရားရင်ထဲမှာ ခွန်မဟာလုပ်သွားပုံကို အခဲရခက်စွာ ဒေါသတွေနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။ အကြည့်သူစိုးကို တော်ဖုရားဘက်က မိအောင်ဖမ်းနိုင်ပါလျက်နှင့် သူက မသိသလို ပုံစံမျိုးမျိုးကာ တော်ဖုရားကို လှပစွာ ရှောင်ထွက်သွားသည်။

တော်ဖုရားရင်ထဲက အရှက်နှင့် ခံပြင်းဒေါသတွေကို ခွန်မဟာ လုံးဝမရိပ်မိ။ တော်ဖုရား မမြင်တွေ့နိုင်သည့်နေရာမှ ချစ်ရသူမျက်နှာလှလှလေးကိုသာ တစ်စုံစီမိမိစောစော ကြည့်နေမိသည်။ တော်ဖုရား သွားလေရာနောက် တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်ရင်း ခွန်မဟာက တော်ဖုရားရဲ့ အရိပ်ကလေးဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ ဒါကို တော်ဖုရား လုံးဝမသိ။ ရိပ်လည်း ရိပ်မိပုံမရပါ။ သူသိအောင် ခွန်မဟာကလည်း မနေခဲ့ပါ။ တော်ဖုရား ရှေ့မှောက်သို့ရောက်အောင်သွားဖို့ ဆန္ဒလည်း သူ့မှာမရှိ။ တစ်ဖက်သတ်အချစ်နှင့် တော်ဖုရားကို မြတ်နိုးစွာ ချစ်နေခဲ့သည်။ သူ့အဖြစ်က ငုံးဆူလုံမသိဆိုသည့်အဖြစ်။

“မင်းကွာ...ပြောမှာဖြင့်လည်း သူသိအောင် တစ်ခါ

တည်း ရင်ဖွင့်လိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူသွားရာနောက် တကောက်
ကောက် လျှောက်လိုက်နေလို့ကတော့ မောရုံပဲအပတ်တင်မှာပေါ့
ကွ”

“ယောက်ျားပဲကွာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ချစ်ရင်ချစ်တယ်ပေါ့၊
မင်းလိုကင်းကို သူလည်း ငြင်းမယ်မထင်ပါဘူး”

“မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ၊ သူ့အနားမှာ သူ့မေတ္တာကိုလိုချင်
လို့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ ကောင်တွေထဲမှာ ငါလည်းအပါအဝင်
တစ်ယောက် လုပ်မနေချင်ဘူး၊ သူ့ကို ငါချစ်တာက သန့်စင်တယ်၊
ဘာမှမပါဝင်ဘူး၊ သူ့ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်နေတာကို သူမသိချင်
နေပါစေ ငါချစ်ရတာ၊ ငါ့ဘာသာသိရင် ပြီးရောကွာ”

“ကြောင်လည်းကြောင်ပါကွာ၊ ငါသာ မင်းနေရာမှာဆိုရင်
သူ့ကို ရည်းစားစကားသွားပြောတာ ကြာလှပြီ”

ခွန်မဟာ ပြုံးနေလိုက်သည်။ ချစ်စကားသွားပြောတာက
အရေးမကြီးဘူး။ ရှင့်ကို မချစ်နိုင်ပါဘူးဆိုသည့် ချစ်သူထံမှ အမုန်း
ကို သူမခံရတာကိုတော့ သူငယ်ချင်းကို ရှင်းပြမနေတော့ပါ။

မချစ်ရရင် နေပါစေ အမုန်းဆိုတာကိုတော့ သူမရချင်ပါ။

တော်ဖုရားကို သူသိပ်ချစ်တော့ တော်ဖုရားထံမှ ရရှိမည့်အမုန်းကို
သူ ခံနိုင်ရည်မရှိ။ အခုလည်း တော်ဖုရားစာသင်နေသည့် နေရာကို
သွားပြီး တော်ဖုရားမျက်နှာလှလှလေးကို ငေးပြီး ပြန်ခဲ့သည်။
တော်ဖုရားကို မြတ်နိုးသည့်အချစ်က သန့်စင်သည်။ တော်ဖုရားက
လွဲပြီး သူ့ဘဝမှာ တခြားဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မချစ်နိုင်တော့တာကို
လည်း သူပဲသိသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ တော်ဖုရားမျက်နှာလှလှလေး
ကို မြတ်နိုးစွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေတုန်း တော်ဖုရားထံမှ လှပသော
မျက်ဝန်းပြာလေးတွေက ခွန်မဟာရှိရသလို တန်းတန်းမတ်မတ်
ရောက်လာသည်။ အကြည့်ကို ရှောင်လွှဲရန် အချိန်မရလိုက်ဘဲ
လူမိတာ ခံလိုက်ရ၏။

အံ့သြသော မျက်ဝန်းပြာလေးတွေနှင့် ခွန်မဟာကို ကြည့်
လာသည့် ချစ်ရသူလေးကို တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး ခွန်မဟာ အကြည့်
လွှဲလိုက်သည်။ တော်ဖုရားကို အခုတစ်ကြိမ်တည်းသာ လူလုံး
ထွက်ပြသလို ဖြစ်ရသည်မို့ သူ့အချစ်တွေကို တော်ဖုရား ရိပ်မိသွား
မှာ စိုးရိမ်နေမိသည်။ အရင်တုန်းက တော်ဖုရားနားမှာ ခွန်မဟာ
ကိုယ်တိုင် အရိပ်လေးလို ရှိနေရတာကို တော်ဖုရား လုံးဝသတိမထား

မိသော်လည်း အခုချိန်မှာတော့ တော်ဖုရား ခွန်မဟာကို မှတ်မှတ် ထင်ထင် ရှိ၍နေခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သူမ အကြည့်လေးတွေက သက်သေခံနေသည်။

သူ့ကို တော်ဖုရား သတိမထားမိခင်တုန်းက သူမနောက်ကို အရိပ်ကလေးလိုက်ပြီး ခွန်မဟာစိတ်ကြိုက် ငေးမောကြည့်နေခွင့် ရခဲ့ပေမယ့် အခုလို တော်ဖုရားက ခွန်မဟာကို မှတ်မိသိရှိသွားချိန်မှာတော့ ခွန်မဟာအတွက် အရင်ကရနေသည့် အခွင့်အရေးလေးတွေ သူ့အလိုလို ဆုံးရှုံးလက်လွှတ်လိုက်ရသည်။ ခွန်မဟာကို တော်ဖုရား ကြည့်နေမှန်းသိပါလျက် သူမမျက်နှာလေးကို နောက်တစ်ကြိမ် မကြည့်မိအောင် ခွန်မဟာ သူ့စိတ်ကို ချုပ်တည်းမျှသိပ်ထားခဲ့သည်။

ရွန်းလဲ့သော တော်ဖုရားမျက်လုံးလေးတွေနှင့် ကြာကြာ ဆုံစည်းမိလျှင် သူမကို သိပ်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးနေမိပြီဖြစ်သော ခွန်မဟာ ရင်ထဲက အချစ်စိတ်များ ကြာရှည်မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ တနည်းနည်းနှင့် ဖွင့်ပြောမိမှာစိုးပါသည်။ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သာအသိဆုံး။ တော်ဖုရား၏ မျက်ဝန်းနက်လေးတွေကို သူ ကြာရှည်ရင်မဆိုင်

ရဲပါ။ ထို့ကြောင့် တော်ဖုရားကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မကြည့်မိအောင် ချုပ်တည်းပြီး ထိုနေရာက ထွက်ခဲ့သည်။

သိပ်ချစ်မိပြီ တော်ဖုရားရယ်။

ညအမှောင် ပြာလဲ့လဲ့မီးရောင်အောက်မှာ တော်ဖုရား မျက်နှာလှလှလေးကို အတွေးစိတ်ကူးဖြင့် မြင်ယောင်ရင်း သူမကို သိပ်ချစ်ကြောင်း ရင်ဖွင့်ညည်းတွားမိသည်။ တော်ဖုရားနှင့် ပတ်သက်သမျှ ခွန်မဟာရင်ထဲက ခံစားချက်များကို ခိုင်ယာရီလေးထဲမှာ မြတ်နိုးခြင်းများစွာဖြင့် ရေးထားခဲ့သည်။ အိပ်ရာထဲကို ရောက်နေတာ ကြာလှပြီဖြစ်သော်လည်း လူးလှိမ်းရင်း ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ရသည်။

အတွေးအာရုံထဲမှာ တော်ဖုရား မျက်နှာလှလှလေးနှင့် တော်ဖုရားကို ချစ်သည့် အချစ်အကြောင်းတွေသာ စိုးမိုးနေရာယူထားသည်။ နောက်တော့ သူ တော်ဖုရားကို အရှုံးပေးလိုက်သည်။ ဂစ်တာကို ဆွဲယူကာ သူ ခြံထဲကို ဆင်းခဲ့သည်။ ကြည်စင်ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်မှာ ငွေကြယ်ပွင့်တို့က စိန်မှုန့်တွေ ကြဲပက်ဖြန့်ချထားသလို လင်းလက်တောက်ပနေ၏။ ခပ်ကွေးကွေးလမင်းက ရေးရေးသာနေသည်။ ဂစ်တာကြိုးကို ညင်သာစွာ ထိတွေ့ဆော့

ကစားရင်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုး ညည်းမိသည်။

လှိုက်လှဲသော သီချင်းသံကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ရင်း ခွန်မဟာလိုပဲ အိပ်မပျော်နိုင်သူတစ်ယောက် တစ်ဖက်ခြံမှာ ရှိနေသည်။ သူမကတော့ တော်ဖုရားကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။ မိသားစုအကြောင်း၊ ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်းတွေကို တွေးရင်း အိပ်မပျော်သဖြင့် တစ်ယောက်တည်း လေသာဆောင်မှာ မီးမထွန်းဘဲ ထိုင်နေခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ ခွန်မဟာတို့ အိမ်ကလေးတော့ စီစီလွင်လွင် ရယ်မောသံလေးတွေနှင့် ဝေဆာကာ နွေးထွေးသော မိသားစုတွေက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် မြင်သူတကာ အားကျချင်စရာ ဖြစ်သည်။

သူတို့မိသားစု နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေချိန်မှာ တိုက်ကြီးပေါ်မှာ တော်ဖုရားတစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့စွာ အထီးကျန်ခြောက်သွေ့နေခဲ့သည်။ ဒက်ဒီ ခရီးထွက်ရာသို့ မာမီလိုက်သွားသည်။ အပြင်မှာ တစ်နေကုန် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အချိန်ဖြုန်းလို့ ရပေမယ့် ညမိုးချုပ်တော့ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်မပြန်ချင်လည်း ပြန်ခဲ့ရသည်။

အိမ်ဖော်တွေကလွဲပြီး အပေါ်ထပ်မှာ တော်ဖုရား

တစ်ယောက်တည်း မည်သည့်အဖော်မှမရှိဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လေသာဆောင် ခပ်မှောင်မှောင်မှာ မီးမထွန်းဘဲ ထိုင်နေသည့် တော်ဖုရားက ခွန်မဟာတို့အိမ်ကလေးကို ငေးကြည့်နေတုန်း ဂစ်တာတစ်လက်နှင့် ခွန်မဟာက ထွက်လာသည်။ သူမမြင်ခင် တော်ဖုရားက နေရာမှ ဖျတ်ခနဲထိုင်ချပြီး တိုင်လေးတွေနဲ့ သူမကိုယ်ကို ကွယ်ကာ ခွန်မဟာကို အသာငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ ခွန်မဟာက တစ်ဖက်ခြံမှာ သူ့အသက်နှင့်ထပ်တူထားပြီး ချစ်မြတ်နိုးရသော တော်ဖုရား ရှိနေမှန်းမသိ။ လေသာဆောင်မှာထိုင်ပြီး သူ့လှုပ်ရှားသမျှကို တိတိတိတိလေး ငေးကြည့်နေတာကို လုံးဝမရှိပဲမိဘဲ ကိုယ့်ခံစားချက်နှင့်ကိုယ် သီချင်းကိုသာ စိတ်ပါလက်ပါ ဆိုတီးနေသည်။

ကြည်လင်ချိုမြေနေသည့် ခွန်မဟာအသံက ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်။ တိတ်ဆိတ်သည့် ညဉ့်ယံကို ထိုးဖောက်ကာ တော်ဖုရားနှလုံးသားထဲ အညင်သာဆုံး တိုးဝင်ရောက်လာသည်။

လမင်းကို မော့ကြည့်ရင်း ခွန်မဟာက သူ့ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေကို သီချင်းထဲ စီးမျောနေ၏။ တော်ဖုရားမှာ ခွန်မဟာကို ငေးကြည့်ရင်း နေခင်းက ကျောင်းမှာ သူလုပ်သွားပုံကို ပြန်တွေ့

မိပြီး ဒေါသလေးတွေ ဖြစ်လာသည်။

ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ ခွန်မဟာရယ်။

တော်ဖုရားကပဲ မာနကြီးနိုင်လေမလား၊ ရှင်ကပဲ မာနကြီးနိုင်လေမလားဆိုတာ။ ခွန်မဟာမျက်နှာချောချောကို စိုက်ကြည့်ရင်း တော်ဖုရား မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။ ရွှေဝါရောင် အသားအရည်နှင့် အလှဆုတောင်းကောင်းကောင်းလှသော တော်ဖုရားအလှသတင်းက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလောကမှာ မသိသူမရှိ။ တော်ဖုရားကျောင်းသွားရာနောက် တကောက်ကောက်လိုက်ကာ တော်ဖုရားမေတ္တာကို လိုချင်တဲ့သူတွေ အများကြီးရှိပါလျက် သူက တော်ဖုရားအလှကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား။ သူလုပ်နေပုံကတော့ တော်ဖုရားမာနကို ထိခိုက်သည်။ ခွန်မဟာကို တော်ဖုရားမကျေနပ်။ အလိုလိုနေရင်း မုန်းချင်လာသည်။ ခွန်မဟာကတော့ တော်ဖုရားရင်ထဲက အမုန်းနှင့်မာနကို မသိ။ လရောင်အောက်မှာ ချစ်သူကို တမ်းတတိုင်တည်ရင်း အချစ်သီချင်းတွေ သီဆိုနေသည်။

♦ ♦ ♦

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၄)

“တင်မမ”

ဒက်ဒီအော်သံက တစ်တိုက်လုံး ဟိန်းသွားသည်။ မာမိုလှပသောမျက်နှာလေးကတော့ အေးစက်မာကျောမှုအပြည့်နှင့် ထိမထင်ဟန်ပေါက်နေသည်။

“မမကို အဲဒီလောက်အော်ဟစ်နေစရာ မလိုပါဘူး ကိုမင်းသော်၊ မမနားတွေ အကောင်းကြီးရှိသေးတယ်”

ဒေါသကြောင့် ဒက်ဒီမျက်နှာက ခက်ထန်တင်းမာနေသလောက် မာမိအသံက ဘာမှမဖြစ်သလို ခပ်အေးအေးပင်။

“မင်း...မင်း ညှိမိဆီ ဘာသွားလုပ်တာလဲ၊ သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စတွေ အားလုံးပြီးသွားပြီဆိုတာရော မင်းသိရဲ့လား

စိုးမိုးစာပေ

ကွဟင်”

ဒက်ဒီစကားကို မာမိက ဂရုမစိုက်သည့်လေသံနှင့် ရယ်မောလိုက်ပေမယ့် မာမိအသံမှာ ကြေကွဲမှုတို့ပါဝင်နေမှန်း တော်ဖုရားသိသည်။

“မမသိအောင် ရှင်ကရော ဘာတွေပြောပြထားလို့လဲ၊ ရှင်ကပြီးပြီဆိုတိုင်း မမက လိုက်ယုံနေရမှာလား”

“ညှိမိဆိုတဲ့ကောင်မကို မမမှန်းတယ်၊ သိပ်မှန်းတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ ရှင်ကိုလည်း မမ အသွေးအသားထဲက မှန်းတယ် သိလား၊ ဒီမှာ ရှင် မမကို အခုကွာရှင်းပေးပါ၊ ရှင်မပါဘဲနဲ့ မမဘဝကို မမ ထူထောင်နိုင်တယ်သိလား”

မာမိပုံစံက ဒက်ဒီကို သိပ်ပြီးနာကြည်းနေဟန်ဖြင့် ဒက်ဒီ မျက်နှာချောချောကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးတွေက အမှန်း တို့ဖြင့် စိမ်းလဲ့နေတာကို စိတ်မသက်သာစွာ တော်ဖုရား မြင်နေရ သည်။ ဒက်ဒီနှင့် မာမိတို့၏ စကားစစ်ထိုးပွဲကို တော်ဖုရားပါဝင်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူးမရှိသူပီပီ သူမအခန်းလေးထဲကသာ ထိုစိတ် မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာမြင်ကွင်းကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းသော မျက်ဝန်းများ

ဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့်နေသည်။

“မင်းကို ငါကကွာရှင်းပေးရမယ် ဟုတ်လား တင်မမ၊ ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ မင်းက ဒီစကားတွေ ပြောရတာလဲ”

“ဒီမှာ မင်းမသေမချင်းမှတ်ထား၊ မင်းသော်ဆိုတဲ့ကောင် က မင်းကို ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ ကွာရှင်းပေးမှာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ”

“ဟင်...ရှင်...ရှင် ဒါ မမကို မတရားအနိုင်ကျင့်နေ တာပေါ့လေ၊ ကဲဟယ်”

“ဝုန်း”

“ခွမ်း”

“တင်မမ”

ဝုန်းခိုင်းကွဲနေသည့် အသံတွေ ဆူညံသွားသည်။ မာမိက ဒက်ဒီကို နီးရာပန်းအိုးများဖြင့် လှမ်းပေါက်လိုက်တာ ဒက်ဒီက အရှောင်အတိမ်းကောင်းသဖြင့် မမှန်လိုက်ဘဲ နံရံကိုထိမှန်ကာ အစိတ် စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲကြေသွားသည်။

“ရှင်ဟာ လူမဆန်တဲ့လူ၊ သူများသားသမီးကို ယူထား

ပြီး စိတ်ဆင်းရဲအောင် နှိပ်စက်နေတဲ့သူ၊ ကဲ...ကဲ”

“ဝုန်း”

“ဒုန်း”

“တင်မမ မင်းလွန်နေပြီနော်”

မာမိက ဒက်ဒီကို နီးရပ်စွည်းတွေနှင့် လက်လှမ်းမီသမျှ လှမ်းပေါက်နေသမျှကို ဒက်ဒီက ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်း မာမိအနားကို တိုးကပ်သွားသည်။

“တင်မမ မင်းလက်ထဲကစားကို ချလိုက်စမ်း”

“မချဘူး...မချဘူး၊ ရှင်သေမှ ဒီကိစ္စတွေအားလုံး ငြိမ်းချမ်းသွားမှာ”

မာမိက သစ်သီးခွဲသည့်စားကို လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါ အောင် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ဒက်ဒီကို ပြန်အော်နေသည်။ ရုတ်တရက် ဒက်ဒီက မာမိကိုယ်လုံးလေးကို ဖျတ်ခနဲဖမ်းယူကာ လက်ထဲက စားကို လှယူလိုက်ပြီး စားကို လွင့်ပစ်လိုက်သည်။

အားမတန်၍ မာန်လျှော့လိုက်ရသော မာမိက ဒက်ဒီ သူ့ကို အခုလိုအနိုင်ယူသမျှကို မခံနိုင်သလို မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုး

ပေါက်ပေါက်ကျလျက် ဒက်ဒီကိုယ်ကြီးကို လက်လှမ်းမီသမျှ ထုရိုက်ကုတ်ဖဲ့ရင်း အော်ဟစ်ငိုကြွေးလိုက်ပါသည်။ ဒက်ဒီက မာမိ လုပ်သမျှကို ခံနေရင်း...

“တော်ပြီ တင်မမ၊ မင်းသိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ အနားယူပါ တော့ကွာ”

“မယူဘူး မယူဘူး၊ မမပင်ပန်းပြီး သေသွားရင် ရှင်ဝမ်းသာနေမှာ မဟုတ်လား၊ ရှင် ဒီထက်ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာရ အောင် မမကိုယ်မမ သတ်သေမယ်သိလား”

“ရှင်နှိပ်စက်တဲ့ဒဏ်တွေကို မမ မခံနိုင်တော့ဘူး၊ မခံစား နိုင်တော့ပါဘူး ကိုမင်းသော်ရယ်”

မာမိစကားကြောင့် ဒက်ဒီမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား သည်။ မျက်ရည်တို့ဖြင့် စိမ့်နေသည့် ဇနီးသည်၏မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့် ရင်း ဦးမင်းသော်ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ တကယ်တော့ သူ၏ချစ်ဇနီးမှာ အပြစ်မရှိပါ။ အခုလိုအဖြစ်အပျက်တွေကို ဖန်တီး သည့် တရားခံကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်မဟုတ်ပါ။ အဓိကတရားခံ မှာ ငွေသာဖြစ်သည်။

အသက်အရွယ် လူလတ်ပိုင်းမျှသာ ရှိသေးသော ဦးမင်း
သော်ဘေးမှာ ဝိုင်းပြီးဘေးတီးနေကြသော လူများစွာရှိနေသည်။
ဦးမင်းသော်ဘက်က ဒီလိုအရှုပ်အထွေးလေးတွေ မရှိရှိအောင် ဝိုင်းပြီး
ကြံကြံဖန်ကြသည့်အထဲမှ ငွေနောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်
နေကြသည့် မိန်းကလေးတွေက သူထံမှ ငွေကြေးချမ်းသာမှုအတွက်
ယုန်ကတိုးစရာမလို၊ ပိုက်ကသာ တိုးပြီးရင်းတိုးနေကြသူများမို့
ယုန်နှင့်ပိုက်ကွန်တို့ ထိမိငြိမိကြသည်။

ရှောင်လွှဲတိမ်းလို့ မလွတ်နိုင်သောလမ်းကို ဖန်တီးသူများ
ကို ဇွတ်အတင်း ဖန်တီးလာကြလျှင် ကြာတော့ ထိုကိစ္စများက
သူ့အတွက် ဘာမှမထူးဆန်းတော့ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ အခုတော့
သူ့ဒဏ်ကို မိသားစုက ခံနေရသည်။ ဇနီးသည်နှင့် သားသမီးများ
အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်ကတစ်ပိုင်း၊ လွန်သွားပြီဖြစ်သော
ကိစ္စများစွာကို ပြင်မရနိုင်တော့သည့် အနေအထားများစွာကလည်း
တစ်ပိုင်းမို့ သူရင်မှာ လွန်ဆွဲပွဲတစ်ခု ဧရာဂန်ရှိနေခဲ့သည်။

“ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ မမရယ်၊ လာ လာ အနားယူလိုက်
ပါဦးကွာ”

ဒေါ်တင်မမ မငြင်းနိုင်တော့။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက တောင်းပန်
စကားဆိုကာ သူမကိုယ်လေးကို ယုယကြင်နာစွာ တွဲခေါ်သွားရာ
နောက်ကို လိုက်ခဲ့သည်။ မိဘပေးစားကြလို့ ယူထားကြသူများ
မဟုတ်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မေတ္တာရှိလို့ ယူထားကြ
သည့်လူတွေ။ ပြီးတော့ တင်မမဆိုတာက မိန်းမသားလေ။

ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်သွားကြသည့် မိဘတွေကို ကြည့်ပြီး
တော်ဖုရားရင်ထဲ ကျေနပ်ကြည်နူးရပေမယ့် ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လို
များ ထဖြစ်ဦးမှာလဲ ဆိုတာကိုတော့ အမြဲတမ်း ရင်ခုန်ထိတ်လန့်
နေရသည်။ အခုလို ကျောင်းပိတ်ရက်မျိုးမှာ မိဘတွေက ဂုန်းခိုင်း
ကျပြီး ရန်ဖြစ်နေကြတာမို့ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုပါသော်လည်း တစ်ဖက်
ခြံမှ ခွန်မဟာဆိုသည့် ကင်း၏ မိသားစုကိုတော့ တော်ဖုရားရင်ထဲ
မှာ ရှက်နေမိသည်။

နေ့ညမရှောင်ဖြစ်ချင်သည့် အချိန်မှာ ထဖြစ်နေသည့် မိဘ
တွေရန်ပွဲကို သူတို့မိသားစုလည်း အိမ်ချင်းကပ်ရက်မို့ ကြားနေရမှာ
သေချာသည်။ လိုက်ကာဖြူဖြူလေးကို အသင်္ဃူကြည့်မိသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ခွန်မဟာက သူခြံထဲမှာ ပေါက်ကွဲ

တစ်လက်နှင့် သစ်ပင်လေးတွေ စိုက်နေသည်။ ဖြူသောအသားက ချွေးတို့နှင့် စိုလက်တောက်ပကာ ကျစ်လစ်မြင့်မားသော ကိုယ်နေ ဟန်ထားက ထွားကျိုင်းသလောက် အဆီပိုမရှိတာကို မြင်နေရ သည်။ အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်အပိုမှာ ခွန်မဟာ စံပယ်ပင်တွေကို စိုက်ပျိုးနေခြင်းပါ။ ဖြူဖွေးမွှေးမြသော စံပယ်ပွင့်လေးများကို ခွန်မဟာ ချစ်သည်။ စံပယ်ပန်းရနံ့ကိုလည်း နှစ်ခြိုက်စွဲမက်သူမို့ အဖြူရောင် နူးညံ့မွှေးမြသည့် ပန်းတွေက ခွန်မဟာစိတ်ကို ဖမ်းစား နိုင်ကြသည်။ သူချစ်ခင်မြတ်နိုးသော တော်ဖုရားကိုလည်း နူးညံ့ အပြစ်ကင်းသော စံပယ်ပန်းဖြူဖြူလေးနှင့် တင်စားချင်သည်။ တော်ဖုရားက လက်ခံနိုင်ပါ့မလားဟု တွေးမိတိုင်း ခွန်မဟာ ရင်မော ရသည်က အကြိမ်ကြိမ်ပါ။

ပန်းပင်တွေကို စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးနေရာမှ မိမိကို တစ်စုံ တစ်ယောက်က စူးစိုက်ကြည့်နေသလို ခွန်မဟာ စိတ်ထဲမှာ ခံစား လာရသဖြင့် ဦးခေါင်းကို ဖျတ်ခနဲမောကာ တစ်ဖက်ခြံက နှစ်ထပ် တိုက်မြင့်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်တစ်နေရာကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ အစဉ်ပိတ်ထားတတ်သည့် တံခါးချပ်များနှင့် အဖြူရောင်စာခန်းဆီး

ရှည်ကြီးမှလွဲပြီး တခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှိနေတာကို မြင်မတွေ့ရလျှင် ခွန်မဟာ မျက်နှာချောချောပေါ်ရှိ မျက်ခုံးထူထူ များက တွန့်ကုပ်သွားသည်။

ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ခွန်မဟာကို နေရာမှ တစ်စုံတစ်ယောက် က စူးစိုက်ကြည့်သလို ခံစားခဲ့ရသည်။ အခုလို သေချာကြည့် လိုက်တော့လည်း မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရ။ လိုက်ကာဖြူဖြူတွေကပဲ ဣန္ဒြေရစွာ ဆီးကြိုနေကြသည်။ စိတ်ကပဲ ငိုလိုများလားဟု တွေးပြီး ခွန်မဟာ သစ်ပင်တွေကို ဆက်ပြီးစိုက်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်မှာရှိနေသည့် အိမ်ကြီးကလည်း တစ်မျိုးတော့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။ လူအရိပ်ယောင်ဆို ဘာဆိုဘာမျှ ခွန်မဟာတို့ဘက်က မတွေ့မြင်ရ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် အိမ်ကြီးထဲမှာ လူမနေဘူးလားဟု ထင်မြင်စရာရှိသော်လည်း တကယ်တမ်းကျတော့လည်း ထိုသို့မဟုတ်။ မိသားစုတစ်စုနေကြ သည်ဟု ခွန်မဟာထင်သည်။ ဝုန်းဒိုင်းကွဲပြီး အကြီးအကျယ်ရန်ဖြစ် စကားများကြတာကို နှစ်ကြိမ်တိတိကြုံခဲ့ရသည်။ ကြားဝင်ဖျန်ဖြေ သည့် အသံတစ်စုံတစ်ရာကို မကြားရဘဲ ရန်ပွဲက သူ့အလိုလိုရပ်တန့်

ပြီး ဆုံးသွားကြောင်းကိုတော့ ခွန်မဟာ သတိထားမိသည်။

ဘယ်သူတွေများ နေကြပါလိမ့်ဟု ခွန်မဟာ စဉ်းစားလိုက်
မိသော်လည်း ထိုအတွေးတို့က တော်ဖုရားမျက်နှာလှလှလေးကို
ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်သတိရမိလျှင် အရာအားလုံးကို မေ့သွားသည်။

အခန်း (၅)

“ဟင်”

တော်ဖုရား အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ မျက်နှာလှလှလေးပါ
တင်းသွားမိသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာမှာတော့ မိန်းမလှလေး
တစ်ယောက်နှင့် ပြုံးရယ်ပြီး စကားပြောနေသည့် ကင်းဆိုသည့်
ခွန်မဟာဆိုသည့်လူ။ သူက တော်ဖုရားကို မြင်တွေ့ပုံမရသော်
လည်း သူနှင့်အတူ စကားရပ်ပြောနေသည့် အိကိုကွင်း ယူဇနာက
တော်ဖုရားကို မြင်သွားသည်။ ယူဇနာက တော်ဖုရားကို အတွင်း
ကျိတ်လိုက်ပြီး ပြိုင်ဆိုင်ကာ တစ်ဖက်သတ် မနာလိုဝန်တုံ့ဖြစ်နေ
သည့်သူမှန်း တော်ဖုရားသိသော်လည်း ယူဇနာကို ဂရုမစိုက်ခဲ့။
ဂရုစိုက်စရာလို့လည်းမထင်။ ဒါကိုပဲ ယူဇနာကို တော်ဖုရားကို

ပို၍ ကြည့်မရ မနာလိုဖြစ်လေ။

ခွန်မဟာဆိုသည့် ရွှေမင်းသားကို ယူဇနာ စိတ်ဝင်စားသဖြင့် မိန်းမတို့ပရိယာယ်နှင့် အမျိုးမျိုးချဉ်းကပ်ပြီး ရင်းနှီးခင်မင် ခွင့်ရအောင် အသည်းအသန် ကြိုးစားခဲ့ရသလောက် ခွန်မဟာဆိုသည့် ရွှေမင်းသားက ယူဇနာကို အဖက်မလုပ်ဘဲ ခပ်အေးအေး အမူအရာနှင့် ဂရုမစိုက်သလို နေပြခဲ့သည့်အတွက် ယူဇနာ မခံမရပ် ဖြစ်နေတုန်း ခွန်မဟာ စိတ်ဝင်စားရုံမက မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခင် တွယ်တာနေသူအဖြစ် သူမ၏ပြိုင်ဘက် တော်ဖုရားမှန်းသိခဲ့တော့ ပိုပြီး ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်ခံခက်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် ခွန်မဟာက တစ်မျိုး။ တော်ဖုရားကို သူချစ်နေကြောင်း တစ်ခါမှဖွင့်ပြောဖို့ မကြိုးစားဘဲ တလွဲမာနနှင့် သူ့အချစ် စိတ်ကို ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်နေသည့်အကြောင်း ခွန်မဟာ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းမှတစ်ဆင့် သိခွင့်ရခဲ့သည်။ တော်ဖုရားကို ခွန်မဟာ အရူးအမူး အသည်းအသန် ချစ်နေတာကို ကာယကံရှင်ဖြစ်သူ တော်ဖုရားပင် မရိပ်မိ။ ခွန်မဟာဆိုတာက အဲဒီလို မာနမင်းသား။ သိပ်လှသည့် တော်ဖုရားနှင့် မာနချင်းပြိုင်နေသူ။ ယူဇနာက

တော်ဖုရားလို ရွှေအဆင်းနှင့် ဝင်းဝါနေသည့် အလှပိုင်ရှင်မျိုးမဟုတ်ပါ။ ရန်ကုန်သူစစ်စစ်ဆိုပေမယ့် အသားတော်ညိုပြာညက်မို့ နန်းတက်ကဗွားသလားဆိုရမည့် အလှပိုင်ရှင်မျိုးဖြစ်သည်။ ဘာမှ မပြင်ဆင်ဘဲနှင့်ပင် အလှဘုရင်မဘွဲ့ကို တော်ဖုရားက ရယူနိုင်သူ ဖြစ်ပေမယ့် ယူဇနာကျတော့ အပြင်အဆင် တော်လွန်းသဖြင့် အလှဘုရင်မဖြစ်ရသူဖြစ်သည်။ ယူဇနာ အလှကို သဘောကျ၍ သူမအချစ်၊ သူမမေတ္တာကို တောင်းခံနေသူများကို လှည့်မကြည့်စတမ်းနေခဲ့ပေမယ့် ခွန်မဟာလို ရွှေမင်းသားကိုတော့ ယူဇနာကိုယ်တိုင် အလေးထားသည်။ ခွန်မဟာကသာ ယူဇနာအပေါ် ဆက်ဆံပုံက ရိုးရှင်းပွင့်လင်းစွာ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဆင့်ထက် နည်းနည်းလေးမျှ မပိုခဲ့ပါ။ ယူဇနာမှာ ရင်ထဲက အခံရခက်ခက်၊ မကျေမနပ်ဖြစ်နေရပေမယ့် အပေါ်ယံ နှုတ်ခမ်းတွေကို သဘောထားကြီးသူ တစ်ယောက်လို ဘာမှမဖြစ်သည့်ပုံနှင့် ဟန်ဆောင်ပြီးရယ်ထားသည်။

အခုလည်း ယူဇနာနှင့် ခွန်မဟာကို တော်ဖုရားက မြင်တွေ့သွားပြီမို့ ဝမ်းသာကျေနပ်သွားသည်။

“သွားဦးမယ်နော် ကင်း”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

အလှဆုံးအပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ကျော့ကျော့လေး ကျော့
ခိုင်းသွားသည့် ယူဇနာပုံစံက တိုက်ပွဲမှာ အနိုင်ရသည့် စစ်သူကြီး
တစ်ယောက်၏ အောင်နိုင်ဝင့်ကြွားသော အပြုံးမျိုးဖြစ်ကြောင်း
တော်ဖုရားသိသည်။ ဒီနေ့မှ မည်သည့်အဖော်မှမပါဘဲ တော်ဖုရား
တစ်ယောက်တည်း သူတို့စုံတွဲ ရှေ့တည့်တည့်ကို ရောက်အောင်
လှည့်စားတတ်သည့် ကံကြမ္မာကိုသာ အပြစ်တင်ချင်မိသည်။

ခွန်မဟာလည်း ယူဇနာက စကားတွေ လာပြောနေသဖြင့်
အလိုက်သင့်စကားပြောဆိုနေရာမှ ယူဇနာကပင် နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲ
သွားမှ အသက်ရှူချောင်သွားသလို ထိုနေရာမှ လှည့်အထွက်လိုက်
မှာ သူမြင်လိုက်သူက သူချစ်ရသော တော်ဖုရားနှင့် မျက်နှာချင်း
ဆိုင် အနေအထား ဖြစ်သွားရခြင်းပင်။ ဟင် တော်ဖုရား။ ခွန်မဟာ
ရင်ထဲ ချစ်သူအမည်ကို တိုးတိုးလေးခေါ်ဖြစ်သွားတာကို သူမ
မကြားပါ။ တော်ဖုရားနှင့် ခွန်မဟာ အမှတ်မထင် အကြည့်ချင်း
ဆုံသွားသည့်အချိန်၊ တော်ဖုရားမျက်နှာလှလှလေးက သိသိသာသာ

ပင် တင်းမာအေးစက်သွားတာကို သတိထားမိလိုက်သည်။
သူ့အပေါ်မှာ တော်ဖုရား ဘာတွေများ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသနည်း။
ခွန်မဟာ စဉ်းစားကြည့်ပေမယ့် အဖြေကမရှိ။

“ဟော”

ခွန်မဟာ ကြည့်နေဆဲ တော်ဖုရား စာအုပ်ကြားထဲက
လက်ကိုင်ပဝါပန်းနုရောင်လေးတစ်ထည် ပြုတ်ကျလာသည်။
တော်ဖုရားကတော့ သူ့မလက်ကိုင်ပဝါလေး ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့တာကို
မသိ။ မျက်နှာတင်းတင်းလေးနှင့် ခွန်မဟာအနားက ခပ်တည်တည်
လေး ကျော်ဖြတ်သွားသည့်ခို ခွန်မဟာရင်ထဲမှာ မချင့်မရဲဖြစ်သွား
သည်။

“တော်ဖုရား”

လက်ကိုင်ပဝါအသစ်စက်စက်လေးကို ကောက်ပြီး
တော်ဖုရားကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူချစ်သော ချစ်သူလေး၏
အမည်ကို ခွန်မဟာ နှုတ်ဖျားမှ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် သူမရှေ့မှာ
ခေါ်မိခြင်းဖြစ်၍ ခွန်မဟာ နှလုံးသားတွေ ပူနွေးကာ ရင်ထဲသိမ့်ခနဲ
ဖြစ်သွား၏။

“တော်ဖုရား”

ပထမခေါ်သံကိုကြားပေမယ့် ဇေဝေဇဝါမို့ တော်ဖုရား
နောက်ကိုလှည့်မကြည့်ပါ။ အခုတော့ သူမနောက်မှ ခြေသံဖွဖွနှင့်
အတူ တော်ဖုရားအမည်ကို တိုးဖွည့်သောစွာ ခေါ်လိုက်သည့်အသံ
မှာ နူးညံ့မှုများစွာ ပျော်ဝင်နေသလို ခံစားလိုက်ရသည့်အတွက်
လှမ်းလက်စခြေလှမ်းကို ရပ်ကာ နောက်ဘက်ကို တော်ဖုရား လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။

အို...တော်ဖုရားကို ခေါ်နေသူက ခွန်မဟာ ကိုယ်တိုင်
ပါလား။ တော်ဖုရားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားမှာ
တည်ငြိမ်ခန့်ညားစွာ စိုက်ငေးကြည့်နေသည့် ခွန်မဟာ။
သူ့အကြည့်က ရွန်းလဲ့စွာ တော်ဖုရားနှလုံးသားကို ထိုးဖောက်သွား
သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“တော်ဖုရားကို ကိုယ်ခေါ်တာပါ။ ဒီမှာ တော်ဖုရားဆီက
ကျကျန်ခဲ့တဲ့ လက်ကိုင်ပဝါလေး”

“ဟင့်အင်း...အဲဒါ ကျွန်မလက်ကိုင်ပဝါ မဟုတ်ဘူး”
မြင်ရုံနှင့် တော်ဖုရား လက်ကိုင်ပဝါလေးမှန်းသိလျက်နှင့်

ခပ်တည်တည်လေး တမင်ငြင်းကာ နေရာမှ လှည့်ထွက်သွားသော
တော်ဖုရားကြောင့် ခွန်မဟာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။
ခွန်မဟာကိုယ်တိုင် တော်ဖုရား စာအုပ်ထဲက ထွက်ကျလာတာကို
မျက်စိနှင့် တပ်အပ်မြင်လိုက်ရပါလျက်နှင့် သူမလက်ကိုင်ပဝါ
မဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းဆန်သွားခဲ့သည့် တော်ဖုရား အမူအရာလေး
ကို သူ နားမလည်နိုင်ပါ။

ပန်းနုရောင် ပိုးသားလက်ကိုင်ပဝါလေးကို သူငဲ့ကြည့်
လိုက်တော့ လက်ကိုင်ပဝါရဲ့ ထောင့်စွန်းမှာ တော်ဖုရားဆိုသည့်
အမည်လေးကို ပိုးချည်ဖြင့် ရေးထိုးထားတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကြည့်စမ်း...ဒါ တော်ဖုရားရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါမှန်း သိလျက်
နှင့် သူ့ကို မပတ်သက်ချင်သည့်ပုံစံနှင့် တမင်ပြောသွားမှန်း အခုမှ
သဘောပေါက်လိုက်သည့်အတွက် သူ့ရင်ထဲ ခံစားသွားရကာ
နောက်ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် လိုက်သွားပြီး သူမရှေ့က ပိတ်ရပ်လိုက်
၏။

“အို...ရှင်ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

လူချင်းဝင်တိုးမိမတတ် ဖြစ်သွားသည့်အတွက် တော်ဖုရား

မျက်နှာထားတည်တည်လေးနှင့် ခွန်မဟာမျက်နှာကို မကျေမနပ်
မော့ကြည့်ရင်း ရန်တွေစကားဆိုလိုက်သည်။

“ကိုယ်ဘာလုပ်တယ်လို့ တော်ဖုရားထင်လို့လဲ”

တော်ဖုရား မျက်နှာလှလှလေးကို ရွန်းလဲ့တောက်ပသော
မျက်ဝန်းများဖြင့် ငုံ့မှီးစိုက်ကြည့်ရင်း ခပ်တည်တည်မေးလိုက်သည့်
ခွန်မဟာပုံစံကြောင့် တော်ဖုရား ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသလို
ဖြစ်သွား၏။ လူရှင်းနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ ဟိုဟိုဒီဒီ
ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ရှင်...ရှင် ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်နဲ့နော်”

“ကိုယ်က တော်ဖုရားကို ဘာအနှောင့်အယှက်ပေးနေလို့
လဲ”

“ဟင်”

တော်ဖုရား သူ့ကိုဘာပြောရမှန်း မသိတော့။ ခွန်မဟာ
မျက်နှာကိုသာ မျက်ဝန်းပြာပြာကြီးတွေနှင့် ထိတ်လန့်သလို မော့
ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကို တော်ဖုရား တစ်ခါမှ အခုလို အနီးကပ်
မမြင်ဘူးပါ။ ခွန်မဟာကိုယ်တိုင်လည်း တော်ဖုရားကို အခုလို

အနီးကပ်ဆုံးအနေအထားဖြင့် တစ်ခါမှ မမြင်တွေ့ခဲ့ဘူးပါ။ ခပ်လှမ်း
လှမ်းတစ်နေရာမှသာ သူမမျက်နှာလှလှလေးကိုသာ မြတ်နိုးစွာ
ငေးကြည့်ရင်း အချိန်တွေကုန်ခဲ့ရသူ။ အခုလို အနီးကပ်ဆုံးအနေ
အထားမှာ တော်ဖုရားထံမှ သင်းပျံ့သော ရင်ခုန်တိမ်မှူးဖွယ်ကောင်း
သော ကိုယ်သင်းရနံ့ကိုပင် ရှုရှိုက်ရင်း အနီးကပ်ကြည့်မှ အပြစ်ဆို
စရာမရှိအောင် လှရက်နိုင်လွန်းသူကြောင့် သူ့ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာ
၏။

တစ်မိမိမိမိကြည့်လေ ပို၍ချစ်ရလေ၊ ပိုမြတ်နိုးရလေမို့
တော်ဖုရားမျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ခွန်မဟာရင်မော
သွားသည်။ တော်ဖုရားနှင့်သာ အခုလို နီးနီးကပ်ကပ် ကြာရှည်
နေမိလျှင် အနှစ်နှစ်ကာလက မျိုသိပ်ထားရသော ခွန်မဟာရင်ထဲ
က အချစ်တွေ ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲမိမှာ သေချာသည်။

“ဒီမှာ ရှင် ကျွန်မကို ဘာပြောမလို့လဲ”

တော်ဖုရားမှာ သူမကိုခေါ်ပြီး ဘာတစ်ခုမှမပြောဘဲ သူမ
မျက်နှာလှလှလေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတောက်
တောက်တွေအောက်မှာ အနေရခက်ခက်နှင့် အခုလိုမေးလိုက်ခြင်း

ဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်နာမည် ခွန်မဟာပါ”

“အဲဒါ ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“တော်ဖုရား သိထားသင့်တယ်ထင်လို့”

“ဒီလက်ကိုင်ပဝါလေးက တော်ဖုရား လက်ကိုင်ပဝါ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်နော်”

ပန်းနုရောင်လက်ကိုင်ပဝါလေးကို တယုတယ ကိုင်မြှောက်ပြရင်း သူမေးတာကို တော်ဖုရား ခေါင်းခါပစ်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးလို့ ရှင့်ကို ဘယ်နှခါပြောရမှာလဲ”

ခပ်တည်တည်လေး လိမ်ညာနေသော တော်ဖုရား မျက်နှာ လှလှလေးကို ခွန်မဟာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“တော်ဖုရား ကိုယ့်ကို ဘာမကျေမနပ်ဖြစ်နေလဲ”

“ဟင်”

ထင်မှတ်မထားသည် မေးခွန်းကြောင့် တော်ဖုရား အံ့သြသွားသည်။ တော်ဖုရားက သူ့ကို ဘာတွေမကျေမနပ် ဖြစ်နေမှာ

လဲ။ သူမေးတာကို တော်ဖုရား နားမလည်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဖြေလေ တော်ဖုရား”

“ကိုယ့်ကို တော်ဖုရား တစ်ခုခု မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီမှာ ရှင့် ဘာတွေလာကြောင်နေတာလဲ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ သိလည်းမသိဘူး၊ ဘာမှမကျေမနပ်စရာလည်း မရှိဘူး”

“အဲဒါ ကိုယ့်ကို တော်ဖုရား ညာတာပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“ကိုယ့်ကို မသိဘူးဆိုတာ တော်ဖုရားညာတာလို့ ပြောတာ”

“အို”

မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ခွန်မဟာဆိုသူကို တော်ဖုရား အလန့်တကြားလေး မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူက တော်ဖုရား ပြောသည့်စကားကို လက်မခံသည့်ပုံစံနှင့် တော်ဖုရားမျက်နှာလေးကို ခပ်တည်တည်စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မသိလို့မသိဘူးပြောတာ ရှင့်ကိုဘာညာလို့လဲ”

“ဒါဖြင့် တော်ဖုရား ကိုယ့်ကို တကယ်မသိဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

ခွန်မဟာ မျက်နှာချောချောမှာ အပြုံးတစ်ခုပေါ်လာတော့
တော်ဖုရားမျက်နှာလေး ရဲသွား၏။

“ဒီမှာ ကြည့်”

သူက တော်ဖုရားအမည် ရေးထိုးထားသည့် ဖုန်းနုရောင်
လက်ကိုင်ပဝါလေးကို တော်ဖုရားမြင်အောင် ပြလိုက်ပြီး သူပိုင်
ပစ္စည်းတစ်ခုလို စာအုပ်ထဲကို ညှပ်ပြီး ပြန်သိမ်းလိုက်သည့်အတွက်
တော်ဖုရားရင်ထဲ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မလက်ကိုင်ပဝါ ပြန်ပေး”

တော်ဖုရားစကားကို သူပြုံးသည်။

“ခုနုတုန်းကတော့ တော်ဖုရားလက်ကိုင်ပဝါ မဟုတ်ဘူး
ဆို၊ ဒါ ကိုယ့်လက်ကိုင်ပဝါ ဖြစ်သွားပြီ”

“အို...အဲဒါက ရှင်နဲ့မပတ်သက်ချင်လို့ ကျွန်မ တမင်
ပြောလိုက်တာ”

“ကိုယ်နဲ့မပတ်သက်ချင်လို့ ဟုတ်လား”

တော်ဖုရား မဖြေ။ ဖြေရန်စကားမရှိ။ ခွန်မဟာမှာတော့
တော်ဖုရားထံမှ ထင်မှတ်မထားသည့် အဖြေကြောင့် အံ့သြစိတ်နှင့်
အတူ မျက်နှာလည်း ပျက်သွားသည်။ တော်ဖုရားနှင့်သူကြားမှာ
မျှော်လင့်မထားသည့် အကြောင်းအရာတွေ ရှိနေကြောင်း သူ
သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“တော်ဖုရား ကိုယ်နဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူးဆိုတာ
အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိနေမှာပေါ့၊ ကိုယ်သိခွင့်ရှိသလားဟင်၊
ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကို တော်ဖုရား မပတ်သက်ချင်လဲဆိုတာ ကိုယ်သိ
ခွင့်ရရင် တော်ဖုရား ကျေနပ်လက်ခံလာတဲ့အထိ တော်ဖုရားကို
ကိုယ်ရှင်းပြခွင့်ရချင်ပါတယ်”

ပြောတုန်းက ဘာရယ်မဟုတ်။ မရည်ရွယ်ဘဲ ပြောလိုက်
တဲ့စကား ဖြစ်သော်လည်း သူ့အတွက် တော်ဖုရားစကားက သိပ်ပြီး
လေးနက်သွားမှန်း အခုမှ တော်ဖုရား သိလိုက်သည်။ အချိန်က
နှောင်းသွားပြီမို့ ပြန်လည်ပြင်ဆင်ခွင့်မရှိတော့။ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး
တော်ဖုရားရင်ထဲက မကျေနပ်နိုင်သည့် အကြောင်းအရာတွေက
တကယ်တော့ သူနဲ့မသက်ဆိုင်ဘဲ တော်ဖုရားမာန၊ တော်ဖုရားအတ္တ

နှင့်သာ သက်ဆိုင်သည့် အကြောင်းအရာတွေ ဖြစ်သည်။

သူနားမှာ မိန်းမချောလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာကို မကျေနပ်တာလား။ တော်ဖုရားကို တော်ဖုရားမသိအောင် ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် ကြည့်တုန်းက ကြည့်နေပြီးမှ အကြည့်သူခိုးကို လူမိသွား ချိန်မှာ သူမဟုတ်သလို တော်ဖုရားကို တစ်ချက်မှမကြည့်ဘဲ ကျောခိုင်းသွားတာကို မကျေနပ်တာလား။ တော်ဖုရား ဘာကိုပြော ရမှန်းမသိ။ အကောင်းဆုံးက သူ့ရှေ့က တော်ဖုရား ထွက်သွားဖို့ ပင်။

“တော်ဖုရား”

“ကျွန်မ သွားပါရစေတော့ရှင်၊ ခွင့်ပြုပါ”

သူ့ကို ကွင်းရှောင်ပြီး တော်ဖုရား ထိုနေရာက ခြေလှမ်း သွက်သွက်နှင့် ထွက်ခဲ့သည်။ သူကတော့ တော်ဖုရားကျောပြင်ကို အံ့သြနားမလည်နိုင်သည့် မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ငေးမောကြည့်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ နောက်ဝိုင်း ကျောင်းတက်သည့် ရက်များ တစ်လျှောက်လုံး ခွန်မဟာကို တော်ဖုရားသွားလေရာ နေရာတိုင်း မှာ အရိပ်ကလေးတစ်ခုလို အမြဲလိုလို တွေ့နေရသည်။

မသိသလို ဟန်ဆောင်နေပေမယ့် သတိမထားမိဘဲ နေလို မရဖြစ်လာ၏။

အရင်ထဲက သူ တော်ဖုရားနောက်ကို အခုလိုပဲ လိုက်နေခဲ့ သလား။ တော်ဖုရားကပဲ အခုမှ သူ့ကို သတိထားမိလာသလား ဆိုတာကိုတော့ တော်ဖုရားကိုယ်တိုင်လည်း မဝေခွဲတတ်။

သိပ်လှသည့် တော်ဖုရားနားမှာ ယောက်ျားလေးတွေ ပုံစံ အမျိုးမျိုးနှင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြသလို ခွန်မဟာနားမှာလည်း မိန်းမ ချောလေးများကို မြင်တွေ့နေရသည်။ သူ့ကိုမြင်တိုင်း မျက်နှာလှ လှလေးက တင်းမာအေးစက်သွားတတ်တာကိုကြည့်ပြီး ခွန်မဟာ နှလုံးသားတွေ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျင်ရသည်။

တော်ဖုရား မကြိုက်တာကို သူဘာမှမလုပ်ခဲ့ဖူးပါ။ ချစ်ရေးပင် မဆိုဖူးပါဘဲနှင့် ချစ်ရသူ၏ အမုန်းဒဏ်ကို သူ့ဘက်က တစ်ဖက်သတ် ခံစားနေရတာကတော့ သိပ်ပြီးလွန်လွန်းပါသည်။ တော်ဖုရားကိုယ်တိုင်က ဖွင့်ဟဝန်ခံသွားသည်။ ခွန်မဟာနှင့် သူမ မပတ်သက်လိုပါတဲ့။ ဘာလို့မပတ်သက်ချင်တာလဲ။ ထိုစကား က ခွန်မဟာရင်ထဲက ယောက်ျားမာနကို ထိခိုက်စေကြောင်း

တော်ဖုရား သိပုံမရပါ။ သူ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့။ တော်ဖုရားနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံရှင်းပြနိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း
မအောင်မြင်။

ခွန်မဟာနှင့်သူမ အရင်တစ်ခါတုန်းကလို နှစ်ယောက်
တည်းတွေ့ဖို့ အခွင့်အရေးမရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

အခန်း (၆)

ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုလုံး ရောင်စုံမီးသီးတွေနှင့် ထိန်လင်း
နေသည်။ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဇယား၏မွေးနေ့ပွဲမို့ ခွန်မဟာ
ရောက်နေသည်။ ပွဲက ထင်မှတ်မထားသည်ထက် ပို၍စည်ကား
ရှုပ်ထွေးနေရသည်။ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ခင်းထားသည့် ခုံတွေ
မှာ လူတွေပြည့်နေသလို ဇယားတို့နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးပေါ်ကလည်း
ဆွေမျိုးသားချင်းတွေနှင့် ပြည့်နေသည်။

မွေးနေ့ရှင်ဖြစ်သော ဇယားကိုယ်တိုင် ဧည့်သည်တွေကို
နှုတ်ဆက်နေရာချပေးရင်း မအားနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာကိုကြည့်ပြီး
သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော အသိုင်းအဝိုင်းကို
နားလည်လိုက်သည်။ လူအနည်းငယ်ရှင်းမည့် အစွန်ဆုံးစားပွဲမှာ

ထိုင်နေတုန်း ခွန်မဟာ ရှေ့တည့်တည့်သို့ မိုးပေါ်က နတ်သမီး တစ်ပါး ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုအလှနတ်သမီးလေးက တခြားသူမဟုတ်။ တော်ဖုရား ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေ၏။

နှူးညှံပျော့ပျောင်းသော အနက်ရောင်ပိုးသားအင်္ကျီနှင့် ဆံပင်ကလေးက ကပိုကရီပုံစံလေးမှာ လှပကျော့ရှင်းသောလည် တိုင်မှာ ဆံယဉ်နုတွေ ဖြာကျနေပုံက တော်ဖုရားကို အလှမှာ အယဉ်ဆင့်သွားစေပြန်သည်။ ဝင်းနှစ်နေသည့် အသားအရေက ထိုအနက်ရောင်ဝတ်စုံကြောင့် ထိလိုက်လျှင် ကြွေကျသွားမလာ ထင်ရသည့် တစ်ကိုယ်လုံး မီးရောင်အောက်မှာ စိန်ထည်တွေနှင့် တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသည်။

တော်ဖုရားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်စားပွဲမှာ ခွန်မဟာရှိနေ တာကို တော်ဖုရား မတွေ့မြင်သေး။ သူမသုဇယံချင်းဖြစ်သူ တင်ဇာ ပြောသမျှကို အပြုံးလေးနှင့် နားထောင်ပေးနေသည်။ ခဏနေတော့ တင်ဇာကို ဧည့်သည်တွေရောက်နေလို့ဟုဆိုကာ ခေါ်သွားကြ သည်။

‘ခဏနော်’ဟုဆိုကာ တင်ဇာက လာခေါ်သူတွေနောက် ကို ပြုံးပြုံးလေး လိုက်သွားသည်။ များပြားစည်ကားလှသော ဧည့်သည်တွေကို ကြည့်ပြီး တော်ဖုရား ငေးကြည့်နေတုန်း ဧည့်ခံ ပွဲထဲ ရယ်ရယ်မောမော ဝင်ရောက်လာသည့် စုံတွဲတစ်တွဲကြောင့် တော်ဖုရားမျက်နှာလှလှလေး ထိန်းမရအောင် ပျက်သွားသည်။ ဒက်ဒီတို့စုံတွဲက ချောင်ကျကျနေရာမှာ ထိုင်နေသော တော်ဖုရားကို မြင်တွေ့ပုံမရဘဲ တင်ဇာမိဘတွေနှင့် ရယ်မောပြောဆို နှုတ်ဆက် နေကြသည်။

“ဟိတ်...ကိုကိုကင်း တစ်ယောက်တည်းလား။”

ခေတ်ဆန်လှပလွန်းသည့် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်၏ နှုတ်ဆက်သံနှင့်အတူ ခုံတစ်လုံးကိုဆွဲကာ ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်လိုက် ပုံကြောင့် တစ်ဖက်က စားပွဲကို အမှတ်မထင် တော်ဖုရား လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ တော်ဖုရားကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက ငေးစိုက်ကြည့်နေမှန်းမသိသော ရွန်းလက်သည့် မျက်လုံးတောက် တောက်များနှင့် ညှို့အားပြင်းစွာ ဆုံမိကြသည်။

အို...။

ခွန်မဟာဆိုသည့်လူ။

သည်တစ်ခါတော့ သူက တော်ဖုရားနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံနေပါလျက် အကြည့်လွဲမသွားဘဲ တော်ဖုရားမျက်နှာလှလှလေးကို ခပ်ရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် တော်ဖုရားမှာ အနေရခက်ခက်နှင့် မျက်လွှာချကာ အကြည့်လွဲနေလိုက်ရသည်။

သို့သော် မျက်ဝန်းထောင့်စွန်းမှာတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲကို ရောက်တော့မတတ် ပူးကပ်ထိုင်ကာ စကားတွေတွတ်ထိုးနေသည့် မိန်းမချောလေးနှင့် ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအရာနှင့် မချောလေးပြောသမျှကို နားထောင်နေသောသူ့ကို လှမ်းမြင်တွေ့နေရသည်။

တော်ဖုရားမှာ ထိုင်လို့သာ ထိုင်နေရပေမယ့် စိတ်တွေက တော့ သိပ်ပြီးလှုပ်ရှားနေသည်။ ခွန်မဟာရှေ့မှာ တော်ဖုရားဒက်ဒီက သမီးထက်ပင် ငယ်ရွယ်သော တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ဖောက်ပြန်နေတာကို သိသွားမှာ သိပ်ပြီးစိုးရိမ်နေသည်။ တော်ဖုရားကို ဒက်ဒီတို့စုံတွဲ မမြင်ပါစေနဲ့။ တော်ဖုရားတို့ ရှိတဲ့နေရာကို မလာဘဲ အိမ်အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားပါစေလို့ ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေပေမယ့် တော်ဖုရား ဆုတောင်းကမပြည့်။

ဒက်ဒီတို့စုံတွဲက တော်ဖုရားရှိရာဘက်ကို လျှောက်လာနေသည့်အတွက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီတစ်ခါ တော်ဖုရားတော့ ခွန်မဟာဆိုတဲ့သူရဲရေမှာ အရှက်ကွဲရမည်ဟု ရင်ခွန်ထိတ်လန့်နေတုန်း ဒက်ဒီတို့စုံတွဲကို စားပွဲဝိုင်းမှ ဒက်ဒီအရွယ် လူအချို့ကစပြီး နှုတ်ဆက်နေကြတုန်း ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ကာ ခြံအနောက်ဘက် အမှောင်ကျသည့်နေရာသို့ တော်ဖုရား ထွက်ခဲ့သည်။

တော်ဖုရား လှုပ်ရှားသမျှကို မျက်စိတောင်မခတ်စတမ်း ကြည့်နေသော ခွန်မဟာမှာ မျက်နှာလှလှလေး ပျက်သွားကာ ခြံဝင်းတစ်နေရာကိုကြည့်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေတာကအစ။ သူနှင့် ပူးပူးကပ်ကပ် တိုးဝှေ့ထိုင်ကာ စကားတွေတွတ်ထိုးနေသည့် ညီမဝမ်းကွဲ ရူပါနှင့် ခွန်မဟာတို့ကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာတည်တည်လေးနှင့် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားတာအဆုံး အားလုံးကို တွေ့မြင်နေရသည်။ ဟော...အခု သူမက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပုန်းရှောင်လိုသည့်ပုံနှင့် ခြံနောက်ဘက် အနည်းငယ် အမှောင်ရိပ်သန်းသည့် နေရာသို့ တစ်ယောက်တည်း ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်သွား

ပုံကို ကြည့်ပြီး ခွန်မဟာ မျက်ခုံးထူထူတွေ အလိုမကျသလို တွန့်ကုတ်သွားသည်။

တော်ဖုရား သူမဝင်လာကတည်းက မည်သည့်အဖော်မှ မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်းလာခဲ့သူမို့ အခုလို လူသူကင်းရှင်းပြီး အမှောင်ရိပ်ကျနေသည့် နေရာကို သူမတစ်ယောက်တည်း ထွက် သွားတာကိုကြည့်ပြီး တော်ဖုရားအတွက် ဘာကိုမှန်းမသိ စိုးရိမ် သွားမိသည်။

“ဟယ်...ဟိုမှာ ရူပါ့သလှယ်ချင်းတွေ၊ ခဏလေးနောက်ကို”

ရူပါက ခွန်မဟာအနားမှ လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင်လို ပေါ့ပါးစွာ ပြေးထွက်သွားသည်။ ရသည့်အခွင့်အရေးကို ခွန်မဟာ လက်လွှတ်ခံလိုမဖြစ်။ တော်ဖုရားရှိရာသို့ သူလိုက်သွားသည်။ ခြံထောင့်စွန်းရှိ ခုံလေးမှာ တော်ဖုရားတစ်ယောက်တည်း ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည့် တော်ဖုရားပုံလေးက ပုံပြင်ထဲက မင်းသမီးလေးလို သိမ်ပြီးလှနေသည်။ သူ တော်ဖုရားအနားကို လျှောက်သွားသည်။

“တော်ဖုရား”

“ဟင်...ရှင်”

နောက်ပါးဆီမှ ကပ်လျက်ခေါ်လိုက်သည့် အသံကြောင့် တော်ဖုရားကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး အသံလာရာသို့ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်၏။ အနက်ရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဖြင့် ခန့်ညား ချောမောနေသော ခွန်မဟာကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် တော်ဖုရား မျက်နှာလှလှလေးမှာ အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ ချက်ချင်းတင်းမာအေးစက် သွားသည်။ ခုနတုန်းက တော်ဖုရားရှေ့မှာ တခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် အကြည်စိုက်ကာ ပြီးရယ်နေသည့်သူက အခုတော့ ဘာမှမသိသလိုပုံစံမျိုးနှင့် တော်ဖုရားကို လာရော့ဖို့ ကြိုးစားနေပြန် သည်။ တော်ဖုရားရင်ထဲမှာ မကျေမနပ်နှင့် ဒေါသလေးတွေ ထွက် လာသည်။ ဘယ်အချိန် ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် သူ့အနားမှာ မိန်းမ ချောတစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက် ရှိနေတာကို သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူနေသလား မပြောတတ်ပါ။ တော်ဖုရားဆိုတာက သူ တွေဖူး သည့် မိန်းကလေးတွေနှင့် လုံးဝမတူဘူးဆိုတာကို သူ မသိဘူး ထင်ပါရဲ့။

“ဒီမှာ တော်ဖုရားတစ်ယောက်တည်း ဘာလာလုပ်နေတာလဲဟင်”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ထိုင်နေတာ ရှင်မမြင်ဘူးလား”

တော်ဖုရားထံမှ မကျေမနပ် ရန်တွေ့သလေးကြောင့် ခွန်မဟာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟို မီးလင်းနေတဲ့စားပွဲမှာ မထိုင်ဘဲ ဒီမှာလာထိုင်နေတာ ဆိုတော့ တော်ဖုရား မတွေ့ချင်တဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လာရှောင်နေတဲ့ သဘောလား”

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင်ရော ရှင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ တော်ဖုရား မတွေ့ချင်တဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရမှာပေါ့”

အမှောင်ထဲမှာ တော်ဖုရား နှုတ်ခမ်းလေး တစ်ချက်မဲ့သွားသည်။

“ရှင် ဆုတောင်းမပြည့်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မ မတွေ့မမြင်ချင်တဲ့ လူဟာ ရှင်ကိုယ်တိုင်ပဲ”

ပြောပြီး နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ သူက တော်ဖုရားကို

တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပစိုလက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည့်အတွက် သူ့ရှေ့မှာ တော်ဖုရား ဆက်ပြီးရပ်မနေချင်။ မျက်နှာလှလှလေးကို ခပ်မော့မော့ထားကာ သူ့ကို ရှောင်ကွင်းပြီး ထွက်လိုက်သည်။

“တော်ဖုရား”

“အို...ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ခွန်မဟာက သူ့ကို ကွင်းရှောင်ပြီး မတူသလိုမတန်သလို မျက်နှာပေးနှင့် သူ့အနားက ထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားနေသော တော်ဖုရားလက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ရာ တော်ဖုရားကိုယ်လေးမှာ ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ခွန်မဟာရင်ခွင်ထဲကို ထွေးခနဲ ပြုတ်ကျလာသည်။ တော်ဖုရားနှင့်သူ့ကြားတွင် ဘယ်လို ပြဿနာမျိုးမှ မရှိပါဘဲနှင့် တော်ဖုရားပုံစံလေးက သူ့ကိုတွေ့တိုင်း အမြဲရန်လိုနေတတ်တာကို ခွန်မဟာနည်းသားတွေက မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို ဘာတွေမကျေမနပ်ဖြစ်ရတာလဲ တော်ဖုရား”

တော်ဖုရားကိုယ်လေးကို သူရင်ခွင်ထဲမှာ တင်းကြပ်စွာ
ပွေ့ဖက်ထားရင်း ချစ်ရသူလုပ်နေပုံလေးတွေကို အသည်းနာနာနှင့်
မေးလိုက်သည်။

“အို...ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာဆိုင်လို့ ရှင်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်
နေရမှာလဲ၊ ကျွန်မကို လွှတ်”

ခြံခိုင်ခံ့သော ခွန်မဟာလက်များက တော်ဖုရားကိုယ်လေး
ကို လွှတ်မပေးသည့်အပြင် ပို၍ တင်းကြပ်စွာပင် တိုးဖက်လိုက်
သည့်အတွက် တော်ဖုရားရင်မှာ ဒေါသနှင့်အရှက် ပူးပေါင်းကာ
တုန်ရီပြာမွန်းသွားသည်။

“ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်လို့ပြောနေတာ မကြား
ဘူးလား”

“ရှင်နော်”

“မလွှတ်ဘူး၊ မင်း ကိုယ့်ကိုတွေ့တိုင်း အမြဲရန်လိုနေတာ
ကိုယ့်ရင်ထဲ ဘယ်လောက်အခံရခက်သလဲဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား၊
မင်းမကြိုက်တာ ကိုယ်ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ အားလုံးပြုပြင်မယ်”

“မင်းဖြစ်ချင်တာအားလုံး ကိုယ့်ကိုပြော”

“ဟင်”

တော်ဖုရား သူမျက်နှာချောချောကို အလန့်တကြား
မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်များ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း
ဆန်လိုက်တဲ့ စကားတွေလဲဆိုတာ။ တော်ဖုရားနှင့် သူ ချစ်သူ
ရည်းစားတွေလည်းမဟုတ်။ ဘာမှလည်းမဟုတ်ဘဲနှင့်။ တော်ဖုရား
ကို သူရည်းစားကျနေတာပဲ။ အဆင့်တွေကျော်ပြီး ပြောချင်တိုင်း
ပြောနေလိုက်တာ။ အခံရခက်ခြင်းနှင့်အတူ ရှက်စိတ်နှင့် မကျေနပ်
စိတ်များက တော်ဖုရားရင်ထဲကို အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်လာကြသည်။
ပြီးတော့ တော်ဖုရား၏အပျိုစင်ကိုယ်လုံးလေးက သူရင်ခွင်ကြီးထဲ
မှာ ကျိုးကြွေလှမတတ် ခန္ဓာကိုယ်ချင်း ပူးကပ်မွန်းကြပ်နေအောင်
တုပ်နှောင်ခံထားရသည်။

“ပြောလေ တော်ဖုရား မပြောမချင်း ကိုယ် မလွှတ်ဘူး
နော်”

“ဒီမှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာဆိုင်လို့ ဒီစကားတွေ လာပြော
နေတာလဲ၊ အဲဒီစကားတွေ ကျွန်မကို ပြောမယ့်အစား ရှင့်ရည်းစား
တွေကို သွားပြောပါလား”

“လွတ်နေ”

“ရှင်ကိုမုန်းတယ် သိလား၊ လွတ်”

“မင်း မုန်းချင်တိုင်း ကိုယ့်ကို မုန်းလို့မရဘူး တော်ဖုရား၊
ကိုယ့်မှာ မင်းကလွဲပြီး တခြားဘယ်ရည်းစားမှမရှိဘူး”

“ဘာ”

“ကိုယ်ချစ်တာ မင်းတစ်ယောက်တည်း၊ ကိုယ်မြတ်နိုး
တာ မင်းတစ်ယောက်တည်း၊ အဲဒါကိုရော တော်ဖုရားသိရဲ့လား၊
တော်ဖုရားကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်”

“အို...မသိဘူး မသိဘူး၊ ကျွန်မ ဘာမှမကြားချင်ဘူး”

“ရှင်...ကျွန်မကိုလွတ်”

သူပြောတာကို တော်ဖုရား နားမထောင်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲက
နေ သူမကိုယ်လေးကို တွန့်လိမ်ပြီး ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာကို
ခွန်မဟာ ချစ်အသည်းယားယားနှင့် ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။ အခုချိန်မှာ
ခွန်မဟာရင်ထဲက ချစ်စကားတွေကို တော်ဖုရား နားမဝင်နိုင်။
ခွန်မဟာကို မကျေမနပ်နှင့် ရန်လိုနေသည်။ သူ့ကို တော်ဖုရားဘက်
က ကျေနပ်ကြည်ဖြူချင်လာအောင် ခွန်မဟာ ကြိုးစားချင်ပါသည်။

သို့သော် သိပ်လှသည့် မာနမင်းသမီးလေးက သူ့ကိုတွေ့တိုင်း
ရန်လိုကာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြမို့ ချစ်သူကျေနပ်အောင် သူ မစွမ်း
ဆောင်နိုင်သည့်အတူတူ အနှစ်နှစ်အလလက ကျိတ်မှိတ်ထားခဲ့ရ
သော သူ့အချစ်စိတ်များကို သူဖြေလွှတ်ပေးလိုက်မိသည်။

“တော်ဖုရား”

“အို...ဟင့်အင်း”

ခွန်မဟာရင်ခွင်ထဲ တော်ဖုရားတစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေး
နာကျင်စွာ။ လှိုက်လှဲပြင်းပြသည့် ချစ်အနမ်းတွေက တော်ဖုရား
ဘာစကားမှဆိုခွင့်မရ။

ကိုယ်လေးက သိပ်သိမ့်တုန်သည်အထိ တော်ဖုရား ငိုရှက်
နေသည်။ ချစ်သူကို ထိခိုက်နစ်နာစေလိုသည့်ဆန္ဒ ခွန်မဟာမှာ
မရှိပါ။

“တော်ဖုရားရယ် ကိုယ်လေး တော်ဖုရားကိုပဲ မြတ်မြတ်
နိုးနိုးနဲ့ ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ယုံပါအချစ်ရယ်၊ တော်ဖုရား ခွင့်ပြုမယ်
ဆိုရင် တော်ဖုရားကို ကိုယ်လက်ထပ်ပါရစေ”

တော်ဖုရားက မလှုပ်။ တသိမ့်သိမ့်ငိုရှက်နေဆဲမို့ ခွန်မဟာ

ရင်ထဲမှာ ချစ်သူမျက်ရည်များကို ရင်မဆိုင်ရဲအောင် ခံစားနေရသည်။

“တော်ဖုရား”

“ရှင် ကျွန်မအသားကို မထိနဲ့”

ခါးခါးသီးသီးလေးအော်ရင်း တော်ဖုရားက သူနှင့်ဝေးအောင် နောက်ကို ခြေနှစ်လှမ်းစာမျှ ဆုတ်သွားသည်။ ထို့နောက် နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်၍ ပြေးထွက်သွားသည်။

“တော်ဖုရား”

“တော်ဖုရား”

သူ တော်ဖုရားနောက်ကို ပြေးလိုက်ခွင့်မသာဘဲ နေရာမှာ တွေဝေငေးငိုင်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တော်ဖုရား သူ့ကို မုန်းသွားပြီလား။ သူ မတွေးရဲတော့ပါ။ အနားရှိခုံလေးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုင်ရင်း မိုးကောင်းကင်ကြီးကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

◆ ◆ ◆

အခန်း (၇)

အဘွားက နေမကောင်းဖြစ်နေသည်။ အချစ်ဆုံးမြေးဖြစ်သူ ခွန်မဟာကိုသာ တွေ့လိုပါကြောင်း ဖုန်းနှင့် အဘွားကိုယ်တိုင်ရော ကြီးကြီးနန်းကပါ လှမ်းခေါ်နေတာနှင့် ကျောင်းကိစ္စတွေ ဘေးချိတ်ထားခဲ့ပြီး နေမကောင်းဖြစ်နေသည့် အဘွားရှိရာ တောင်ကြီးသို့ အသည်းအသန် ပြေးရသည်။ ဆောင်းက သူပါလိုက်မည်ဟု တကယ့် ကျိပ်ပူဆာနေတာကို မေမေတို့ အဖော်ရအောင် အိမ်မှာပဲနေဖို့ ချောမောပြောဆိုပြီးထားခဲ့သည်။ အခုတလော မေမေက မကြာခဏဆိုသလို ခေါင်းမူးနေသည့်အတွက် ဆောင်း ကျောင်းသွားနေတုန်း အိမ်မှာ အဖော်အဖြစ်နေရန် ဝမ်းကွဲအဒေါ်တစ်ယောက်ကို မေမေအနားမှာ စောင့်ရှောက်ရန် ခေါ်ထားရသည်။

ဟိုတစ်နေ့ကအဖြစ်ကိုပဲကြည့်။ ညကြီးအချိန်မတော်
အပေါ့သွားရင်း ရေချိုးခန်းဝမှာ မေမေ မူးလဲသဖြင့် တံခါးနှင့်နဖူး
စောင်းတို့ ရိုက်မိသည်။ ရှေ့သို့လိုက်ကျသွားတာမို့ ဘာမှဒဏ်ရာ
ကြီးကြီးမားမား မရလိုက်သော်လည်း မတော်တဆ နောက်ကိုသာ
လန်ကျသွားမည်ဆိုလျှင် မေမေအဖြစ်က မတွေးဝံ့စရာဖြစ်သည်။

ဘွားက မြေးတွေထဲမှာ မြေးဦးဖြစ်သော ခွန်မဟာကို
အချစ်ဆုံးဖြစ်သလို ခွန်မဟာကလည်း မြေးထဲမှာ အဘွားကို အချစ်
ဆုံးဖြစ်သည်။ အဘွားက အဘိုးခေါင်းချရာ တောင်ကြီးကတိုက်
ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်သဖြင့် သူချစ်သောမြေးကြီး ခွန်မဟာနှင့်အတူ
လိုက်မနေနိုင်ရှာပါ။ အဘိုးခေါင်းချရာမြေမှာသာ အဘွားက ဖေဖေ
အထက်က ကြီးကြီးနန်းနှင့် နေသူဖြစ်သည်။ ကြီးကြီးနန်းက ဘွား
အိမ်မှာပဲ မိသားစုအားလုံး နေသည်။ ကျန်တဲ့မောင်နှမတွေကလည်း
အားလုံး တောင်ကြီးမှာ နေထိုင်ကြသူများမို့ အဘွားကို ကြည့်ရှု
စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပေမယ့် ဖေဖေတစ်ယောက်သာ အဝေးရောက်
သားသမီးဖြစ်နေသည်။ ဖေဖေတို့က ခွန်မဟာကိုမွေးပြီးမှ ပူတာအို
ကို အလုပ်နှင့်ပြောင်းရတော့ အဘွားက မြေးဖြစ်သူကို စိတ်မချဟု

ဆိုကာ သူနှင့်အတူ ခေါ်ထားသည်။ ခွန်မဟာက အဘွားလက်ထဲ
မှာ ကြီးပြင်းလာကာ လေးတန်းကျောင်းသားရောက်သည်အထိ
အဘွားနှင့် တောင်ကြီးမှာ အတူနေခဲ့သူဖြစ်သည်။

အဘွားပြောသမျှစကားကို မြေဝယ်မကျနားထောင်တတ်
သော လိမ္မာ၍စာတော်သော ခွန်မဟာက ဘွား၏အသည်းကျော်
ဖြစ်ရသည်မှာ သိပ်တော့မဆန်း။ ကျန်သည့်အဘွားမြေးတွေက
ဘွားကို ချစ်ကြပါသည်။ သို့သော် ခွန်မဟာလို အဘွား၏စကား
ကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်မည့်သူမရှိ။ အဘွားက မသွားနှင့်ပြော
လျှင် သွားဖြစ်အောင်သွားကြသည်။ ဒါ မဟည့်လို့ မစားနှင့်ဟု
ပြောလျှင် အဘွားမသိအောင် ကျိတ်ပြီးခိုးစားကြသူများမို့ ဘွားက
သူ၏မြေးအလိမ္မာနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ ပြောဆိုလေ့ရှိသည်။

အဘွားက ခွန်မဟာလိမ္မာကြောင်း၊ တော်ကြောင်း တဖွဖွ
နှိုင်းယှဉ်အပြောခံရပါများသဖြင့် ကျန်သည့်မြေးတွေကလည်း
ခွန်မဟာဆို သိပ်ပြီးမကြည်လင်ချင်။

“ဘွားဘွားက ခွန်မဟာကို သိပ်ချစ်နေမှတော့ အမွေတွေ
ကိုလည်း စိုင်းမောင်တို့မသိအောင် တိတ်တိတ်လေးပေးချင်ပေးနေ

မှာ”

ဆိုသည့် စကားမျိုးကို ခွန်မဟာရှေ့မှာရော ခွန်မဟာနောက်
ကွယ်မှာပါ ပြောဆိုနေကြတာကို သိပါသည်။ ရန်မများချင်၍
တမင်မသိချင်ဟန်ဆောင်နေခဲ့သည်။ စိုင်းမောင်မောင်က အန်တီ
ခမ်းသားဖြစ်ပြီး မိသားစုညီအစ်ကို မောင်နှမတွေကြားမှာ လူဆို
စာရင်းဝင်သူဖြစ်သည်။ ဆယ်တန်းအကြိမ်ကြိမ်ကျပြီး တောင်ကြီး
နှင့်မူဆယ် ကုန်သည်ယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်နှင့် ယောင်
ခြောက်ဆယ်လုပ်နေသူဖြစ်သည်။ မိုးကုတ်၊ ဖားကန့် အကုန်သွား
သည်။ သူမရောက်ဖူးသည့် နေရာဆိုတာ ခပ်ရှားရှား။ ပြီးတော့
လည်း ဘာမှမဟုတ်။ ဘာမှဖြစ်မလာ။ မိဘရှာဖွေထားသမျှ သူက
အခန့်သားထိုင်၍ သုံးဖြုန်းနေသည်။

အန်တီခမ်းတို့ကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသားလေးမို့
မပြောရက်မဆိုရက်တာလား၊ ပြောမနိုင် ဆိုမနိုင်ဖြစ်နေတာလား
မသိ။ သူ့သဘောအတိုင်း လွတ်ထားကြသည်။ ဦးကြီးအိုက်က
သူဌေးသားမို့ သူ့အတွက်ရထားသည့် အမွေအနှစ်တွေကပင်
စိုင်းမောင်မောင်တစ်သက် သုံးမကုန်နိုင်။ ကျန်သည့် မောင်နှမ

ဝမ်းကွဲတွေကတော့ စိုင်းမောင်မောင်လောက် ဘယ်သူမှမဆိုးကြ။
ခွန်မဟာကို ချစ်လည်းချစ်ကြသည်။ ခွန်မဟာနှင့် သိပ်ပြီး အဆင်
မပြေတာဆိုလို့ စိုင်းမောင်မောင်တစ်ယောက်သာရှိသည်။ ကိုယ့်မှာ
လည်း သုံးမကုန်သည့် အမွေအနှစ်များစွာ ရှိနေပါလျက်နှင့် ခွန်မဟာ
ကို တမင်ရန်စောင့်နေသည်ကလည်း စိုင်းမောင်မောင်မှာ အကြောင်း
ရှိသည်။ ထိုအကြောင်းက စိုင်းမောင်မောင် တစ်ဖက်သတ် မေတ္တာ
ရှိနေသည့် တန်ခူးဆိုသည့် မိန်းမချောလေးကြောင့်ဖြစ်သည်။

တန်ခူးက ခွန်မဟာသူငယ်ချင်း။ ခွန်မဟာကို တွယ်တာ
နေတာ စိုင်းမောင်မောင် သိပြီးနောက်ပိုင်းမှာ အခုလို ညီအစ်ကိုချင်း
မပြေလည်တာတွေ ဖြစ်လာသည်။ ခွန်မဟာတို့က ငယ်သူငယ်
ချင်း၊ ကျောင်းနေဘက်တွေမို့ စာတော်၍လိမ္မာသော ကိုလူချော
ခွန်မဟာကို တန်ခူးက မေတ္တာရှိလာသည်။ အနေအထိုင်တည်ကြည်
သော ခွန်မဟာကို အထင်ကြီးလေးစားစိတ်ဖြင့် တိတ်တခိုးလေး
မြတ်နိုးတွယ်တာနေခဲ့ရသလောက် ခွန်မဟာဘက်က သူ့အပေါ်မှာ
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထက် မပိုခဲ့။

လောကကြီးက ဆန်းကြယ်သည်။

ရတာမလို လိုတာမရနှင့် တန်ခူးက ခွန်မဟာအချစ်ကို မဝံ့မရဲလေး တိတ်တခိုး မျှော်လင့်တောင့်တချိန်မှာ တန်ခူးမှ တန်ခူး ဖြစ်နေပြီး သူမထံမှ ချစ်မေတ္တာကို အသည်းအသန် တောင်းခံရယူ ချင်နေသူက သူမ နည်းနည်းမှ ကြည့်မရသော အချစ်လူဆိုး စိုင်းမောင်မောင်ဖြစ်သည်။

တန်ခူးတို့က စိုင်းမောင်မောင်မိသားစုလောက် ကျိုကျိတက် မချမ်းသာကြ။ ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးနှင့် ထူးချွန်စွာအောင်သော တန်ခူးက ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ရသည်။ ဆေးကျောင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လိမ္မာကြိုးစားသော သမီးချောအတွက် မိဘ များက ကျေနပ်ဂုဏ်ယူနေကြသည်။

သူတို့သမီး အလိမ္မာလေးကို ငွေကိုရေလိုသုံးနေသည့် သူဌေးသား စိုင်းမောင်မောင်က အသည်းအသန် လိုက်ကြိုက်နေတာ ကို မိဘတွေသာမက တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိကြသည်။ မသိလိုက် လည်းမဖြစ်။ တန်ခူးနောက်ကို အရိပ်တစ်ရိပ်လို လိုက်နေသည့် စိုင်းမောင်မောင်ကြောင့် တန်ခူးမှာလည်း စိတ်ညစ်လှသည်။ မချစ်နိုင်ပါဘူး၊ မကြိုက်နိုင်ပါဟု အကြိမ်ကြိမ်ပြောထားသည့်

တန်ခူးစကားများက သူနှင့် မည်သို့မှ မသက်ဆိုင်သလို စိုင်းမောင် မောင်က ခပ်တည်တည်ပင်။

ကြာတော့ တန်ခူးကပဲ စိုင်းမောင်မောင်ကို လက်မြှောက် အရှုံးပေးလိုက်ရသည်။ တန်ခူးမေတ္တာရှိ၍ လိုက်သည့် ကြိုက်သည့် သူတွေ များစွာရှိပါသည်။ ထိုသူများအားလုံး တန်ခူး၏အနားတွင် အချိန်ပြည့် စောင့်ကြည့်ရသည့် အချစ်လူဆိုး စိုင်းမောင်မောင်၏ အမျိုးမျိုးသော နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးခြင်းကို ခံရ၍ တန်ခူးကို လက်လျှော့ပွားကြသည်။ စိုင်းမောင်မောင်အချစ်က တန်ခူးအပေါ် တွင် ပြတ်သားလေးနက်သည်ဟု ဆိုရမလား မပြောတတ်။ တန်ခူး အနား ရောက်လာသည့် သင်္ကေတသားများကို ပါးစပ်နှင့် ရိုးရိုး သားသား ပြောလိုဆိုလိုမရဘဲ ဂျစ်ကန်ကန်ဖြစ်နေပြီဆိုလျှင် သိပ်မကြာခင် ထိုလူသည် စိုင်းမောင်မောင်တို့အုပ်စုလက်ချက်ဖြင့် ပြင်းထန်စွာ အနာတရဖြစ်ရတော့မည်မှာ မလွဲစကန်ဖြစ်သည်။ ကြာတော့ တန်ခူးဆိုလျှင် အကြောင်းသိသူတွေက သူတို့အချင်းချင်း လက်တို့ကာ သူ့အလိုလိုရှိလွှားကြသည်။ တန်ခူးမေတ္တာကို ရအောင် ကြိုးစားမည်ဆိုလျှင် လူကြမ်းမင်းသား စိုင်းမောင်မောင်ကို

ကျော်လွှားနိုင်မှဖြစ်မည်။

စိုင်းမောင်မောင်ကို ကျော်လွှားနိုင်ဖို့ဆိုတာကလည်း တကယ့်လက်တွေ့မှာ မလွယ်ကူပါ။ သူဌေးသားဦး ပေးနိုင်ကမ်းနိုင် သဖြင့် စိုင်းမောင်မောင်အတွက် လက်နှေးမည့်သူမရှိ။ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး မိုက်နိုင်အောင် သူ့အစွမ်းအစကို တော်ရုံမည်သူမျှ မယှဉ်နိုင်ကြ။ နောက်ဆုံးတော့ တန်ခူးကို စိုင်းမောင်မောင်ပိုင် ပစ္စည်းတစ်ခုလို သတ်မှတ်ကာ ဘယ်သူကမှ အနားမကပ်ကြတော့ဘဲ ဖြစ်သွား သည်။

သို့သော် ထိုအများစုထဲမှာ ခွန်မဟာတော့ မပါပင်ခဲ့ပါ။ ခွန်မဟာ ရောက်လာပြီဆိုတာနှင့် တန်ခူးက ခွန်မဟာကို သွားတွေ့ သည်။ ထိုအခါတိုင်း ရည်းစားလုခံရသော စိုင်းမောင်မောင် အူနု ကို ခွန်မဟာဆိုသည့် ကျွဲရိုင်းက ဝင်ခတ်သွားတတ်သည်။ သူက မြတ်နိုးစွဲလမ်းစွာ တန်ဖိုးထားနေရသော ချစ်ရသူကိုယ်တိုင်က စိုင်း မောင်မောင်ကို အရေးမထား။ ဂရုမစိုက်သလောက် ခွန်မဟာဆို သည့်ကောင်ကိုကျတော့ အရေးတယူ တလေးတစား ဆက်ဆံနေ တာကို စိုင်းမောင်မောင်မှာ နည်းနည်းလေးမှ ကြည့်လို့မရ။

သူနှင့်တွေ့တိုင်း အမြဲလို စူပပ်တင်းမာနေတတ်သည့် တန်ခူး၏ မျက်နှာလှလှလေးက ခွန်မဟာနှင့်ဆိုလျှင် အစဉ်ပြုံးချို နေတတ်သည်မို့ ခွန်မဟာအပေါ် ရန်လိုမိသည်။ ဒီပြင်လူဆို တန်ခူး ဒီလို ကဲပဲ။ သဲပုံများကိုပါ အမြင်ကတ်စွာ နောက်တစ်ခါ တန်ခူးနား မကပ်အောင် ကောင်းကောင်းဆုံးမလိုက်မိမှာ သေချာသည်။

ခက်နေတာက ခွန်မဟာဆိုတာက တခြားသူမဟုတ်။ စိုင်းမောင်မောင်နှင့် ညီအစ်ကိုတော်သူဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဘွား၏ အသည်းကျော် မြေးလည်းဖြစ်နေပြန်သည်။ စိုင်းမောင်မောင်ကသာ တစ်ဖက်သတ် ရန်လိုနေသလောက် ခွန်မဟာက သူ့အပေါ်မှာ အချစ်အခင်မပျက်။ အိမ်ကို ဝင်ထွက်သွားလာနေတတ်သည်။ တန်ခူးကို ဆက်ဆံရာမှာလည်း မရိုးသားသည့်အမူအရာ တစ်ခုမှ မရှိ။ ရိုးသားချင်ဟန်ဆောင်နေတာများလားဟု ခွန်မဟာကို သူ ကျိတ်ပြီးအကဲခတ်ပြီးပြီ။ သူထင်သလိုမဟုတ်တာကို တွေ့နေပါ လျက် သူကြည့်မရချင်။

ဟင်း...။

ခွန်မဟာ ရင်မောစွာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ စိုင်းမောင်

မောင်၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိတိုင်း သူ ရင်မောရသည်က အကြိမ်
ကြိမ်။ တန်ခူးမေတ္တာကို မရတိုင်း တွေ့ရာလူကို ရန်လိုနေသည့်
အနေအထားမို့ သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဖြင့် နားလည်ပေးနိုင်ပါ
သည်။ ခွန်မဟာလိုလူကို နားလည်မပေးနိုင်သူက သူ့အသက်မက
ချစ်ခင်မြတ်နိုးလှပါသည်ဆိုသည့် တန်ခူးကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတာကို
စိုင်းမောင်မောင် သိစေချင်သည်။

မိန်းကလေးတွေစိတ်က သိရခက်သည်။ သူတို့ကို
ကိုယ်က အသည်းအသန်ဖြစ်နေပေမယ့် သူတို့က ကိုယ့်ကို ပြန်ပြီး
အသိအမှတ်ပြုချင်မှ ပြုတတ်ကြသည်။ စိုင်းမောင်မောင်အချစ်တွေ
ကို တန်ခူး ဂရုမစိုက်သည့် အဓိကအကြောင်းအရင်းကတော့
စိုင်းမောင်မောင်၏ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါ ပြုမူနေထိုင်တတ်သည့်
အကျင့်စရိုက်သာ အဓိကဖြစ်သည်။ စိုင်းမောင်မောင်ကိုယ်တိုင်
နေရာတစ်ခုတည်းမှာနေပြီး တည်တည်တံ့တံ့ အလုပ်တစ်ခု လုပ်သင့်
သည်။ ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောခန့်ညားသော ရုပ်သွင်ကို
စိုင်းမောင်မောင် ပိုင်ဆိုင်ထားပါသော်လည်း တန်ခူး ကြည့်မရအောင်
မုန်းနေသည်။ စိုင်းမောင်မောင်က အခုချိန်ထိ ဘာအလုပ်မှ သေချာ

ရေရာစွာ မလုပ်။ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့်သာ ကားတစ်စီးနှင့်
အချိန်ကုန်ခြင်းလည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

မိန်းမတွေ၏ အချစ်က သူတို့ချစ်သူကို အထင်ကြီးခြင်းက
အစပြုသည်ဟု သူ စာတွေထဲမှာ ဖတ်မှတ်ဖူးသည်။ တန်ခူးက
စိုင်းမောင်မောင်ကိုမချစ်တာ အထင်မကြီးလို့ဟုဆိုလျှင် တော်ဖုရား
သူ့ကိုမချစ်နိုင်တာကရော တန်ခူးလိုပဲ သူ့အပေါ်မှာ အထင်မကြီးလို့
များလား။ တော်ဖုရားနှင့်သူ ပြဿနာဖြစ်ပြီးကတည်းက သူ့ကိုမြင်
လျှင် တော်ဖုရားက မြင်သည့်နေရာမှာပင် မျက်နှာလှလှလေးကို
လွှဲထားတတ်သည်မို့ ခွန်မဟာရင်ထဲမှာ အခံရခက်ခက်နှင့် ကျန်ရစ်
ခဲ့သည်။

ဟိုတစ်နေ့ညက အဖြစ်အပျက်မှာလည်း မရည်ရွယ်ပါဘဲ
နှင့် သူ့အချစ်တွေ အမှတ်မထင် ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲမိသည်။ ခွန်မဟာ၏
ရင်ခွင်ထဲကို အဦးဆုံး ခိုလှုံပိုက်တွေးခွင့်ရခဲ့သော အိတွေးမွှေးမြသည့်
အထိအတွေ့များကို သူတစ်သက် တသသနှင့် မေ့လို့မရနိုင်အောင်
တော်ဖုရားဆိုသည့် အချစ်ပိုင်ရှင်မလေးက ညှို့ငင်နိုင်စွမ်းသူဖြစ်
သည်။

ချစ်တယ် တော်ဖုရားရယ်။

လေယာဉ်ကြီးက တိမ်လွှာထုကို ထိုးဖောက်ပျံသန်း၍
တော်ဖုရားနှင့် အဝေးဆုံးကို သယ်ဆောင်ခေါ်ငင်သွားပေမယ့်
ခွန်မဟာစိတ်တွေကတော့ တော်ဖုရားထံမှာသာ ကျန်ရစ်သည်။
တော်ဖုရားကိုချစ်သော အချစ်များက ခွန်မဟာဘဝတစ်သက်တာမှာ
ပထမဦးဆုံးနှင့် နောက်ဆုံး ဖူးပွင့်သော အချစ်များသာဖြစ်ကြောင်း
ချစ်သော တော်ဖုရားကို သိစေချင်သည်။

လေယာဉ်ကွင်းမှာ အသင့်လာကြိုနေသော ညီအစ်ကို
မောင်နှမများက ပျော်ရွှင်စွာ နှုတ်ဆက်ပြီး ခွန်မဟာ ခရီးဆောင်
အိတ်ကို သယ်ပြီးတာနှင့် အဘွားရှိရာကို ခေါ်ခဲ့ကြသည်။
တောင်ကြီးသည် ခွန်မဟာနှင့် မစိမ်းဟုဆိုသော်လည်း ပြောင်းလဲ
နေသော အဆောက်အအုံများကြောင့် လမ်းများကို မမှတ်မိဘဲ
ဖြစ်နေသည်။

“အရမ်းကို ပြောင်းလဲသွားတာပဲနော် ကိုဖုန်း”

“အမလေး အဲဒါ အကင်းပဲရှိသေးတယ်သိလား၊ ခမ်းတိ
တို့နောက်မှ ကိုကိုကို နေရာအနှံ့ လိုက်ပို့ဦးမယ်”

“ကျောင်းက ခွင့်ဘယ်နှရက် ယူခဲ့တာလဲ ခွန်ကြီး”

“တစ်ပတ်ပဲ ကိုဖုန်း၊ အဘွားအခြေအနေက ဘယ်လို
လဲဟင်၊ သက်သာရဲ့လား”

“လူကြီးရောဂါပေါ့ကွာ၊ အသက်ကြီးနေပြီဆိုတော့လည်း
ကျန်းမာရေးက သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ တော်သေးတယ်၊ တန်ခူးက
နေ့တိုင်းလာကြည့်ပေးနေလို့ပေါ့”

တန်ခူးဆိုသည့်စကားကြောင့် စိုင်းမောင်မောင်မျက်နှာကို
ပြေးမြင်လိုက်သည်။ တန်ခူးက အခုဆို အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဖြစ်ရ
ပြီမို့ ဘွားကို လာကြည့်ပေးတာက အရေးမကြီး။ အဘွားအိမ်မှာ
သူရောက်နေပြီဆိုသည့် သတင်းကို စိုင်းမောင်မောင်ကြားသည်နှင့်
ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်နေမှာ သေချာသည်။ ကိုဖုန်းက ကြီးကြီးနန်း၏
သားဖြစ်ပြီး ခွန်မဟာလိုပဲ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရှိသူဖြစ်သည်။
ခွန်မဟာတို့အမျိုးမှာ ယောက်ျားလေး လေးယောက်တည်းရှိသည်။
ထိုလေးယောက်က ကိုခိုင်၊ ကိုဖုန်း၊ ခွန်မဟာနှင့် စိုင်းမောင်မောင်။
စိုင်းမောင်မောင်နှင့် ခွန်မဟာက လသာခြားသည့်သူများမို့ မင်းနှင့်
ငါသာ ပြောကြသည်။ ရွယ်တူတန်းတူတွေမို့ သိပ်ပြီးဂရုစိုက်စရာမရှိ

သော်လည်း ကိုခိုင်ကြတော့ ခွန်မဟာတို့ထက် ငါးနှစ်ကျော်ကြီးပြီး နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေသည်။ ကိုဖုန်းက နှစ်နှစ်သာကွာသည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီး သားတွေချည်း သုံးယောက်မွေးထားသည်။ အမေတူသားတွေမို့ အားလုံးချောကြသည်။ အရွယ်လေးတွေကလည်း အကြီးဆုံးကောင်ကမှ ပထမတန်းကျောင်းသားမို့ အားလုံးချစ်စရာတွေချည်းဖြစ်သည်။

“မမမာရော နေကောင်းရဲ့လား ကိုဖုန်း”

“မင်းအစ်မအကြောင်းကတော့ နန်းဝါတို့ကိုသာ မေးကြည့်တော့”

“မပြောချင်တော့ဘူး ကိုကိုရေ၊ အရင်က ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်လေးနဲ့ ငါးရုံကိုယ်လုံးမဟုတ်တော့ဘူး၊ အငယ်ဆုံးကောင်မွေးပြီးကတည်းက ဖိုးဝရုပ်က အရုံးပေးရအောင်ကို ဖက်တီးပုတ်ဖြစ်နေပြီ”

“ဟောဗျာ”

စိတ်ပျက်သည့်လေသံဖြင့် တမင်လုပ်ပြောသည့် ကိုဖုန်းကို မောင်နှမတွေ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

ကားထဲမှာ ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။ ကိုဖုန်းတစ်ယောက် သိပ်လှသည့် မမမာထံမှ အချစ်ကိုရအောင် သုံးနှစ်သုံးမိုး ကြိုးစားပန်းစား ပိုးပန်းခဲ့ရတာကို ခွန်မဟာတို့အားလုံးအသိ။ ကားလေးက နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးရေမှာ ထိုးရပ်သွားသည်။

“အဘွားရေ...ကိုကိုခွန် ပါလာပြီ”

နန်းဝါက အိမ်ထဲသို့ အရင်ပြေးဝင်သွားပြီး အဘွားကို ကြိုတင်သတင်းပို့နှင့်သည်။ ခွန်မဟာ နန်းဝါပြေးဝင်သွားသည့် အဘွားအခန်းလေးထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

“အဘွား”

“လာ...လာ မြေးကြီး၊ ကြည့်စမ်းပါဦး မမြင်ရတဲ့တစ်နှစ်အတွင်း ငါ့မြေးကြီးက ပိုချောလာလိုက်တာ၊ ခန့်ညားလာလိုက်တာ”

ကြည်လင်သောအပြုံးနှင့် အဘွားဖြစ်သူကို သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် ရွှင်ပျလန်းဆန်းစွာ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ခွန်မဟာစိတ်ထဲ ကြည်နူးချမ်းမြေ့သွားသည်။ တော်ပါသေးရဲ့။ စိတ်ထင်နေသလို အိပ်ရာထဲမှာ လဲမနေလို့။

“ဘယ်နှယ်တုန်း သား၊ မိဝေတို့အားလုံးရော နေကောင်
ကြရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် ဘွားရဲ့၊ အားလုံးက ဘွားကိုသာ
စိတ်ပူနေကြတာ၊ ဘွား နေမကောင်းဘူးဆို၊ အခုတော့လည်း ချောလို့
လှလို့ပါလား”

“တယ်...ဒီကလေးနှယ်၊ ဘွားအေကို နောက်စရာပြောင်
စရာလား၊ ကဲ...ကဲ ငါ့မြေးလည်း ရောက်လာပြီဆိုတော့ ဘွား
အားရှိသွားပြီ၊ ရေချိုးပြီး အနားယူလိုက်ဦး၊ ပြီးမှ ဘွားနဲ့ စကားတွေ
ပြောကြရအောင်”

“ဟဲ့...နန်းဝါ ညည်းအစ်ကိုကို ခေါ်သွား၊ ဪ နေဦး
ခွန်ဆစ်ကိုပြောလိုက်၊ ဒီနေ့ ငါ့မြေးနဲ့အတူ ထမင်းစားမယ်လို့ ကဲ
သွားကြ၊ သွားကြ”

သူ့အချစ်ဆုံး မြေးဖြစ်သူ ခွန်မဟာ ရောက်လာသဖြင့်
ဘွားမျက်နှာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မှုတို့ကို မဖုံးဖိနိုင်။ ခွန်မဟာက အဘွား
၏နဖူးပြင်ကို ညင်သာစွာ ငုံ့နမ်းရင်း...

“ကျွန်တော် ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်နော် အဘွား”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ အဘွားအခန်းထဲက မောင်နှမ
နှစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အခန်းထဲကအထွက်မှာ ကြီးကြီး
နှင့် ဆုံမိကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မဟာ၊ မင်းအဘွားနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီလား”

“တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ ကြီးကြီး၊ အဘွားက ကျွန်တော်နဲ့အတူ
ထမင်းစားမယ်လို့ မှာလိုက်တယ်”

“ဟယ်...ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ နေဦး နေဦး
အမေ့အတွက် ဟင်းသွားချက်လိုက်ဦးမယ်၊ မဟာလည်း ရေချိုး
လိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြီးကြီးခွန်ဆစ်က ဘွားက ထမင်းစားမည်ဆိုသည်နှင့်
ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ကပ္ပာကယာ ပြေးဝင်သွားပြန်သည်။

“လူစိတ်က ဘယ်လောက်အရေးကြီးသလဲဆိုတာ အဲဒါ
သာကြည့်တော့ ကိုကိုရေ၊ အဘွား နေမကောင်းဖြစ်ပြီးကတည်းက
ဘာမှဟုတ်တိပတ်တိ စားတာမဟုတ်ဘူး၊ ဟော သူ့အချစ်ဆုံးမြေး
မျက်နှာလည်း မြင်လိုက်ရော ချက်ချင်းစားမယ်၊ သောက်မယ်

ဖြစ်တော့တာပဲ”

“အခန်းကတော့ ကိုကို အရင်နေတဲ့အခန်းကိုပဲ အဘွား ဆန္ဒအတိုင်း ပြင်ပေးထားတယ်နော်၊ နန်းဝါ မေမေ့ကို သွားကူလိုက် ဦးမယ်၊ ကိုကို ခိုင်းစရာရှိရင် နန်းဝါကို လှမ်းခေါ်လိုက်”

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကိုကိုက ဧည့်သည်မှမဟုတ်တာ၊ သွား သွား ကြီးကြီးကို သွားကူ”

ခွန်မဟာအနားက နန်းဝါ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။ နန်းဝါက မိသားစုထဲမှာ အငယ်ဆုံးဆိုပေမယ့် ဆောင်းနှင့်ရွယ်တူ ဖြစ်သည်။ ကိုဖုန်းအထက်က မမခင်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ ချင်းပြည်နယ်မှာ ရောက်နေကြသည်။ လမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေး အခက်အခဲကြောင့် ဘယ်သူမှ မသွားနိုင်မလာနိုင် ကြဘဲ ဖုန်းနှင့်သာ သာကြောင်းမာကြောင်းလောက်သာ ဆက်သွယ် နိုင်ကြသည်။

မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ထမင်းဝိုင်းမှာ အတူလက်စုံစား ကြပြီးနောက် ဘွား သိချင်သမျှ တစ်နှစ်စာမေးခွန်းများကို ခွန်မဟာ က စိတ်ရှည်လက်ရှည် အဖြေပေးသည်။ မိသားစုအားလုံး

ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ရောက်တတ်ရာရာ စကားတွေပြော ရင်း မမောနိုင်ကြသော်လည်း အဘွားကိုဉ်ညာကာ စကားဝိုင်းကို သိမ်းပြီး နေ့လယ်နေ့ခင်း တရားတမော အိပ်စေရန် ခွန်မဟာကပဲ အဘွားကို ချောမောပြီး အိပ်စေသည်။ အဘွား နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော် သွားမှ ကြီးကြီးက ခွန်မဟာနားကိုကပ်ကာ ဘွားအကြောင်း တိုးတိုး တိတ်တိတ်ပြောပြသည်။ အစားမဝင်တာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ခွန်မဟာလာမှ အခုလို ထူထူထောင်ထောင်နှင့် ဖြစ်နေတာ စိတ်ဆောင်နေလို့ဖြစ်ကြောင်းတွေ သိခွင့်ရလိုက်သည်။

“ညနေတိုင်း တန်ခူးကတော့ ဘွားကို လာကြည့်ပေးရှာ ပါတယ်၊ တန်ခူးလေးက တော်ရှာပါတယ်”

“သူနဲ့စိုင်းမောင်မောင်ကိစ္စရော ကြီးကြီး”

“မေးမနေနဲ့ မဟာရေ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ အရင် ပုံစံအတိုင်းပဲ၊ ဘာမှကို မပြောင်းလဲဘူး”

“စိုင်းမောင်မောင်တစ်ယောက်နဲ့လည်း ခက်တယ်၊ သူလည်း မရ၊ သူများကိုလည်း မပေးချင်နဲ့ ဝဋ်ကြီးလိုက်တာလေ၊ ကြီးကြီးတော့ သူ့ကိုတွေ့တိုင်း အတည်တကျ အလုပ်ကလေးလုပ်

ဖို့ အမြဲပြောနေတာနဲ့ပဲ အာပေါက်တော့မယ်”

“အခု စိုင်းမောင် သူ့အိမ်မှာရှိလား ကြီးကြီး”

“ဒီအချိန် သူ့ဘယ်တုန်းက အိမ်ကပ်လို့လဲကွယ်၊ သူ့ကို တွေ့ချင်ရင် ညကျမှသွား၊ အခုတော့ ပင်ပန်းလာလို့ အနားယူဦး”

ခွန်မဟာ သွားလည်း စိုင်းမောင်မောင်ကို တွေ့ရမှာ မဟုတ်။ သူနေခဲ့သည့် အခန်းလေးထဲ အလွမ်းပြေလျှောက်ကြည့်ရင်း ငယ်ဘဝကို ပြန်အမှတ်ရကာ ပြုံးလိုက်သည်။ သူနှင့်အတူ တော်ဖုရားသာ ပါလာခဲ့ရင် သူငယ်ငယ်တုန်းက နေခဲ့သည့် အခန်းလေးကို ပြချင်သည်။ ညနေရောက်တော့ အိမ်မှာ လူစုံနေသည်။ အဝင်အထွက်တွေ ရှုပ်နေတာကိုရှောင်ရင်း ဘွားအခန်းထဲ လှမ်းအဝင်

“ဝုန်း”

“အင့်”

အဘွားအခန်းလေးထဲက ထွက်လာသည့် လူတစ်ယောက် နှင့် ခွန်မဟာ ဝင်တိုက်မိသည်။ သူ၏ရင်ခွင်ထဲကို ရောက်လာသည့် အိထွေးမွှေးမြသည့် ကိုယ်လေးကို ညင်သာစွာ ဖမ်းထိန်းပေးရင်း တိုက်မိသူကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“တန်ခူး”

“ဟယ်...မဟာ၊ နင်ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

တန်ခူး မမျှော်လင့်ဘဲ ခွန်မဟာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြပျော်ရွှင်သွားပုံနှင့် ခွန်မဟာကို ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လိုက်ပုံက ဘာဟိတ်ဟန်မှမရှိ။ ပကတိရိုးရှင်းပွင့်လင်းလှသည်။ အရှိန်နှင့် ဝင်တိုက်မိသူမို့ ခွန်မဟာရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေသည့် သူမကိုယ်လေးကို အသာရုန်းထွက်လိုက်ပြီး ခြေနှစ်လှမ်းသုံးလှမ်း နောက်ကို ဆုတ်လိုက်ကာ ဣန္ဒြေမပျက် စကားတွေပြောရပေမယ့် တန်ခူးရင်တွေက လျင်မြန်စွာ တဆတ်ဆတ်ခုန်နေသည်။

“ဒီနေ့ပဲ ငါ့ရောက်တာ၊ နင်က ဘွားကို နေ့တိုင်းလာ ကြည့်ပေးနေတယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာနေတာ”

“ကျေးဇူးပဲ တန်ခူး”

“မလိုပါဘူးဟာ၊ တန်ခူးတို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ဒီလို သူစိမ်းဆန်တဲ့ စကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ဘာလဲ ရန်ကုန်သားဖြစ်သွားလို့ နင့်စိတ်တွေက ပြောင်းသွားတာလား”

“မဟုတ်တာဟာ၊ ငါက နင့်ကို အဘွားအတွက် တကယ်

ကျေးဇူးတင်တာပါ။ တလွဲတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“နင်ပြောလို့ ပြောရတာပါနော်”

“မဟာနဲ့တန်ခူးကတော့ အရင်အတိုင်းပဲ။ ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး”

ဘွားက မဟာတို့နှစ်ယောက်ကို ကျေနပ်သဘောကျသလို ဖြိုးပြီးကြည့်နေရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြောသည်။ ခွန်မဟာက ဘွားရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ခုတင်စွန်းမှာ ဝင်တိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အဘွား၏ ပိန်သွယ်သော လက်ကလေးများကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“နေလို့ကောင်းရဲ့လား ဘွား”

“ငါ့မြေးကြီး ရောက်နေမှတော့ ဘွားက သက်သာနေတာပေါ့”

ဟု ဘွားကဖြေလျှင် ခွန်မဟာရင်ထဲမှာ အဘွားဖြစ်သူ အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ သူ ရန်ကုန်ပြန်လျှင် သူနှင့် တစ်ပါတည်း ဘွားကို ခေါ်သွားချင်သော်လည်း အဘွားက သူမ၏ ချစ်ခင်ပွန်း ခေါင်းချသွားသော အိမ်ကိုခွဲ၍ ခွန်မဟာခေါ်ရာနောက်

သို့ လိုက်မလာနိုင်မှာ သေချာသည်။

“အဘွားရယ်”

ခွန်မဟာ ဦးခေါင်းကို အဘွားက သူ၏လက်ပိန်ပိန် ကလေးများနှင့် ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ပေးပါသည်။ တန်ခူးကတော့ ခုတင်ခြေရင်းမှာ ရပ်ပြီး ခွန်မဟာတို့ မြေးအဘွားကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ညနေကျရင် ကျွန်တော်နဲ့အတူ ထမင်းစားဦးနော် ဘွား”

“စားမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘွား ဒီမှာပဲနေနော်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဘွားစားဖို့ ပြင်ဆင်ပေးမယ်”

ခွန်မဟာစကားကို အဘွားက ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ် သဘောတူသဖြင့် ခွန်မဟာကို ဘွား ဘယ်လောက်ချစ်ခင်အားကိုးကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

“ကဲ...ဒါဆို မဟာတို့မြေးအဘွား ဒီမှာပဲ နေရစ်ခဲ့ကြ၊ တန်ခူးပဲ သွားပြင်ဆင်ပေးမယ်”

အခန်းထဲက တန်ခူးထွက်သွားသည်။ ကျေးဇူးပဲဟု တန်ခူးကို ခွန်မဟာ ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း ထိုစကားကို သူစိမ်းဆင်သည်ဟု တန်ခူးက စွပ်စွဲထားသဖြင့် ရင်ထဲကပဲ ပြောလိုက်မိသည်။

“ဘွား ခဏမှိန်းလိုက်ဦးမယ်”

ဆိုသဖြင့် ခွန်မဟာကိုယ်တိုင် ဘွားကို တယုတယ စောင်ခြံပေးကာ အခန်းတံခါးကို ညင်သာစွာ ပိတ်ပေးလိုက်သည်။

“မဟာ”

သူ့အနားသို့ တန်ခူးက ရောက်လာသည်။

“ရှုံး...ဘွားက သူ့ခဏမှိန်းဦးမယ်တဲ့၊ လာ တန်ခူး”

ခြံထဲကို နှစ်ယောက်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ အချိန်က ညနေခင်းမှောင်ရီပျိုးပျူ။ အကျည်းတန်သူများပင် လှသွားနိုင်ပါသည်ဆိုသော ညနေဆည်းဆာမှာ တန်ခူးကိုယ်တိုင် ကြည်ပြာရောင် ပါတိတိဝမ်းဆက်ကလေးဖြင့် လှချင်တိုင်းလှနေသည်။ ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံပင်တွေက တန်ခူး၏အလှကို ပိုပြီး တောက်ပဝံ့ကြွားစေသည် မှန်သော်လည်း ထိုအလှအပများအပေါ်မှာ ခွန်မဟာ မသာယာမိသလို ရင်လည်းမခုန်မိ။ တန်ခူးနေရာမှာ ဆံပင်လေးတွေကို

ခါယမ်းသွားအောင် စကားဆိုတတ်သူ တော်ဖုရားမျက်နှာလှလှလေးကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။

အချစ်ဆိုတာကလည်း အင်မတန် ဆန်းကြယ်သည်။ တန်ခူး သိပ်လှမှန်း သိပါသော်လည်း တန်ခူးကို ခွန်မဟာ ချစ်ကြည့်လို့မရပါ။ ခွန်မဟာထံမှ အချစ်ကို တန်ခူးကိုယ်တိုင် တိတ်တခိုးလေး မျှော်လင့်နေမှန်း သူသိသည်။ စိုင်းမောင်မောင်နှင့် သဘောမတူနိုင်ကြသော တန်ခူးမိဘတွေကလည်း သူတို့၏သမီးချောလေးကို ခွန်မဟာနှင့်ကျတော့ ကျိတ်ပြီးသဘောတူကြပြန်သည်။ ဒါကို ခွန်မဟာ ရိပ်မိသော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်။

သူ့မှာ အသက်မက ချစ်ရမယ့်ချစ်သူက ရှိနေခဲ့ပြီ။ သူကတော့ ခွန်မဟာမျက်နှာချောချောလေးကို မြင်တိုင်း အမြဲလို မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ရန်လိုနေတတ်သည့် တော်ဖုရားဆိုသည့် မိန်းမလှလေးသာဖြစ်သည်။

“ဘွားအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ တန်ခူး”

“ရောဂါရယ်လို့တော့ ထူးထူးခြားခြားမရှိပါဘူး၊ လူကြီးရောဂါလို့ ပြောရမှာပေါ့ဟယ်”

“ဘွားအသက်က ကြီးပြီဆိုတော့ ဒီအသက်အရွယ်တွေက ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်ကြတာပဲ”

“မဟာရော ဒီမှာ ဘယ်နှရက်နေမှာလဲ”

“ခွင့်တစ်ပတ်တော့ ယူခဲ့တာပဲ တန်ခူး၊ ငါထင်ထားသလောက် မဖြစ်တာကိုပဲ ဘွားကို ကျေးဇူးတင်နေရတာ”

ခြံထောင့်ရှိ ခုံတန်းပြာလေးမှာ သူတို့ထိုင်မိကြသည်။

“နင်ရော အလုပ်ထဲမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား တန်ခူး”

“ပြေပါတယ်၊ လူနာတွေ အရမ်းများလို့ ပင်ပန်းတာတစ်ခုပါပဲ၊ နင်တို့မိသားစုအားလုံး နေကောင်းကြတယ်မဟုတ်လား”

“ပြောရရင်တော့ မေမေက အခုတလော ချူချာနေတယ်၊ ခေါင်း ခဏခဏမူးလို့ ဂရုစိုက်နေရတယ်”

“ဘာရောဂါပဲဖြစ်ဖြစ် မပေါ့နဲ့ မဟာ၊ စောစောသိထားတော့ ကြိုတင်ကာကွယ်လို့ရတာပေါ့၊ အပြန်ကျရင် အန်တိုကို ဆေးစစ်ကြည့်ပါ၊ မမေ့နဲ့နော်”

“အေးပါ၊ ငါ့ကိုသာပြောနေတယ် နင်လည်း ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ဦးနော် တန်ခူး၊ နည်းနည်းပိန်နေသလိုပဲ”

“အင်းပါ၊ မပြန်ခင် ထမင်းဖိတ်ကျွေးမယ်နော်”

“နေပါစေဟာ၊ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ နင်တို့ ပင်ပန်းနေပါမယ်”

“ဒီလိုပြောမယ်လို့ ငါထင်သားပဲ”

သူ တစ်ခုခုပြောမလို့ ပြင်နေတုန်း အနက်ရောင် လင်ခရုဆာကားကြီးနှင့် စိုင်းမောင်မောင် ခြံထဲကို ဝင်လာသည်။ အိမ်ရှေ့မှာ သူ့ကားကိုမရပ်ဘဲ ခွန်မဟာတို့ကို အဝေးကပင် လှမ်းမြင်ထားပုံနှင့် သူတို့ရှိရာသို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းဝင်လာသည်။

“မင်းဘယ်နေပြန်မှာလဲ ခွန်မဟာ”

ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်း မေးပုံက သင်းသည်။ ဘယ်တုန်းက ရောက်သလဲလို့ တစ်ခွန်းမမေး။ ဘယ်နေပြန်မှာလဲဟု မေးပုံကပင် မာကျောကြွပ်ဆတ်နေ၏။

“နင် ဧည့်သည်ကို ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ စိုင်းမောင်”

“နင်ကြားတယ်မဟုတ်လား တန်ခူး”

“သူက ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့ညီအစ်ကို၊ ကြားထဲက

နင်ကဝင်ပြီး နာမနေစမ်းပါနဲ့”

“ဟင်...ကြည့်စမ်း၊ စကားပြောတာ သိပ်ပြီးမိုက်ရိုင်းတယ်၊ အဲဒါတွေကြောင့် နင့်ကို ငါ ကြည့်မရအောင် မုန်းတာ သိလား”

စိုင်းမောင်စကားကြောင့် တန်ခူး ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်သွားသည်။ တန်ခူးနားကို ရောက်နေသည့် မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ပဲဖြစ်ဖြစ် စိုင်းမောင်မောင်က အခုလို ရိုင်းပျံ့စွာဆက်ဆံပြီး သူ့ရင်ထဲက မနာလိုဝန်တို့မှုကို ထိရောက်စွာ ထုတ်ဖော်တတ်သည်။ သူ့ကြောင့် တန်ခူးမှာ လူရှေ့သူရှေ့မှာ မကြာခဏ အရှက်ကွဲသည်ကလည်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါဖြစ်သည်။ အခုလည်း ခွန်မဟာနှင့်တန်ခူး စကားပြောနေတာကို ရန်စကားလာပြောနေသည်။ ညီအစ်ကိုဖြစ်နေပါစေ ဘာအတွက်နှင့်မှ သူ့ဘက်က မမိုက်ရိုင်းသင့်ဟု တန်ခူးထင်သည်။ အခုတော့ ခွန်မဟာအပေါ်မှာတင် မိုက်ရိုင်းတာမဟုတ် တန်ခူး သိက္ခာကိုပင် စော်ကားသည့်စကားတွေ ပြောလာပြီမို့ တန်ခူး သူ့ကို ရန်တွေ့မိသည်။

သူက တန်ခူးမျက်နှာကို မျက်ဝန်းကို မှေးစင်းပြီး ရန်လို

သည့်ပုံစံနှင့် စိုက်ကြည့်သည်။

“နင်က ငါ့ကို ဘယ်တုန်းကများ ချစ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ တန်ခူး၊ ငါက ချစ်နေမှန်းသိလို့၊ အလျှော့ပေးမှန်းသိလို့ နင် သိပ်ပြီးသည်းမနေနဲ့ သိလား”

“ဟင်...အဲဒါက ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ကဲဟယ် ကဲဟယ်”

“ငါ့ကိုစော်ကားတဲ့စကားပြောဦး၊ ပြောဦး”

တန်ခူးတစ်ယောက် ခွန်မဟာရှေ့မှာမှ စိုင်းမောင်မောင်ထံမှ သူမကို မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်စေသည့် စကားလုံးများကြောင့် ရှက်စိတ်နှင့် မခံချင်စိတ်တို့ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ပြောချင်ရာ စကားတွေကို အထိန်းအကွပ်မဲ့ ပြောချင်တိုင်းပြောနေသည့် စိုင်းမောင်မောင်ဆိုသည့် လူဆိုးကို မုန်းမုန်းနှင့် သူတစ်ကိုယ်လုံးကို စိတ်ရှိုလက်ရှို ရိုက်နှက်ပစ်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ခွန်မဟာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ စိုင်းမောင်မောင်ကိုရိုက်နေသည့် တန်ခူး၏ ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှာ မျက်ရည်တို့ တစ်ပေါက်ပေါက်စီးဆင်းနေသလို သူ့ကို မညှာမတာ ရိုက်နေသည့် တန်ခူး၏ မျက်နှာလှလှလေးကို စူးစိုက်ကြည့်လျက်

ဘာမှမလုပ်ဘဲ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသော စိုင်းမောင်မောင်ကို ကြည့်ရင်း ကြားထဲက ရင်မောရသူက ခွန်မဟာ။

“တော်ပါတော့ တန်ခူးရယ်၊ တော်ပါတော့ဟာ”

နောက်ဆုံး မနေသာသည့် ခွန်မဟာကပါ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ရန်ပွဲကို ဝင်ပါမိသည်။

“မင်း ဘာမှဝင်မပြောနဲ့ ခွန်မဟာ၊ မင်းစကားကို နားထောင်ပြီး ရပ်လိုက်ရမှာကို ငါမလိုချင်ဆုံးပဲ၊ သူရိုက်လို့ သေချင် သေပါစေ သူစိတ်နဲ့သူ့ကိုယ်ဖို့ ငါ ကျေနပ်တယ်၊ မင်းကသာ ကြားထဲက ဘာမှဝင်ပြောမနေနဲ့”

“အို”

ခွန်မဟာ ပါးစပ်ပိတ်သွားသလို ပြောလေပိုဆိုးလေဖြစ်နေ သော စိုင်းမောင်မောင်ကြောင့် တန်ခူး ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိတော့ ဘဲ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးပေါ် မှောက်ကာ အီးခနဲ ကလေး တစ်ယောက်လို ငိုချလိုက်သည့်အတွက် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ခွန်မဟာ အနေရခက်ပြီးရင်း ခက်နေသည်။ စိုင်းမောင်မောင်မျက်နှာ မှာလည်း တန်ခူး၏လက်ချက်ကြောင့် နှုတ်ခမ်းကွဲနေပါလျက် ဘာမှ မဖြစ်သလို ကိုယ်လေးတုန်အောင် တသိမ့်သိမ့်ရှိက်နေသည့် တန်ခူး

နားကို တိုးကပ်သွားကာ...

“ဒါပဲမဟုတ်လား၊ မင်း ငါ့ကို ကြိုက်သလိုလုပ်ပြီး ငါက ဘာမှပြန်မလုပ်ရသေးဘူး၊ မင်းကပဲ ငိုပြနေ”

“မင်း ငါ့ကို သိပ်ပြီးအနိုင်ယူမနေနဲ့ သိလား တန်ခူး”

ပါးစပ်ကတင် ရိုးရိုးပြောတာမဟုတ်။ တန်ခူးကိုယ်လေး ကို ပခုံးနှစ်ဖက်မှ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းလိုက်သေး သည်။

“မသိဘူး...မသိဘူး၊ နင့်ကို ငါ့မုန်းတာပဲသိတယ်၊ နင့်ကို ငါသိပ်မုန်းတယ် စိုင်းမောင်မောင်”

ပြောပြီး တန်ခူး သူတို့နားက ပြေးထွက်သွားသည်မို့ ခွန်မဟာနှင့် စိုင်းမောင်မောင် နှစ်ယောက်တည်း နေရာမှာ ကျန်ရစ် ခဲ့သည်။

ထို့နောက် စိုင်းမောင်မောင်က အံ့ကြိတ်ပြီး ခွန်မဟာကို တစ်ချက်ပင် လှည့်ကြည့်ဖော်မရဘဲ ကားတံခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖွင့်ကာ ခြံဝင်းထဲမှ အရှိန်ဖြင့် မောင်းထွက်သွားသည်။

♦ ♦ ♦

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၈)

“စိုင်းမောင်မောင်ကြောင့်လည်း အန်တီတို့မှာ တဒုက္ခပေါ့
မဟာရယ်၊ စိုင်းမောင်က ခေါင်းမာပြီး နေရာတကာ တဒွတ်ထိုး
လုပ်တတ်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ကွယ်”

“တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ အိမ်ထောင်ချပေးပါရစေဆို
တော့လည်းမရ၊ သူ့ကို ခါးခါးသီးသီးမုန်းနေတဲ့ တန်ခူးမှ တန်ခူး
ဖြစ်နေတော့”

ခွန်မဟာတစ်ယောက် စိုင်းမောင်မိခင် အန်တီမာပြောသမျှ
ကို နားထောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးကြီးက အိမ်မှာမရှိပါ။ မိုးကုတ်
ကို တက်သွားသဖြင့် အိမ်ကြီးတစ်လုံးမှာ အန်တီမာတစ်ယောက်
တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ စိုင်းမောင်က မိုးလင်းမိုးချုပ် အိမ်ကိုမကပ်။

တစ်ခါတလေ ညပင်ပြန်မအိပ်တတ်ဟု အန်တီမာက တိုင်နေပြန်သည်။

“ဒါကလည်း တန်ခူးကို အပြစ်မဆိုသာပါဘူးကွယ်၊ သားက သိပ်ဆိုးနေမှတော့ သူလည်း ဘယ်လိုလုပ် မေတ္တာထားနိုင်မှာလဲ”

“တန်ခူးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြိုးစားတဲ့သူမှန်သမျှလည်း သားလက်ချက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်ပေါင်းလည်း မရေတွက်နိုင်တော့ဘူးလေ၊ တစ်ဦးတည်းသောသားလေးဆိုတော့လည်း မိခင်မေတ္တာနဲ့ မပြောရက်၊ မဆိုရက်ပြန်တော့ ပိုဆိုးကုန်တာပေါ့ကွယ်”

“အခုရော စိုင်းမောင် ဘယ်သွားလဲ အန်တီ”

“မပြောတတ်ပါဘူးကွယ်၊ သူ့သူငယ်ချင်းဆီ သွားမယ်လို့ ပြောသွားတာပဲ”

ခွန်မဟာ သည်ကိုလာတာ သူ့မှာ ချစ်သူရည်းစားရှိကြောင်း စိုင်းမောင်ကို ပြောချင်လို့ပါ။ တန်ခူးနှင့် ခွန်မဟာ အထင်လွဲနေတာကို လူချင်းတွေ့ပြီးမှ ရှင်းပြချင်သော်လည်း စိုင်းမောင်ကို ဖမ်းလို့မမီဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ် အန်တီ၊ သူလာရင် ကျွန်တော်လာသွားတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

“အေး...အေး အန်တီလည်း မင်းအတွားကို လာကြည့်ဦးမှာပါ၊ အဲဒီအခါကျမှ သားကို တစ်ခါတည်းခေါ်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နန်းဝါတို့ ပြန်တော့မယ်နော် အန်တီ၊ ကိုကိုကို တခြားကို လိုက်ပို့ပေးစရာလည်းရှိလို့”

နန်းဝါက အန်တီကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းခဲ့သည်။

“မမတန်ခူးတို့အိမ်ကို ဝင်ဦးမလား ကိုကို”

“တော်ပါပြီဟာ၊ တော်ကြာ စိုင်းမောင် ကြားသွားလို့ ညီအစ်ကိုချင်း ရန်ဖြစ်နေရပါဦးမယ်”

“သူက တန်ခူးကို တော်တော်ချစ်တာကွ”

ခွန်မဟာစကားကို နန်းဝါက သဘောကျသလို အသံထွက်ပြီး ရယ်သည်။

“အစ်ကိုစိုင်းကပဲ မမတန်ခူးကို ချစ်တာလား၊ ကိုကိုက

ရော မမတန်ခူးကို မချစ်ဘူးလား”

“ဟာ...ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားကို မေးရတာလဲ၊ တန်ခူး အပေါ်မှာ အစ်ကိုအပြုအမူတွေက မရိုးသားလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုကလဲ၊ နန်းဝါက စတာပါ။ အဲဒီ လောက်ကြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်မသွားပါနဲ့၊ အဟင်း ဟင်း”

နန်းဝါက ရယ်နေပေမယ့် ခွန်မဟာကတော့ နန်းဝါလို ပေါ့ပေါ့လွတ်လပ်စွာ မရယ်နိုင်ပါ။ နန်းဝါပြောသည့် စကားကို စိုင်းမောင်ကြားသွားပါက စနက်တံကို မီးရှို့လိုက်သလိုဖြစ်မှာ သေချာသည်။

“အဲဒီစကားကို နောက် ဘယ်တော့မှမစပါနဲ့ နန်းဝါ၊ ဒီစကားကို စိုင်းမောင်သာကြားသွားခဲ့ရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားနိုင်တယ် ဆိုတာကို နန်းဝါသိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပ်သိတာပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ နောက်လည်း မစပါဘူး။ နန်းဝါတို့ကတော့လေ မမတန်ခူးကို သိပ်ချစ်တာပဲ၊ အစတုန်းက မမတန်ခူးက အစ်ကိုစိုင်းအပေါ်မှာ အဲဒီလောက်မမုန်းသေးပါဘူး”

“အစ်ကိုစိုင်းက မမတန်ခူးကို အဲဒီလိုပဲ အမြဲမခံနိုင်အောင်

ပြောရင်းက ပိုဆိုးကုန်တာ”

“အခုပဲကြည့်လေ အစ်ကိုစိုင်းကြောင့် မမတန်ခူး အိမ်ကို မလာတာ နှစ်ရက်ရှိနေပြီ”

“အဲဒီအစ်ကိုစိုင်းဟာလေ ဘာမှန်းကိုမသိဘူး၊ ဟော ဟိုမှာ အစ်ကိုစိုင်းရဲ့ကား”

ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားသည့် ကားတစ်စီးကိုသာ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ကားထဲမှာမို့ စိုင်းမောင်မောင်ကို ရုတ်တရက် ခွန်မဟာ မမြင်လိုက်ရသော်လည်း နန်းဝါကတော့ သူ့အစ်ကိုစိုင်း ကားကို မှတ်မိပြီး ကားကို အရှိန်မြှင့်ကာ စိုင်းမောင်မောင်ကား နောက်ကို လိုက်သွားသည်။

“တီ...တီ...တီ”

ကားကိုမှီသည်နှင့် ကားဟွန်းသံပေးကာ ရပ်ခိုင်းသည်။ စိုင်းမောင်မောင်က သူ့ကားကို မရပ်ချင်ရပ်ချင်ပုံစံနှင့် လက်ဖက် ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ရပ်လိုက်သည်။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ခွန်မဟာတို့ကားလေးလည်း ရပ်တန့်သွားပြီး ကားပေါ်က ဆင်းခဲ့ ကြသည်။

မင်းရှိနေလို့ပဲ”

“ဟင်...အစ်ကိုစိုင်းကလည်း ပေါ်တင်ကြီး စွပ်စွဲနေလို့တာ”

“ဟ စွပ်စွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဖြေက အဲဒီအတိုင်းပဲ”

စိုင်းမောင်မောင်လို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်မခံရပေမယ့် တန်ခူး သူ့ထံမှအချစ်ကို မျှော်လင့်နေတာကို ခွန်မဟာလည်း သိတော့သိသည်။

“ဒါဖြင့် ကိုကို မိန်းမယူသွားမှ မမတန်ခူးက အစ်ကိုစိုင်းမေတ္တာကို တုံ့ပြန်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား၊ နန်းဝါတော့ မထင်ပါဘူးနော်၊ အစ်ကိုစိုင်း လုပ်နေပုံတွေက ကိုကိုမဟာ မိန်းမရသွားလို့ ကလေးတွေ မွေးနေရင်တောင်မှ မမတန်ခူးအချစ်ကို ရမှာမဟုတ်ဘူးသိလား၊ အခုကိစ္စက ကိုကိုနဲ့မဆိုင်ပါဘူးနော်၊ အစ်ကိုစိုင်းညှို့လို့ အခုလိုခံနေရတာပါ”

“အေး ငါ ညံ့လား မညံ့လားဆိုတာ နင် စောင့်ကြည့်ပါ၊ တန်ခူးနဲ့ငါက ယူဖြစ်တယ်ဆိုရင် နင်က ဘာလက်ဖွဲ့မှာလဲ”

“စိန်လိုက်လေ၊ မမတန်ခူးမေတ္တာကို ရလိုကတော့ နန်းဝါ

က အစ်ကိုစိုင်းလိုချင်တာ ဝယ်ပေးလိုက်မယ်”

“အေး စိန်လိုက်၊ မင်းကရော ငါနဲ့တန်ခူးကို ဘာလက်ဖွဲ့မှာလဲ”

“နန်းဝါနဲ့ အတူတူပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ငါသွားတော့မယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“တန်ခူးဆီ”

“ဟောတော်”

နန်းဝါက ကားပေါ်တက်ပြီး ဝေါခနဲမောင်းထွက်သွားသည့် အစ်ကိုလုပ်သူ စိုင်းမောင်မောင်၏ စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိပုံကို ကြည့်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဟင်”

တန်ခူး၏ ခြေလှမ်းလေးတွေက စိုင်းမောင်မောင်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဂျူတီချိန်ပြီးပြီမို့ တန်ခူး ဆေးရုံထဲကို ပြန်ဝင်နေစရာ အကြောင်းမရှိတော့ပါ။ ကားကိုမှီကာ တန်ခူးကို စူးရှတောက်ပသည့် မျက်လုံးများနှင့် ငေးကြည့်နေပုံက တစ်လောကလုံးမှာ သူနဲ့တန်ခူး နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေသည့်ပုံစံမျိုး။ ထိုအချိုးကို တန်ခူးကြည့်မရအောင် မုန်းနေမိသည်။

တန်ခူးမျက်နှာလှလှလေးကို ခပ်တည်တည်လေးလုပ်ကာ စိုင်းမောင်မောင်ကားကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ကားစီးရန်အတွက် ကားဂိတ်ရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ ဒီနေ့ တန်ခူးကားမယူခဲ့ပါ။

“တန်ခူး”

ခေါ်သံကိုကြားပေမယ့် တန်ခူး လှည့်လည်းမကြည့်။
ပြန်လည်းမထူးပါ။ ဒါမျိုးတွေက သူနှင့်တန်ခူးကြားမှာ အမြဲလိုဖြစ်
ပျက်နေကျပုံစံမျိုး ဖြစ်လို့နေသည်။ ကားစက်နှိုးသံနှင့်အတူ တန်ခူး
ဘေးနားကို သူ့ကား ရောက်လာသည်။

“ကားမပါဘူးမဟုတ်လား တန်ခူး၊ ကိုယ် လိုက်ပို့ပေး
မယ်”

“မပို့နဲ့၊ ငါ့ဘာသာ ဘတ်စ်ကားနဲ့ပြန်မယ်”

“စကားမများနဲ့ကွာ၊ တက်ဆိုတက်ပါလား၊ ပြီးမှ ငါ့ကို
အပြစ်မတင်နဲ့နော်၊ ငါက နင့်လို လူတွေဝိုင်းကြည့်နေပြီ၊ ဘာညာ
တွေ ဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိတယ်၊ နင့်မှာ အရှက်တို့၊ ဂုဏ်သိက္ခာတို့ မရှိဘူး
ဆိုတာ၊ သွား နင် ငါ့နောက်ကို မလိုက်နဲ့နဲ့”

“လိုက်မှာပဲ၊ နင့်ကို ငါ ပြောစရာရှိတယ်”

တန်ခူး အော်ဟစ်ငိုယိုပစ်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။
စိုင်းမောင်မောင်က ကားဖြင့် တန်ခူးဘေးက ကားလမ်းပေါ်မှ
တစ်ဆင့် ဘေးချင်းယှဉ်ကာ စကားတွေကို အရှက်မရှိသည့်ပုံစံနှင့်

အေးအေးဆေးဆေးပြောနေနိုင်ပေမယ့် တန်ခူးဆိုတာက မိန်းမသား
မို့ ရှက်စိတ်ဖြင့် မျက်နှာလှလှလေးကို ဆေးနီပက်ဖျန်းခံရသလို
နီမြန်းနေသည်။

အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်က တန်ခူးကို ဆရာဝန်မှန်း
အားလုံးကသိထားကြသည့်အတွက် တန်ခူး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ပို၍
ထိခိုက်စေသည်က စိုင်းမောင်မောင်၏ ရဲတင်းသော အပြုအမူများ
သာဖြစ်သည်။ ဘတ်စ်ကားဂိတ်က အရေးထဲ လူရှင်းနေသည်မို့
သူနှင့် တန်ခူး ဖြစ်နေပုံတွေကို လမ်းသွားလမ်းလာတမျှက သိသိ
သာသာရော မသိမသာပါ စောင်းငဲ့ကြည့်သွားကြတိုင်း တန်ခူး
မှာ သူမမျက်နှာကို လိပ်တစ်ကောင်လို အခွံထဲမှာ ဝှက်ထားလိုက်
ချင်သည်။

“ခွန်မဟာမှာ ရည်းစားရှိတယ်၊ လက်ထပ်တော့မှာသိ
လား”

“အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့်အတူ စိုင်းမောင်မောင်စကားကို ဒေါသ
ထောင်းခနဲ ထွက်မိပြန်သည်။ ခွန်မဟာ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုပါ

လား။ ဘာပဲပြောပြော တန်ခူး၏ စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာလေး ပြိုပျက်သွားရတာကလည်း အမှန်ပင်။ ထိုသတင်းကို ခပ်ပြုံးပြုံးအမူအရာနှင့် တန်ခူးကို သတင်းလာပေးနေသည့် စိုင်းမောင်မောင်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာနေလိုက်မလဲဆိုတာကိုလည်း တန်ခူးခန့်မှန်းပြီးသားဖြစ်သည်။

စိုင်းမောင်မောင် မျက်လုံးထဲမှာ သူနှင့်တန်ခူးအတွက် ခွန်မဟာကို အမှိုက်တစ်ခုလို မြင်နေသည်မှာ အခုမှမဟုတ်။ ဟိုးလွန်ခဲ့သည့်နှစ်များကတည်းက ဖြစ်သည်။

“နင် ဘာမှ လုပ်စရာမလိုပါဘူး၊ သိအောင်ပြောတာ”

“နင် နောက်ကျသွားပြီ စိုင်းမောင်၊ အဲဒီကိစ္စကို နင့်အရင် ငါသိထားတာ ကြာလှပြီ၊ ဟိုမှာ ကားလာနေပြီ”

တန်ခူး ကားပေါ်ကို ပြေးတက်သွားတာကို ကြည့်ပြီး စိုင်းမောင်မောင် တွေဝေစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ခွန်မဟာ လက်ထပ်တော့မှာကို သူ့အရင် တန်ခူးက ကြိုတင်သိနှင့်ပြီးသားဆိုပါလား။ ခွန်မဟာ လက်ထပ်တော့မှာကို သိလျက်နဲ့ တန်ခူးက သူ့ကို ဘာလို့များ မချစ်နိုင်ရတာလဲ။ နန်းဝါပြောသလို သူ ညှံနေပြီလား။

ခွန်မဟာ လက်ထပ်တော့မည်ဆိုတာကို တန်ခူး တကယ်ပဲ မခံစားရတော့ဘူးလား။ ဒါဆို တန်ခူးက နန်းဝါပြောသလို သူ့ကို လူဆိုးလူကြမ်းတစ်ယောက်လို သတ်မှတ်ကာ မုန်းတီးနေခဲ့မှန်း သူ နားလည်သွားသည်။ အရင်တုန်းက တန်ခူး သူ့ကို ဆက်ဆံရေးက အခုအခြေအနေလောက် ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီးမဟုတ်ခဲ့။

နောက်ပိုင်းမှ တန်ခူးအချစ်ကို မရသဖြင့် စိုင်းမောင်မောင်က သူမ မကြိုက်မနှစ်သက်တာမှန်သမျှကို အရွံတိုက်ပြီး လူမိုက်လုပ်ပြခဲ့သလို တန်ခူးကလည်း သူ့ကို ပို၍ကြည့်မရအောင် ခါးသီးသွားခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် တန်ခူးနှင့်အတူ ကျောင်းတက်နေသည့် ကျောင်းသားတို့အုပ်စုနှင့် လူမိုက်လုပ်ပြီးကတည်းကဖြစ်သည်။ ခွန်မဟာဆိုလျှင် တန်ခူးက အထင်ကြီးလေးစားစွာ နေရာပေးဆက်ဆံသလောက် စိုင်းမောင်မောင်ဆို လူရာပင်မသွင်းဘဲ ထားရက်သူဖြစ်သည်။

အခုလည်း ခွန်မဟာ လက်ထပ်တော့မည်ကိစ္စကို သူမက သူ့အရင် ကြိုသိပြီးသားတဲ့။ နောက်ဆုံးတိုက်စစ်က မအောင်မြင်လိုက်ပဲ အရှုံးနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သည်တော့ သူ ဘာဆက်လုပ်

ရင်ကောင်းမလဲဟုတွေးရင်း ကားကို ထိုနေရာမှ ဝေါခနဲ မောင်းထွက်
ခဲ့သည်။

အခန်း (၉)

ဆိုင်အပြင်ဘက်ကိုအထွက်မှာ တွေ့လိုက်ရသည့် လူ
တစ်ယောက်ကြောင့် တော်ဖုရား အံ့သြသွားသည်။ မိန်းမလှလေး
တစ်ယောက်နှင့် ရယ်မောကာ စကားတွေဆိုနေသူက ခွန်မဟာဆို
သည့်သူ။ တော်ဖုရားကို ချစ်အနမ်းတွေပေးကာ ချစ်စကားတွေ
ဆိုခဲ့သူမှာ သူ မဟုတ်တော့သည့်အတိုင်း တခြားမိန်းကလေး
တစ်ယောက်နှင့် အကြည်စိုက်နေလိုက်ကြသည်မှာ တော်ဖုရားကိုပင်
မတွေ့နိုင်လောက်အောင် မိုးမမြင် လေမမြင်။ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်
နေသည်။ ဒါကြောင့်မို့ ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးတာ
တော်ဖုရား အပြစ်လား။

တော်ဖုရားကတော့ သူ့ကိုတွေ့ရမလားလို့ လိုက်ကာလေး

ကို အသာမပြီး တစ်ဖက်ခြံကို ကြည့်မိသည်။ သူ့ကိုမတွေ့ရ။
တွေ့မယ်တွေ့တော့လည်း ရန်ကုန်နှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးသော
တောင်ကြီးလိုနေရာမျိုးမှာမှ တော်ဖုရားနှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
လာတွေ့နေရသည်။ ဒါပေမယ့် သူတစ်ယောက်တည်းတော့မဟုတ်။
ထုံးစံအတိုင်း သူ့ဘေးမှာ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ရှိနေခဲ့သည်။

“ဟယ် ဟိုမမက လှလိုက်တာနော် ကိုကိုရယ်၊ အသား
တွေကလည်း ရွှေရောင်ဝင်းနေတာပဲ”

“ကြည့်စမ်းပါ ကိုကိုရဲ့”

“ဟင်...တော်ဖုရား”

နန်းဝါပြုသည့် နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခွန်မဟာ
မှာ အံ့သြလွန်းလို့ ကိုယ့်မျက်စိကိုပင် မယုံနိုင်ဖြစ်ရသည်။ ကားလမ်း
တစ်ဖက်က အအေးဆိုင်မှ ထွက်လာသည့် တော်ဖုရား။ သူ အမြင်
များ မှားသလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ တော်ဖုရားနှင့်တူသော အလှမျိုး
တခြားတစ်ယောက်မရှိနိုင်။ သူ ချစ်ခင်မြတ်နိုးရသော တော်ဖုရား
မှ တော်ဖုရားအစစ်။

“တော်ဖုရား”

“ကိုကိုချစ်သူဆိုတာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် နန်းဝါ”

တော်ဖုရားက ကားလမ်းတစ်ဖက်မှာ ရောက်နေသဖြင့်
ကားများကို ရှောင်ရင်း လိုရာခရီးကို ရုတ်တရက်မရောက်နိုင်ပဲ
ဖြစ်နေသည်။

“တော်ဖုရား”

“တော်ဖုရား”

ခွန်မဟာ ခေါ်သံကိုကြားရသော်လည်း တော်ဖုရား မျက်နှာ
လှလှလေးက တင်းမာအေးစက်စွာ လှည့်အကြည့် သူမနောက်ကို
လိုက်လာရသော ခွန်မဟာနှင့် ခွန်မဟာနောက်ပါးမှ ရပ်လျက်
တော်ဖုရားမျက်နှာလှလှလေးကို အံ့သြသလို ငေးကြည့်နေသော
မိန်းမချောလေးတို့ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ကားပေါ်တက်ကာ
နေရာမှ မောင်းထွက်သွားသည်။ စိမ်းလဲ့တောက်ပသော တော်ဖုရား
အကြည့်များက အမုန်းနှင့် နာကြည်းခြင်းတို့ ပြည့်နှက်နေကြောင်း
ခွန်မဟာ သိလိုက်ပါသည်။

တော်ဖုရားရယ်။

ကားလေးက သူတို့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပေပြီ။

“ကိုကိုချစ်သူက လှလိုက်တာ ကိုကိုရယ်၊ နန်းဝါတို့ကို သေချာစိုက်ကြည့်သွားတယ်၊ သူ နန်းဝါတို့ကို အထင်လွဲသွားပြီ ထင်တယ်နော် ကိုကို”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုကို၊ အဲဒီ မမ တည်းတဲ့နေရာ ကို ကိုကိုသိလား”

ခွန်မဟာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“နေပါစေ နန်းဝါရယ်၊ သူ အထင်လွဲသွားလည်းရန်ကုန် မှာ ပြန်ဆုံမှပဲ သေချာ ရှင်းပြလိုက်ပါမယ်၊ ဘွားအတွက် ဝယ်စရာ ရှိတာဝယ်ပါ”

“ဖြစ်ပါ့မလား ကိုကိုရယ်၊ အဲဒီ မမတည်းတဲ့နေရာကိုသာ သိအောင် စုံစမ်းပါ၊ နန်းဝါကိုယ်တိုင် ကိုကိုကို အထင်မလွဲအောင် သေချာရှင်းပြချင်လို့ပါ”

ခွန်မဟာ နန်းဝါစကားကို နားလည်သည်။ ခက်နေတာက တော်ဖုရား။ သက်ပြင်းကိုချပြီး ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းပြုရုံကလွဲလို့ ခွန်မဟာ ဘာမှမတက်နိုင်။ နန်းဝါပြောသလို တော်ဖုရား တည်းခို

နေသည့် နေရာကိုလည်း မသိပါ။ နောက်ဆုံး သိသည်ပဲထားဦး။ တော်ဖုရားဆိုတာက ခွန်မဟာ၏ တရားဝင်ချစ်သူရည်စားလည်း မဟုတ်။ သူ့ဘက်ကသာ တော်ဖုရားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာအခွင့် အရေးမှမရှိသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကသာ တော်ဖုရားကို ကိုယ့်ချစ်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်နေပေမယ့် သူ့ကို တော်ဖုရား ပြန်ချစ်သလား၊ မချစ်ဘူးလားဆို တာကို အခုချိန်ထိ ခွန်မဟာ သိခွင့်မရခဲ့သူဖြစ်သည်။

တော်ဖုရားရယ်။

ရင်မောတမ်းတစွာ ချစ်သူအမည်ကို တိတ်တခိုးလေး ညည်းတွားခေါ်ငင်မိသည်။ နန်းဝါနှင့်အတူ ဈေးထဲအနှံ့ လျှောက် သွားနေမိသော်လည်း ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်။ လူက တော်ဖုရား နောက်ကို လိုက်ပါမသွားနိုင်ပေမယ့် ခွန်မဟာစိတ်တွေက တော်ဖုရားနှင့်အတူပါသွားပြီ။ တောင်ကြီးကို ဘာကိစ္စနှင့် တော်ဖုရား ရောက်နေရတာလဲ။ ခွန်မဟာလိုပဲ မိသားစုကိစ္စလား။ ဒါမှ မဟုတ် တခြားကိစ္စတစ်ခုနဲ့ပဲလား။ အတွေးထဲမှာ တော်ဖုရားကို ကားတံခါး ဖွင့်ပေးသည့် လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလာ

သည်။

အသားဖြူဖြူ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ထိုလူက ခွန်မဟာလောက် မချောပေမယ့် လူချောတစ်ဦးဖြစ်တာကို ခွန်မဟာ သတိထားမိသည်။ တော်ဖုရားကို စူးစိုက်ကြည့်နေပုံက ရိုးသားမှု တစ်စက်ကလေးမှမရှိ။ တော်ဖုရားနှင့် ဘယ်လိုများ ပတ်သက်ပါလိမ့်။ တွေးရင်း ချစ်သူကို ရင်ခွင်မှာ ဘယ်သူမှ မမြင်တွေ့နိုင်အောင် အပိုင်သိမ်းဝှက်ထားချင်လာသည်။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသည့် အစ်ကိုဖြစ်သူကိုကြည့်ရင်း နန်းဝါ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

တော်ဖုရားတဲ့။

အမည်လေး လှသလို လူကလည်း သိပ်လှသည်။

ရွှေရောင်ဝင်းစက်ကာ မြင်သူတကာ ငေးရအောင်လှပသူလေးမို့ အစ်ကိုဖြစ်သူ အသည်းအသန် ဖြစ်လောက်မည်ဆိုလည်း ဖြစ်ချင်စရာပါဟု ကိုယ့်အစ်ကိုဘက်က စာနာနားလည်စွာ တွေးနေမိသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူကိုယ်တိုင်လည်း မိန်းကလေးတိုင်းအတွက်

စိတ်ကူးယဉ်စရာ အိပ်မက်မင်းသားတစ်ပါးမို့ သူတို့ချစ်သူစုံတွဲလှလှလေးကို အဆင်ပြေစေချင်သည်။

တော်ဖုရားနှင့် ခွန်မဟာတို့လို လှပလိုက်ဖက်လွန်းသည့် ချစ်သူစုံတွဲမျိုးက မြင်သူတကာ အားကျရသော စုံတွဲမျိုးဖြစ်သည်။ နန်းဝါတွေ့ဖူးသမျှ စုံတွဲတော်တော်များများကတော့ အစ်ကိုခွန်မဟာတို့ စုံတွဲလောက် မလှပ။ မပြည့်စုံကြပါ။

မတူညီသော အနေအထားများကိုကြည့်ပြီး လူတွေက ဖူးစာပါလို့ ဆုံရတာဟုဆိုကြသည်။ တကယ့်လက်တွေ့မှာတော့ ထိုသို့ မဖြစ်နိုင်တာမျိုးလည်း နန်းဝါ ကြုံဖူးသည်။ နန်းဝါမှာ သိပ်လှသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုသူငယ်ချင်းကို ချစ်နေသူကလည်း ရုပ်ရည်ချောသလောက် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေးသားမို့ အလှကိုယ်စီ မာနကိုယ်စီနှင့် သူတို့၏ အချစ်စစ် မေတ္တာစစ်များကို ဖုံးအုပ်ကာ အတ္တချင်းယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သည်။ မာနချင်း ယှဉ်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သိပ်ချစ်ကြပါလျက် မဆုံနိုင်ဘဲ လမ်းခွဲလိုက်သည်။ အခုလည်း အစ်ကိုနှင့်တော်ဖုရားတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးကို ထိုသို့မဖြစ်စေချင်ပါ။

“ဘယ်ကိုဝင်ချင်သေးလဲ တော်ဖုရား၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှအားမနာနဲ့နော်၊ တော်ဖုရား သွားချင်တဲ့နေရာမှန်သမျှကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

အနည်းငယ်ဝဲသော စကားသံကိုကြားမှ လွတ်ထွက်သွားသော စိတ်တို့ကို ပြန်လည်စုစည်းမိသည်။ ခွန်မဟာနှင့်ဆုံတိုင်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အမြဲအလိုမကျဖြစ်ရသူမို့ သူ့ကို တော်ဖုရား မုန်းချင်သည်။ သို့ပါလျက်နှင့် သူ့ကို တော်ဖုရား မုန်းလို့မေ့လို့မရဘဲ ဖြစ်နေတော့ခက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုအိုက်ရီ၊ တော်ဖုရားကို အိမ်ပဲ လိုက်ပို့ပေးပါ”

“ရတယ်လေ၊ အမိက,က တော်ဖုရား စိတ်ချမ်းသာဖို့ပါ။

ကျွန်တော် တော်ဖုရားကို မြင်မြင်ချင်း ခင်မိသလို တော်ဖုရား
ဘက်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခင်ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အရေးထဲ ဒီလူကလည်း တစ်မျိုးမို့ စိတ်ညစ်ညူးသွား
တာကို မပေါ်လွင်အောင် ဟန်လုပ်ပြီး ပြုံးထားလိုက်ရသည်။
မာမိကိစ္စနှင့် တော်ဖုရားက တောင်ကြီးကို တစ်ယောက်တည်း
ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မာမိ နေမကောင်းသဖြင့် ဆေးရုံတင်ထား
ရကြောင်း ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်ပြီး တော်ဖုရားကို လိုက်ခဲ့
ရန် ခေါ်သဖြင့် ဗိုရာလေယာဉ်နှင့် လိုက်ခဲ့ရသည်။ ဒက်ဒီနှင့်မာမိ
ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခရီးအတူထွက်သွားတာမို့ စိတ်ချမ်းသာလို့မှ
မဆုံးသေး မာမိ ဆေးရုံတက်ရသည်ဆိုတာနှင့် တော်ဖုရား ထူပူ
ပြာဝေသွားသည်။

လေယာဉ်ကွင်းမှာ ဒက်ဒီနှင့် ကိုအိုက်ရီဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်
အတူလာကြိုကြသည်။ လုပ်ငန်းအတူလုပ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်
ကိုအိုက်ရီနှင့် တော်ဖုရားကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ တောင်ကြီးဆေးရုံ
မှာ မာမိကို တော်ဖုရား သွားတွေ့ရသည်။ ထူထူထောင်ထောင်

အနေအထားနှင့် မာမိက ပြုံးရွှင်စွာကြိုဆိုမှ တော်ဖုရားရင်ထဲက
အလုံးကြီး ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မာမိရယ်၊ တော်ဖုရားဖြင့် စိတ်မူလိုက်
ရတာ”

“အဖြစ်မှန်ကို မသိလိုက်ပါဘူးကွယ်၊ အကောင်းကြီး
ကနေ အော့အန်ပြီး သတိလစ်သွားတာပဲ”

“နောက်မှ ဆရာဝန်တွေကပြောတာ အစာအဆိပ်သင့်တာ
လို့၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုး သင့်တာလဲဆိုတာတော့ မပြောဘူး၊ မာမိ
အထင်တော့ သမီးဒက်ဒီရဲ့ ကောင်မတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်ထင်
တာပဲ”

“မဟုတ်တာ မာမိရယ်၊ အဲဒီလို သံသယစိတ်တွေ
မဝင်ပါနဲ့၊ မာမိ အခုသက်သာတယ် မဟုတ်လားဟင်၊ ဆေးရုံက
ဆင်းရင် တော်ဖုရားနဲ့ တစ်ခါတည်း အိမ်ကိုပြန်လိုက်ခဲ့နော်”

“လိုက်လို့မဖြစ်သေးပါဘူး သမီးရယ်၊ မာမိမှာ လုပ်စရာ
တွေရှိသေးတယ်”

“အို မာမိမှ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းတဲ့ဥစ္စာ၊

ဘာတွေလုပ်ဦးမှာလဲ၊ တော်ဖုရား စိတ်မချဘူး”

တော်ဖုရား စိတ်ပူနေသလောက် မာမိုပုံစံကတော့ အေးစက်စက်ဖြစ်နေတာမို့ မာမိုကိုကြည့်ပြီး တော်ဖုရား အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေမိသည်။

“မာမိုအတွက် စိတ်ချပါကွယ်၊ အနည်းဆုံးတော့ မာမိုကို ဘယ်သူက လုပ်ကြံလိုက်သလဲဆိုတာလောက်တော့ မာမိုသိချင်သေးတယ်”

“ဟင် ဒါဖြင့် မာမိုဆိုလိုတာက ဒီကိစ္စကို သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

“ဒါတွေကို အသာထားလိုက်စမ်းပါကွယ်၊ အရေးကြီးတာက မာမိုသမီးလေး ကျန်းမာချမ်းသာဖို့ပါ”

“မာမိုဆန္ဒအတိုင်းဆို ဒီကိစ္စကို သမီးတောင် သိလိုက်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သမီးဒက်ဒီက အစိုးရိမ်လွန်ပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်လို့ အခုလို ကျောင်းဖျက်ပြီး လိုက်လာတာ၊ ဒီမှာ နှစ်ရက်လောက်နေပြီး သမီးပြန်တော့ မာမို နေကောင်းပြီ ဆေးရုံကဆင်းတော့မှာ”

ပြောရင် ပြောသည့်အတိုင်း မာမိုက ဆေးရုံကဆင်းပါ

သည်။ “စိမ်းလဲ့မြိုင်” ဆိုသည့် တော်ဖုရားနာမည်နှင့် ဝယ်ထားသည့် တိုက်မှာ သားအမိတွေ အတူနေကြသည်။ ဒက်ဒီကတော့ မာမိုရင်ထဲက သံသယတွေကို ဘာမှသိပုံမရဘဲ မာမိုအပေါ်မှာ အထူးဂရုစိုက်နေသည်။ တော်ဖုရားကို ပေးထားသည့် ကတိစကားကို ကြိုးစားပြီး အကောင်အထည်ဖော်နေသည်ဟု တော်ဖုရားထင်သည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ကားလေးရပ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် အိမ်ထဲကို မဝင်တော့ဘူးနော် တော်ဖုရား၊ အလုပ်ကိစ္စလေးတွေ ရှိနေလို့”

“ရပါတယ် ကိုအိုက်ရီ၊ သင့်ခံယူနော်”

ဒက်ဒီမှာ ကိုယ်ပိုင်ကားများစွာ ရှိနေပါသော်လည်း တော်ဖုရား ပထမဆုံးအကြိမ် အပြင်ထွက်လာခြင်းမို့ ကိုယ်တိုင် ကားမမောင်းဘဲ ဒက်ဒီအစီအစဉ်နှင့် ကိုအိုက်ရီကားကို စီးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တောင်ကြီးကို ရောက်ကတည်းက မာမိုအနားမှာပဲ တော်ဖုရား နေခဲ့သည်။ အပြင်ကို တစ်ခါမှမထွက်ဖြစ်ပါ။ တိတ်ဆိတ်နေသည့် အိမ်ကြီးထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

“မာမို”

“မမကြီး မရှိပါဘူး မမလေး၊ ဆရာကြီးနဲ့ အပြင်သွားပါတယ်”

တော်ဖုရား ရင်မောသွားသည်။ ထင်သည့်အတိုင်း မာမိက အိမ်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်စွာ ပိတ်လှောင်နေရမှာကို ခါးသီးမုန်းတီးစွာ ဒက်ဒီနောက်ကို လိုက်သွားပေပြီ။ တော်ဖုရား အိပ်ရာပေါ်ကို ပစ်လွဲလိုက်ပြီး ဒက်ဒီနှင့် မာမိတို့အကြားရှိ ပြဿနာအရှုပ်ကို မရှင်းတတ်အောင် ဖြစ်နေ၏။

အကောင်းဆုံးအဖြေကတော့ တော်ဖုရား ရန်ကုန်ကိုပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ညနေ မိသားစုထမင်းဝိုင်းမှာ ဆုံကြပါလျှင် တော်ဖုရား ရင်ထဲကဆန္ဒကို ဖော်ထုတ်လိုက်သည်။

“တော်ဖုရား ရန်ကုန်ကိုပြန်တော့မယ် ဒက်ဒီ”

“တင်မမရော သမီးနဲ့လိုက်သွားမှာလား”

“မမ မလိုက်သေးဘူး ကိုမင်းသော်၊ သမီးအတွက်သာ လေယာဉ်လက်မှတ် လုပ်ပေးလိုက်ပါ”

ဒက်ဒီက မာမိမျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“မင်းရဲ့ကျန်းမာရေးက စိတ်မချရသေးဘူး မဟုတ်လား

တင်မမ၊ သမီးနဲ့ပြန်ပြီး ဟိုမှာ အနားယူလိုက်ပါဦးလား”

“မလိုပါဘူး၊ မမကိုယ်မမ သိတယ်၊ လိုအပ်ရင် ဒီမှာ နေပြီး အချိန်မရွေး ဆေးကုလိုရတာပဲ၊ ဘာလဲ ရှင်က မမ ဒီမှာ ရှိနေတာကို ကြည့်မရတော့ဘူးလား”

“ကိုယ့်စေတနာကို အထင်မလွဲစမ်းပါနဲ့၊ မင်း ရန်ကုန်ကို မပြန်ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း မပြန်နဲ့၊ အားလုံး မင်းသဘောပဲ”

မာမိမျက်နှာက စောစောတုန်းကလောက် မတင်းမာတော့ဘဲ အနည်းငယ် ညင်သာပျော့ပျောင်းသွားသည်။ ဒက်ဒီက မာမိကို ဟိုးအရင်တုန်းကထက် အများကြီး ပိုပြီး ဂရုစိုက်လာတာကတော့ သေချာသည်။ မာမိ စိတ်ချမ်းသာဖို့ကသာ အဓိကမို့ ရန်ကုန်ကို ပြန်မလိုက်လိုသော မာမိကို တော်ဖုရား ဇွတ်မခေါ်ရက်။

“သမီး ဘယ်နေ့ပြန်မယ်လို့ စဉ်းစားထားလဲ”

“မနက်ဖြန်ပဲ ပြန်မယ် ဒက်ဒီ”

“ဒက်ဒီတို့နဲ့အတူ ရွှေလီကို မလိုက်တော့ဘူးလား”

“မလိုက်တော့ဘူး ဒက်ဒီ၊ နောက်မှပဲ သွားတော့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို သမီးပစ္စည်းတွေ သိမ်းတော့၊

မနက်ဖြန် ပြန်ဖြစ်အောင် ဒက်ဒီ စီစဉ်လိုက်မယ်”

ထမင်းပွဲသိမ်းပြီးသည်နှင့် ဒက်ဒီတစ်ယောက်တည်း ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်တွေရှုပ်နေသည်။ တော်ဖုရား အခန်းထဲက ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

“ရှော့ သမီး၊ ဒါက သမီးအတွက်”

မာမိက ဘူးပြာလေးကို တော်ဖုရားလက်ထဲကို ထည့်ပေး သဖြင့် လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဘူးထဲမှာ ဖြူဖွေးတောက်ပနေသော စိန်လည်ဆွဲက ဖိတ်ဖိတ်လက်နေ၏။

“ကြိုက်ရဲ့လား သမီး၊ ဒါ သမီးအတွက် မာမိကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက်ဒီဇိုင်းထုတ်ပြီး အပ်ထားတာ၊ လှတယ်မဟုတ်လား”

“လှပါတယ် မာမိ၊ ဒါပေမယ့် တော်ဖုရားမှာ မာမိပေး ထားတာတွေ ရှိနေတာပဲ၊ ဒါကို မာမိပဲ ယူထားလိုက်ပါ”

တော်ဖုရား စကားကို မာမိက သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“မာမိသမီးက သိပ်ရိုးတာကိုး၊ ဒါမျိုးတစ်စုံ မာမိမှာရှိ ပြီးသားပါ၊ ကဲ ကဲ ဝတ်ကြည့်လိုက်ဦး၊ မာမိကိုယ်တိုင် ဝတ်ပေး မယ်”

မာမိကိုယ်တိုင် တော်ဖုရားလည်တိုင်လှလှလေးမှာ တယု တယု ဝတ်ဆင်ပေးသည်။

“ကြည့်စမ်း မာမိသမီးက နတ်သမီးလေး ဖြစ်သွားပြီ”

“မာမိရယ်”

တော်ဖုရား မာမိရင်ခွင်မှာ ခေါင်းတိုးဝှေ့ရင်း မျက်ရည်ပဲ လာသည်။ မာမိက တော်ဖုရားကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်မှာ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ရင်း ကျောပြင်ကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ကာ နှစ်သိမ့်နေသည်။

“တော်ဖုရားတို့ မိသားစု အတူတူရှိနေဖို့ဆိုတာ မျှော်လင့် ပါတယ် မာမိရယ်၊ တော်ဖုရားအတွက် မိသားစုအတူရှိနေရင် ဒါတွေ လည်း မရချင်နေပါစေ”

“မာမိလည်း သမီးတို့လိုပါပဲကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘဝ ဆိုတာက ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလိုမှ ဖြစ်ခွင့်မရဘဲ၊ ကံရဲ့အလိုကို လိုက်နေ ရတာလေ၊ ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့၊ မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်ပါဦး”

မာမိကိုယ်တိုင် တော်ဖုရားမျက်နှာက မျက်ရည်တွေကို တယုတယု သုတ်ပေးရင်း တော်ဖုရားခုတင်မှာ သူနှင့်အတူ

ထိုင်စေသည်။

“သမီး”

“ရှင်”

“သမီးမှာ ချစ်သူတွေဘာတွေ ရှိနေပြီလား”

“အို”

တော်ဖုရား မျက်နှာလှလှလေး ရှက်စိတ်ဖြင့် ပန်းရင့်ရောင် ဖြစ်သွားသည်။ မျက်ဝန်းမှာလည်း ခွန်မဟာ၏ ယောက်ျားပီသစွာ ခန့်ညားချောမောသော မျက်နှာက ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသည်။ တော်ဖုရားကို ချစ်စကားတွေဆိုကာ ချစ်အနမ်းတွေ ဇွတ်ပေးသွားသည့် သူက တော်ဖုရားရဲ့ချစ်သူလား။

“ရှက်စရာမလိုပါဘူးကွယ်၊ မာမီတို့ သားအမိချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့”

“သမီးချစ်သူက ဘယ်ကလဲ၊ သမီးတို့ ကျောင်းကပဲလား”

မာမီက မေးနေပြီ။

တော်ဖုရား ဘယ်လိုဖြေရမည်နည်း။ တော်ဖုရား မျက်နှာ

လှလှလေးကို မညာမတာ နမ်းသွားသူက တော်ဖုရား ချစ်သူပဲလား။ တော်ဖုရားရဲ့ ချစ်သူဆိုရင်လည်း သူ့နားမှာ ဘာဖြစ်လို့ တခြားမိန်းမချောလေးတွေ ထည်လဲရှိနေတာလဲ။ သူ့အကြောင်း တွေးမိတော့ တော်ဖုရားရင်ထဲက နာကျင်လာသည်။

“တော်ဖုရားမှာ ချစ်သူမရှိသေးပါဘူး မာမီ”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်၊ မာမီသမီးလေး ဒီလောက်ချော၊ ဒီလောက်လှတာ၊ ချစ်သူမရှိဘူးတဲ့လား”

မာမီက တော်ဖုရားပါးပြင်လေးကို ညင်သာစွာ ဖျစ်ညှစ်ရင်း ချစ်စနိုး မေးလိုက်သည့်အတွက် တော်ဖုရား ပြုံးလိုက်သည်။

“ယောက်ျားတွေကို တော်ဖုရား မယုံဘူး မာမီ၊ ဒက်ဒီကို ကြည့်ပြီး မာမီလို ခံစားနေရမှာ တော်ဖုရား တွေးပြီးကြောက်နေတယ်”

“သမီးရယ်၊ မာမီသမီးက မာမီလို ခံစားရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မာမီထက် ကံကောင်းမှာပါ၊ အခု ချစ်ရမယ့်သူ မတွေ့သေးလည်း သမီးဖူးစာပါရင် သမီးချစ်ရမယ့်သူနဲ့ မလွဲမသွေ ဆုံစည်းရမှာပါ၊ ယောက်ျားတိုင်းမှာ သမီးဒက်ဒီလို လူတွေချည်း မဟုတ်ပါ

ဘူးကွယ်၊ သမ္ဘာရှိတဲ့လူတွေ ရှိပါသေးတယ်”

“အဲဒီလိုလူမျိုးနဲ့ပဲ ဆုံပါစေလို့ တော်ဖုရားလည်း ဆုတောင်းနေပါတယ် မာမီ”

“သမီး ဆုတောင်းပြည့်မယ်လို့ မာမီ ယုံကြည်ပါတယ် ကွယ်၊ ကဲ သမီး အနားယူတော့နော်”

“ဥတ်နိုက် သမီး”

“ဥတ်နိုက် မာမီ”

မာမီက တော်ဖုရားနဖူးလေးကို အနမ်းဖြင့် ကြင်နာစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး အခန်းထဲကထွက်သွားသည်။ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လဲ ရင်း တော်ဖုရား အတွေးတွေ လွင့်မျောနေသည်။ တဖြည်းဖြည်း မျက်ခွံတွေ လေးလံလာပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားချိန်မှာ တော်ဖုရားရဲ့ အိပ်မက်ထဲကို ခွန်မဟာ ရောက်လာ၏။ သို့သော် ထိုအချိန်မှာတော့ သူ့ကို မုန်းဖို့ အိပ်မက်ထဲမှာ တော်ဖုရား မေ့နေခဲ့ သည်။

♦ ♦ ♦

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၀)

ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်ပေမယ့် တော်ဖုရား ဘယ်ကိုမှ မသွားဘဲ အိမ်မှာပဲ ငြိမ်နေမိသည်။ တစ်ဖက်ခြံကို မကြည့်မိအောင် နေမည်လို့ စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် တော်ဖုရား မနေနိုင်။ ချစ်သူရှိရာ အိမ်လေးကို သူမအိပ်ခန်းလေးထဲက အသာငေးကြည့်မိ ပြန်သည်။

ခွန်မဟာတို့ မိသားစုက စည်းရုံးရုံသာမက အမြဲပျော်ရွှင် နေသည်။ ရယ်သံလွင်လွင်လေးတွေ မကြာခဏကြားရတတ်သလို သူတို့အိမ်မှာ ဧည့်ပြတ်သည်မရှိ။

တော်ဖုရားမာမီမှာ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်၍ ဘာဆွေ ချိုးမှမရှိ။ ဒက်ဒီမှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်သာ ရှိသော်လည်း သူက

www.burmeseclassic.com

နိုင်ငံခြားမှာ စီးပွားရေးအခြေတကျဖြစ်ကာ ဟိုမှာပဲ မိသားစုလိုက်နေကြသည်။ တော်ဖုရားရင်ထဲက ခံစားချက်ဝေဒနာကို အရေးစိုက်မည်သူမရှိ။ တော်ဖုရားတစ်ယောက်ထဲ အထီးကျန်ဝေဒနာကို ရှာကြံဖန်တီးတတ်ခြင်းက တော်ဖုရားကို ပို၍ အထီးကျန်စေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထင်မိ၏။ ယောက်ျားတွေအပေါ် ယုံကြည်ချက် ကင်းမဲ့သော မိန်းကလေးမို့ တက္ကသိုလ်ရဲ့ အလှဘုရင်မဘွဲ့ရထားပါလျက် လိုချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသူမှာ ချစ်သူရည်းစားမရှိတာကိုက သူများမိန်းကလေးတွေနှင့်မတူဘဲ ထူးခြားဆန်းကြယ်နေပြန်သည်။

အချစ်မှာ ဘယ်လိုအကျိုးပေးတွေများ ပါလာသည်မသိ။ တော်ဖုရားတို့ မိသားစု အချစ်ရေးမှာ ကံမကောင်းဟု တော်ဖုရားထင်သည်။ မာမိက ဒက်ဒီအချစ်ကို တစ်ယောက်တည်း အပိုင်သိမ်းဆည်းထားခွင့်မရဘဲ တခြားသူတွေနှင့် ဒက်ဒီအချစ်ကို ခွဲဝေယူနေရသည်။ တော်ဖုရားကျတော့ မိမိကို ချစ်လှပါသည် မြတ်နိုးလှပါသည်ဆိုပြီး ချစ်စကားဆို ချစ်အနမ်းတွေ ဇွတ်တရွတ်ပေးသွားသူက သူ့အနားမှာ တော်ဖုရားမဟုတ်သည့် တခြားမိန်းကလေးများ

စွာနှင့် မိုးမမြင် လေမမြင် ပြုံးနေလိုက်ပြန်သည်။ တော်ဖုရားကို ချစ်လှပါသည်ဆိုသူမှာ သူမဟုတ်သည့်အတိုင်း ဖြစ်နေတာကို တွေးရင်း တော်ဖုရား ခပ်မဲ့မဲ့လေး ပြုံးလိုက်မိသည်။

“တော်ဖုရား”

“ဟင် ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်မကားပေါ် ရောက်နေတာလဲ၊ အခုဆင်းပါ”

သူငယ်ချင်းတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားတံခါးကိုဆွဲအဖွင့်တော်ဖုရား ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် တော်ဖုရားအရင် ကားထဲ၌ အခန့်သားဝင်လာသည့် ခွန်မဟာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တော်ဖုရားမျက်နှာလှလှလေး အံ့သြထိတ်လန့်မှုနှင့်အတူ မကျေမနပ်စိတ်များနှင့် တင်းမာအေးစက်သွားသည်။

“ကိုယ် တော်ဖုရားနဲ့ စကားပြောစရာတွေရှိတယ်၊ ဒါကို တော်ဖုရားလည်း သိမှာပါ။ ကိုယ် တော်ဖုရားကို စကားပြောခွင့်ရအောင် ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုးရဖို့ ဘယ်လောက်ကိုယ့်ဘက်က ကြိုးစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ တော်ဖုရား သိရဲ့လား”

“အို ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး”

တော်ဖုရား၏ ခါးခါးသီးသီး အော်သံလေးကို ခွန်မဟာ တစ်ယောက် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

တော်ဖုရား သူ့ကို အထင်လွဲနေတာကို ခွန်မဟာသိသည်။ တောင်ကြီးမှာ နန်းဝါနှင့် ခွန်မဟာကို စိမ်းကားအေးစက်စွာ စူးစိုက် ကြည့်သွားသည့် တော်ဖုရား၏ အမုန်းမျက်လုံးများကို သူ ဘယ်တော့မှ မေ့မည်မဟုတ်။

“ရှင် ကျွန်မကားပေါ်က အခုဆင်းပါ”

“မဆင်းဘူးဆိုရင်ရော”

“ဟင်”

တော်ဖုရား အမူအရာက အေးစက်တင်းမာနေသလောက် သူ့အမူအရာက နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းနေတာမို့ သူ့အကြည့်တွေကို တော်ဖုရား ရင်မဆိုင်ချင်။ တော်ဖုရား ဒေါသဖြစ်လာသည်။ သူ့ကို တော်ဖုရား မုန်းသည်။ သူ့မျက်နှာကိုလည်း မမြင်မတွေ့ချင်။ ခွန်မဟာ မျက်နှာကို တော်ဖုရား ဒေါပွပွနှင့် စူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်တော့ တော်ဖုရားမျက်နှာလှလှလေးကို မမှိတ်မသုန် ငေးစိုက် ကြည့်နေသော ခွန်မဟာ၏ စူးရှတောက်ပစိုလက်နေသော မျက်ဝန်း

များနှင့် ဆုံစည်းမိသွား၏။

သူ့အကြည့်ကြောင့် တော်ဖုရား ရင်တွေခုန်သွားသည်။ ထိုရင်ခုန်သံတွေနှင့်အတူ ခွန်မဟာအနားမှာ ရှိနေသော မိန်းမချောလေး မြောက်မြားစွာကို ပြန်လည်အမှတ်ရသဖြင့် တော်ဖုရား မျက်နှာလှလှလေး ပို၍ တင်းမာသွား၏။

“ရှင် ကျွန်မကားပေါ်ကမဆင်းရင် ကျွန်မ အော်လိုက်မယ်နော်”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း”

“တော်ဖုရားအော်ရဲရင်အော်လေ၊ ဒါမှ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အကြောင်းကို တစ်ကျောင်းလုံး ကြေငြာပြီးသားဖြစ်သွားမှာ”

တော်ဖုရားအံ့ကြိတ်ပြီး ကားလေးကို နေရာမှ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ မမောင်းလိုကလည်း မဖြစ်တော့။ တော်ဖုရားနှင့်သူ့ကို ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေက စိတ်ဝင်စားမှုအပြည့်နှင့် မသိမသာရော သိသိသာသာပါ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

“တော်ဖုရားကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ လက်ထပ်ပါရစေ အချစ်ရယ်”

“ဟုတ်လား ကြားရတာ နားထောင်လို့တော့ ကောင်းသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကားတွေကို ကျွန်မကို လာပြောနေမဲ့အစား တခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက်ကို သွားပြောတာ ရှင့်အတွက် ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မယ်”

အပြုံးလှလှလေးနှင့် သူမကားကို တော်ဖုရား ပြက်ရယ်ပြုကာ လှောင်ပြောင်လိုက်တာမို့ ခွန်မဟာရင်ထဲမှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ကိုယ့်ကို မိန်းမမြင်တိုင်း ကြိုက်တတ်တဲ့ကောင်လို့ ထင်နေလား တော်ဖုရား”

“မထင်ပါဘူးရှင်၊ မြင်နေရတာပါ၊ ဟောဒီ မျက်လုံးနဲ့ကို တပ်အပ်မြင်နေတာ တွေ့နေရတာပါ၊ ကဲ ရှင်အာငြင်းချင်သေးလဲ၊ ဘာတွေဆင်ပြီး လိမ်ညာဦးမလို့လဲ”

“ကိုယ့်မှာ ဘာမှလိမ်ညာစရာအကြောင်း မရှိဘူး တော်ဖုရား၊ သူတို့အားလုံးကို မိတ်ဆွေတွေ အသိတွေထက် ဘာမှ မပိုဘူး၊ ကိုယ်ချစ်တာ တော်ဖုရားတစ်ယောက်တည်း”

“တော်ဖုရားကိုပဲ ချစ်တယ်”

“အို မကြားချင်ဘူး၊ ဘာမှမကြားချင်ဘူး ရှင့်လို မိန်းမတွေနဲ့ ပွေ့တဲ့ရှုပ်တဲ့လူကို ချစ်လည်းမချစ်နိုင်ဘူး မုန်းပဲမုန်းတယ် သိလား”

“ရှင့်ကို ကျွန်မ မုန်းတယ်”

ကားကို ဦးတည်ရာမှ မောင်းမိမောင်းရာမောင်းလာရင်း ရေစပ်ကိုမြင်မှ ကားကိုထိုးရပ်လိုက်တော့ ကားက အင်းယားကန်စောင်းမှာ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

“တော်ဖုရား မုန်းပေမယ့် မင်းကို ကိုယ်က သိပ်ချစ်နေမိပြီသိလား”

“အို လွတ်”

တော်ဖုရားတိုယ်လေးကို ခွန်မဟာက သူရင်ခွင်ထဲ နှစ်ဝင်နေအောင် တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ရင်း သူမပေါ်မှာ အထင်အမြင်လွဲမှားကာ အမုန်းစကားတွေ တွင်တွင်ဆိုနေသည့် တော်ဖုရားအား ချစ်အနမ်းတွေ နွေးထွေးကြာရှည်စွာ ပေးနေလိုက်သည်။ တော်ဖုရားမှာ သူမအားရှိသလောက် ရုန်းထွက်နိုင်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း သူရင်ခွင်မှာ ပူးကပ်မွန်းကြပ်စွာ လှိုက်မောရင်ဖိုစွာရှိနေသည်။

ရှည်လျားသောချစ်အနမ်းများကို ခွန်မဟာက သူ့စိတ်ကြိုက် မျက်နှာလှလှလေးထက် အနမ်းမုန်တိုင်းတွေ သည်းထန်ပြီးမှ ရှက်သွေးတို့ဖြင့် ရဲရဲနီနေသော မျက်နှာလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“တော်ဖုရား”

“ကိုယ့်ကိုနားလည်ပေးပါ အချစ်ရယ်၊ အခုအချိန်ထိ ကိုယ့်ချစ်သူဟာ တော်ဖုရားတစ်ယောက်ပဲရှိတဲ့သူပါ။ တော်ဖုရားမယ့်ဘူးဆိုရင် ကိုယ့်ကို ကြိုက်တဲ့သစ္စာပေးပါ ကိုယ်လိုက်ပြီး သစ္စာဆိုပါ့မယ်”

“ဒီမှာကြည့်စမ်း တော်ဖုရား၊ ဒါကိုယ့်ရဲ့ ဒိုင်ယာရီ ကိုယ်တော်ဖုရားအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ အဲဒီ ဒိုင်ယာရီလေးက တော်ဖုရားကို ပြောပြလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကိုယ် တော်ဖုရားအတွက် တစ်ခုတည်းသော ချစ်သက်သေပဲ”

သူ့ဒိုင်ယာရီလေးကို ခွန်မဟာက တော်ဖုရားရှေ့မှာဖွင့်ပြပြီး တော်ဖုရားကို ဖတ်ရှုစေသည်။ ခုနှစ်သက္ကရာဇ်နေ့ရက်နာရီမှ အစပြုကာ တော်ဖုရားကို သူ့ချစ်မြတ်နိုးကြောင်း၊ တန်ဖိုးထား

ကြောင်း ရင်ဖွင့်ထားသည့်စကားလုံးပေါင်း မြောက်မြားစွာက တော်ဖုရားရင်ထဲက သံသယမြူတိမ်များကို ကင်းစင်လွင့်ပျောက်သွားစေခဲ့တာကို တော်ဖုရား ဝန်ခံပါသည်။ ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်လေးကို တော်ဖုရားသူ့ရှေ့မှာဆက်ပြီး မဖတ်ရဲတော့သဖြင့် ပိတ်လိုက်သည်။

“တော်ဖုရား”

တော်ဖုရားမထူးပါ။ သူ၏ မျက်နှာချောချောကိုသာ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောပါလား တော်ဖုရားရယ်”

“အို”

တော်ဖုရား မျက်နှာလေးနီရဲပြီး ခေါင်းငုံ့သွားတာကိုကြည့်ပြီး သူ့ချစ်မြတ်နိုးစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“သိပ်ချစ်တယ် တော်ဖုရားရယ်”

“အို လွတ်ပါ”

တော်ဖုရားကိုယ်လေးကို ချစ်အသည်းယားစွာ ရင်ခွင်မှာ တင်းကျပ်စွာပွေဖက် ရင်ချင်းအပ်ပစ်လိုက်သည့်အတွက် သူ့ရင်ခွင်

ထဲမှာ လှုပ်လို့မရအောင် တုပ်နှောင်ခံလိုက်ရသဖြင့် တော်ဖုရား
တစ်ယောက် မွန်းကျပ်သွားသည်။

“လွတ်စေချင်ရင် ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ပြော”

တော်ဖုရားထံမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာ။

မျက်လွှာချကာ ခေါင်းငုံ့နေသဖြင့် ခွန်မဟာ တော်ဖုရား
ရှက်နေမှန်းသိလိုက်သည်။

“တော်ဖုရားရယ်”

“ဟင့်အင်း”

တိုးတိတ်စွာ ငြင်းဆိုသံလေးက ခွန်မဟာထံမှ မွတ်သိပ်
တပ်မက်သော ချစ်အနမ်းများကြားမှာ နစ်မျောပျောက်ဆုံးသွားသည်။
အချစ်၏ ချိုမြိန်နွေးထွေးသော ညှို့ငင်ဖြားယောင်းမှုအောက်မှာ စက္ကန့်
မိနစ်ကလေးတွေ ရှည်ကြာသွားသည်။

“သိပ်ချစ်တယ် အချစ်ရယ်”

ပါးပြင်မို့မို့ကို ရှိုက်နမ်းရင်း ခွန်မဟာ ခပ်တိုးတိုးညည်း
တွားလျှင် တော်ဖုရားက သူ့ဗိုက်ခေါက်ကို ဆွဲလိမ်ပါသည်။

“အား နာတယ်ကွ”

“နာပလေ့စေ”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း”

ခွန်မဟာမှာ တော်ဖုရားလက်ကလေးများကိုပါ ဆွဲယူ
ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရင်ခွင်မှာ အပ်ထားလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို ချစ်ရဲ့လား တော်ဖုရား”

“မသိဘူး”

တော်ဖုရားက သူမမျက်နှာလေးကို တစ်ဖက်သို့လှည့်ထား
ရင်း ဖြေလိုက်သည့်အတွက် ခွန်မဟာ သူမရှက်နေတာကိုကြည့်ပြီး
ချစ်မြတ်နိုးစွာ ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောလိုက်သည်။

“အဟွန်း ဟွန်း”

“အို လူကိုကြည့်ပြီး ဘာရယ်တာလဲ”

“တော်ဖုရားကို သဘောကျလို့၊ ပြီးတော့ ချစ်တယ်လို့

ပြောစမ်းပါ တော်ဖုရားရယ်”

“ကိုယ့်ကို ချစ်ပါတယ်လို့”

“ပြောချင်ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို တော်ဖုရား နှုတ်ခမ်းလေးက

ကိုယ့်ကို ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ပြောအောင်လုပ်တဲ့နည်းကိုယ်မှာရှိတယ်၊ လာခဲ့”

“အို ကိုနော်”

တော်ဖုရားကိုယ်လေးကို ခွန်မဟာက သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူပွေ့ဖက်ကာ တော်ဖုရားမျက်နှာလှလှလေးထက် သူ့မျက်နှာချောချောကို ငုံ့၍ ချစ်အနမ်းတွေပေးမည့်ဟန် ပြင်နေသည့် ချစ်လူဆိုးကို တော်ဖုရား လက်သီးဆုပ်လေးများနှင့် တဖုန်းဖုန်း ထုရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ခွန်မဟာက ရယ်မောရင်း တော်ဖုရားလက်ကလေးများကို ဖမ်းယူ၍ ညင်သာစွာ ရှိုက်နမ်းလျှင် တော်ဖုရားရင်ထဲက သူ့အပေါ်ထားရှိသည့် အချစ်စိတ်များကို ဆက်လက်မဖုံးကွယ်ရက်တော့ဘဲ ချစ်ရသူ၏ ရင်ခွင်ကျယ်ထဲ သူမကိုယ်လေးကို တိုးဝင်လိုက်သည်။

“ကိုရယ် တော်ဖုရားလည်း ကိုကို ချစ်ပါတယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အချစ်ရယ်”

ချစ်အနမ်းတွေလှပစွာ ဖူးပွင့်သွားကြသည်။ အရင်တုန်းကလို မပွင့်မလင်း ချစ်သူများမဟုတ်တော့ဘဲ တစ်ယောက်ကို

တစ်ယောက် အသက်နှင့်ထပ်တူထား၍ ချစ်မြတ်နိုးရသော ချစ်သူဘဝများကို ပွင့်လင်းစွာ ကူးပြောင်းသွားကြ၏။ အသစ်စက်စက် ချစ်ရသူနှစ်ဦးမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စိအောက်က ပျောက်ကွယ်သွားမှာပင် အစိုးရိမ်ပိုစွာ ချစ်စကားတွေ ချစ်အနမ်းတွေ ဖလှယ်မိကြသည်။

“သိပ်ချစ်တယ် တော်ဖုရားရယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် တော်ဖုရားနဲ့ ကိုယ် ခွဲပြီး မနေချင်တော့ဘူး”

“အဲဒါတော့ ကိုက ပိုတာပါ”

“လက်တွေ့သက်သေပြရမှာလား”

“တော်ပါ ကိုယ့်ဘက်က သိပ်ပြီး နစ်နာနေပါဦးမယ်”

တော်ဖုရားက အခုမှ သည်းပိုစွာ ခွဲနေသည့် ချစ်သူကို မျက်စောင်းလှလှလေး ထိုးလိုက်မိသည်။

“မျက်စောင်းထိုးမနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကိုယ် တကယ်ပြောနေတာ၊ တော်ဖုရားကို သိပ်ချစ်ရလွန်းလို့ ကိုယ့်ရင်တွေ ပေါက်ကွဲထွက်တော့မယ်ထင်တယ်”

“အခုမှ သိပ်ပိုနေပြန်ပြီ၊ အစတုန်းကတော့ လူကိုခိုးကြည့်

နေပြီးတော့ မသိသလို ဟန်ဆောင်ကောင်းခဲ့ပြီးတော့များ”

တော်ဖုရားစကားကြောင့် ခွန်မဟာ ရှက်ပြုံးပြုံးလိုက်မိသည်။

“အဲဒီတုန်းက တော်ဖုရားမှာ အကြည့်သူခိုးကို လူကိုယ်တိုင် မိနေပါရဲ့နဲ့ မသိဟန်ဆောင်သွားတော့ ဘယ်လောက် အခံရခက်သလဲ မှတ်နေလဲ”

“မသိဘူးလေဗျာ၊ တော်ဖုရားက ကိုယ့်ကိုမြင်တိုင်း အမြဲ မကျေမနပ်နဲ့ ရန်လိုနေတာကိုး”

“ဪ တော်ဖုရား ရန်လိုနေတာကိုတော့ပြောတယ်၊ ကိုယ့်အနားမှာ မိန်းမလှလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရှိနေတာကိုတော့ မပြောဘူး ဟွန်း”

“ဟော ဟော၊ ပေါ်ပြီနော်၊ အဲဒီကတည်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကိုယ့်ကိုကျိတ်ပြီး သဝန်တိုနေတာကို”

“အဲမယ် မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ လူကို ချစ်စကားတွေ အတင်းပြော၊ ချစ်အနမ်းတွေ ဇွတ်အတင်းပေးပြီးမှ တခြားမိန်းကလေးတွေ ဟဲ့ပြနေတဲ့လူကို တော်ဖုရားက ကျေနပ်နေရဦးမှာလား၊

မှန်မှန်ပြောနော်၊ တောင်ကြီးမှာတုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့တစ်ယောက်ကရော ဘယ်သူလဲ”

“အမလေးဗျာ၊ ငရဲတွေ ကြီးကုန်ပါဦးမယ်၊ အဲဒါ ကိုယ့်ညီမပါ နန်းဝါတဲ့၊ သူကတောင် ကိုယ်နဲ့ တော်ဖုရား အဆင်လွဲပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အဆင်မပြေဖြစ်နေတာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့တာ”

“ဟင် အဲဒီတုန်းက တော်ဖုရားနဲ့ကိုက ဘာမှမဖြစ်သေးဘဲနဲ့များ”

အံ့ဩမယုံနိုင်သလို တော်ဖုရားက ခွန်မဟာမျက်နှာချောချောကို နားမလည်သလို မော့ကြည့်လျှင် သူက တော်ဖုရားပါးပြင်ကို ညင်သာစွာ ငုံ့နမ်းရင်း

“အဲဒီကတည်းက တော်ဖုရားဟာ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူလို့ သူတို့ကို ကြွားထားတာ”

“သွား ကိုယ်က သိပ်လူလည်ကျတာပဲ”

“အဲဒါ တော်ဖုရားကို သိပ်ချစ်လို့”

ချစ်သူနှစ်ဦး ကြည်နူးစွာ ရယ်မောသံက ရေပြင်ကျယ်ကို

ညင်သာစွာ ဖြတ်သန်းစီးပျောသွားသည်။

“တော်ဖုရားတို့ ပြန်ရအောင်ကို၊ အိမ်ပြန်ချိန်တောင် နောက်ကျနေပြီ”

ခွန်မဟာ နာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်သည်။ ချစ်သူနှင့် မခွဲချင်ပေမယ့် တော်ဖုရားပြောသလို အိမ်ပြန်ချိန် နောက်ကျနေပြီ မို့ သူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ရုံသာ။ ကားလေးကို နေရာက မောင်း ထွက်ခဲ့သည်။

“တော်ဖုရားက ဘယ်ကို ပြန်မှာလဲဟင်”

“အိမ်ကိုပေါ့”

“တော်ဖုရားအိမ်လိပ်စာ ကိုယ့်ကို ပေးထားဦးလေ”

ချစ်သူစကားကြောင့် တော်ဖုရား နှစ်ခြိုက်ကြည်နူးစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“တော်ဖုရားအိမ်လိပ်စာကိုသိတော့ ကိုက ဘာလုပ်မှာ လဲ”

“ကိုယ့်ချစ်သူနေတဲ့အိမ်ကို ညကျတော့ လာကြည့်မှာ ပေါ့ဗျာ”

“လာကြည့်တော့ တော်ဖုရားက အိပ်နေပြီဥစ္စာ၊ ကိုက ဘယ်မြင်ရမှာလဲ”

“ရုပ်မမြင်ရပေမယ့် ကိုယ့်ချစ်သူနေတဲ့ အိမ်ပါလားဆိုတဲ့ အသိနဲ့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ချစ်သူကိုမှန်းပြီး ချစ်သီချင်းတွေဆိုပြီး ချစ်သူကို ချောသိပ်မှာပေါ့”

“ကိုက သိပ်စိတ်ကူးယဉ်တာပဲနော်”

“အဲဒါ ဟောဒီက အချစ်လေးကို သိပ်ချစ်လို့”

“တော်ဖုရားလည်း ကိုနဲ့အတူတူပဲ၊ ကိုကို တော်ဖုရား အရင်လိုက်ပို့မယ်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တော်ဖုရားအိမ်ကို ကို သိမှာစိုးလို့လား”

“ဒါပေါ့”

ခွန်မဟာ ချစ်ရသူမျက်နှာလေးကို စိုက်ခနဲကြည့်လိုက် သည်။ တော်ဖုရားမျက်နှာလေး ပြုံးစိစိဖြစ်နေတာကိုကြည့်ပြီး သူ့ကို တမင်စနေမှန်းသိလိုက်သည်။ တော်ဖုရားက ကားကို ကျွမ်းကျင် စွာ မောင်းနှင်ရင်း ခွန်မဟာတို့နေသည့် ရပ်ကွက်ဘက်ကိုရောက် သဖြင့် တော်ဖုရားကို အံ့သြစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“တော်ဖုရား”

“ဟင်”

“ကိုယ်နေတဲ့အိမ်ကို တော်ဖုရား သိလို့လားဟင်”

“အင်း”

တော်ဖုရား ခေါင်းညိတ်လိုက်သဖြင့် ခွန်မဟာ ကျေနပ်စွာပြုံးသည်။

“ကိုယ်နေတဲ့အိမ်ကိုတော့ တော်ဖုရားသိပြီး တော်ဖုရားနေတဲ့အိမ်ကိုတော့ ကိုယ်မသိတာ နာတယ်ကွာ”

“နောက်တော့ ကို သိလာမှာပါ”

“ဘယ်တော့ သိရမှာလဲ”

“ဒီနေ့”

“ဒီနေ့ ဟုတ်လား”

“အင်း ကိုယ့်ဆန္ဒပြည့်မှာပါ”

“တကယ်နော် တော်ဖုရား”

“ဪ တကယ်ပါ ကိုရယ်”

ပြောရင်းက ခွန်မဟာတို့လမ်းထိပ်ကို ရောက်လာသဖြင့်

ချစ်ရသူ၏ မျက်နှာလှလှလေးကိုကြည့်ပြီး ခွန်မဟာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ တော်ဖုရား မျက်နှာလှလှလေးကတော့ ခပ်တည်တည်နှင့် ကားကို လမ်းထိပ်မှာရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ ကို ဆင်းလို့ရပြီ”

“တော်ဖုရား”

“ကိုပြောမှာ တော်ဖုရား သိပါတယ်၊ ကဲ ဆင်းမှာသာ ဆင်းစမ်းပါ”

ချစ်သူအလိုကျ ခွန်မဟာ ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်သည်နှင့် တော်ဖုရားကားလေးက နေရာမှ ဝေါခနဲမောင်းထွက်သွားကာ သူ့ကိုပင် လက်ပြသွားလိုက်သေးသည်။

ကြည့်စမ်း တော်ဖုရား သူ့ကို တမင်ကျီစယ်စနောက်သွားတာကိုး။ ချစ်သူလုပ်ပုံကို သူ အသည်းယားစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုကို ဘာတွေပြုံးနေတာတုန်း”

အိမ်ထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်တော့ ဆောင်းက ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေရာမှ လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ပျော်လို့”

“ပျော်လို့ ဟုတ်လား၊ ဧကန္တ ကိုကိုတော့ ရည်းစားနဲ့ချိန်း
တွေပြီး အပျော်လွန်လာတာပဲဖြစ်ရမယ်”

“ဆောင်းပြောတာ မှန်ရဲ့လား ကိုကို”

“သိပ်မှန်တယ်”

“ဟယ် ကြည့်စမ်း၊ ကိုကိုမှာ ချစ်သူရှိနေပြီ၊ ပြောပြော
ဘယ်ကလဲ၊ နာမည်ဘယ်သူလဲ၊ သိပ်လှတာပဲလားဟင်”

“သိပ်လှတယ်၊ ဆောင်းယောက်မနာမည်က တော်ဖုရား
တဲ့”

“တော်ဖုရား ဟုတ်လား၊ နာမည်လေးက လှလိုက်တာ၊
လူကလည်း သိပ်လှမှာပဲထင်တယ်၊ ဟုတ်လား ကိုကို”

“သိပ်လှတယ်၊ ပြီးတော့ သဘောလည်းကောင်းတယ်”

“ဟယ် ပျော်လိုက်တာ”

“ဟေး ဒါမှ တို့ကိုကိုကွ”

ဘာမှမသိ ဆောင်းက အစ်ကိုဖြစ်သူ ချစ်သူလှကြောင်း
ချောကြောင်း သဘောကောင်းကြောင်း ပြောတာနှင့် လက်ခုပ်လက်
ဝါးဖီးကာ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ အားပေးတာကိုမြင်လျှင်

ကလေးစိတ်မကုန်သေးသည့် ညီမဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ခွန်မဟာ
ဩဘာပေးလိုက်သည်။

“အရူးမလေး”

မိသားစုထမင်းဝိုင်းမှာ ခွန်မဟာ အပျော်လွန်ကာ ထမင်း
ကောင်းစွာ မစားနိုင်။ အိပ်ရာဝင်တော့လည်း တလူးလူးတလိမ့်
လိမ့်။ ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့မပျော်နိုင်သည့်အဆုံး ခွန်မဟာ အိပ်ရာ
မှထကာ ဂစ်တာကိုဆွဲယူပြီး ခြံထဲဆင်းခဲ့သည်။

ရွှန်းလဲ့စွာ သာနေသည့် လမင်းကို မော့ကြည့်မိသည်။
အခုချိန်ဆို တော်ဖုရားလည်း သူ့လို အိပ်လို့မပျော်နိုင်ဘဲ လမင်းကို
ကြည့်နေမည်ဆိုလျှင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ။ ချစ်သူ
ချင်း လမ်းမှာ ဆုံတွေ့ချင်သည်။

“သိပ်ချစ်တယ် တော်ဖုရားရယ်”

ဂစ်တာကို ရင်ခွင်မှာ ပွေ့ပိုက်ရင်း ချစ်သူကိုယ်စား
လမင်းကို ငေးကြည့်လျက် ကြည်နူးစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘုတ်”

နောက်ကျောကို အရာဝတ္ထုတစ်ခု အရှိန်ပြင်းစွာ လာရောက်

ထိမှန်ပြီး ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွား၍ သူ လန့်သွား၏။ ခွန်မဟာ မျက်ခုံးထူထူဟော့ တွန်ကုတ်သွားပြီး သူလမ်းမြင်လိုက်ရသည့် ဖြူဖြူ လုံးလုံး အရာလေးကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။ အဖြူရောင် စက္ကူနှင့် ရစ်ပတ်ထားသည့် လက်သည်းဆိုးဆေးပုလင်းတစ်လုံး ဖြစ်နေသည့်အတွက် ခွန်မဟာ အံ့သြသွားသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

လက်သည်းဆိုးဆေးပုလင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြေလျှိုး မိုးပျံကာ သူ့ထံကို ရောက်လာမှန်းမသိ။ အဖြေရှာစဉ်းစားကြည့်လို့ မရဘဲဖြစ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခွန်မဟာ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ကာ အကဲခတ်လိုက်ပြန်တော့ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင် မှာ ခွန်မဟာတစ်ယောက်တည်း။

စက္ကူဖြူဖြူလေးကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆော့ပင်အနက် ရောင်နှင့်ရေးထားသည့် လက်ရေးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေက လရောင် အောက်မှာ ထင်းခနဲပေါ်လာသည်။

ဟိတ် ကို

တော်ဖုရားက ဒီမှာ

“ဟာ”

ခွန်မဟာ စာကို အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ပြီး အံ့သြမယုံနိုင်စွာ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ချစ်သူကို ပြာပြာသလဲ ရှာဖွေကြည့်မိ သည်။

ဘယ်မှာမှ မတွေ့။ စာကိုထပ်ဖတ်သည်။

ဟိတ် ကို တော်ဖုရားက ဒီမှာဆိုတော့ ဂစ်တာကိုပစ်ချ ပြီး ခြံတံခါးကို အပြေးအလွှားဖွင့်ပြီး အိမ်ရှေ့လမ်းမတစ်လျှောက် ဘယ်ညာလှည့်ပြီး တော်ဖုရားကိုရှာသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ သည့် ဝန်းကျင်မှာ ခွန်မဟာတစ်ယောက်ကလွဲလို့ သက်ရှိသက်မဲ့ ဘာဆိုဘာမှ မရှိ။ ခွန်မဟာ ခြံတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်ဟု လက်ထဲက စာရွက်ဖြူဖြူကို ပြန်ငဲ့ကြည့်ရင်း မျက်ခုံးထူထူများကို ပင့်ကုတ်ပြီး ဦးခေါင်းကို ပြန်မတ်ပြီး တစ်ဖက်ခြံက နှစ်ထပ်တိုက်မြင့်ကြီး၏ ဝရန်တာကို အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“ဟာ”

နူးညံ့ပျောင်းနွဲ့သော အဖြူရောင်ညဝတ်အင်္ကျီလေးနှင့်

ဝရန်တာမှ သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေသည့် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်
မိုးပေါ်က ပြုတ်ကျလာသလို သူ့ရှေ့ကို ဘွားခနဲ ရောက်နေသည်။

ထိုအလှနတ်သမီးလေးက တခြားသူမဟုတ်။

သူ အသက်နှင့်ထပ်တူထား၍ ချစ်ခင်မြတ်နိုးရသော
တော်ဖုရားကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေသည်။

“တော်ဖုရား”

“တော်ဖုရား”

အံ့သြခြင်း မယုံနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ခြင်း
တို့ဖြင့် ခွန်မဟာ တော်ဖုရားရှိရာ ခြံစည်းရိုးစပ်နားသို့ အပြေးအလွှား
ရောက်သွားကာ ချစ်သူနာမည်ကို ခပ်အုပ်အုပ်လေး ခေါ်လိုက်
သည်။

“ရှု၊ မအော်နဲ့လေ”

“တော်ဖုရားရယ်”

တော်ဖုရားက နှုတ်ခမ်းလှလှလေးကို ချွန်စုပြီး လက်ညှိုး
ကလေးနှင့်တားကာ သူ့ကို မအော်ဖို့ လေသံတိုးတိုးမျှင်မျှင်လေးနှင့်
လှမ်းသတိပေးသည်။ သူနှင့် တော်ဖုရား ခြံချင်းကပ်ရက် နေကြသူ

များ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခွန်မဟာ တစ်ခါမှပင် စိတ်ကူးမယဉ်ခဲ့ဘူး။
အခုတော့ တကယ့်လက်တွေ့ဖြစ်နေသည်။ ချစ်သူနှင့်အတူ အမြဲ
လို အနီးကပ်အတူရှိနေရမည့်အဖြစ်အတွက် ခွန်မဟာ ပျော်လိုက်
သည်မှာ လေထဲမှာ ဂျွန်းအကြိမ်ကြိမ် ထထိုးပစ်ချင်စိတ် ပေါက်လာ
သည်။

တော်ဖုရားက အပြုံးလှလှနှင့် သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။
မြင်သာမြင်ရ မကြင်ရသည့်အဖြစ်မျိုးကို မလိုလား။ ခွန်မဟာ
တော်ဖုရားကို ခဏနေဦးဆိုသည့်သဘောနှင့် လက်ကာပြဲခဲ့ပြီး
လှေကားကို အပြေးအလွှား မယူလာပြီး တော်ဖုရား ရပ်နေသည့်
ဝရန်တာနှင့်အနီးဆုံးမှာ ကပ်ထောင်လိုက်သည်။

ခွန်မဟာအတွက် ကံကောင်းချင်တော့ တော်ဖုရားတို့
တိုက်ဆောက်ထားပုံက ခွန်မဟာတို့ ခြံစည်းရိုးနှင့်ကပ်လျက်မှာ
ဖြစ်နေသည်။ လှေကားအားကိုးဖြင့် ချစ်သူနှစ်ဦး ရီမီယိုနှင့် ဂျူးလီး
ယက်လို လေသာဆောင်မှာ ဆုံမိကြသည်။

“တော်ဖုရား”

“ကို”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြားလေသွေးရင်တောင်
ဝေးသွားမှာကို စိုးရိမ်စွာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်ထားမိကြ
သည်။

“တော်ဖုရား ဒီဘက်အိမ်မှာ နေလိမ့်မယ်လို့ ကို တစ်ခါ
မှ မတွေးမိဘူး၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ အချစ်ရယ်၊ ကိုသိပ်ပျော်တာပဲ
ကွာ၊ ဒီဘက်ခြံမှာ ကိုရှိနေတာ တော်ဖုရား အစောကြီးကတည်းက
သိနေတာပေါ့နော်”

ခွန်မဟာ တိုးတိုးလေးမေးလိုက်တော့ တော်ဖုရားက
ခေါင်းလေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်သည်။
သူ ချစ်အသည်းယားစွာ တော်ဖုရားကိုယ်လေးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်မိ
သည်။ ဒါကြောင့် တော်ဖုရားက ခွန်မဟာ သူမအိမ်ကိုမေးတုန်းက
ပြုံးစိစိလုပ်နေခဲ့တာကို အခုမှ ခွန်မဟာ သဘောပေါက်သွားသည်။

“သိပ်ချစ်တယ် ခွန်မဟာရယ်”

“အို...ကွယ်”

မီးထွန်းမထားသည့် ဝရံတံတလေသာဆောင်၏ အမှောင်
ရိပ်မှာ ချစ်သူစုံတွဲလှလှလေး ချစ်အနမ်းတွေ ဝေဖြာသွားကြသည်။

လှိုက်လှဲနွေးထွေးသော အနမ်းမှန်တိုင်းကြမ်းကြမ်းတွေကို လမင်းက
မကြည့်ရဲတော့သလို တိမ်မည်းညိုမှားကြားမှာ သူမမျက်နှာပိုင်းစက်
စက်ကို တိုးဝင်ဖုံးကွယ်လိုက်သည်။

◆ ◆ ◆

အခန်း (၁၁)

ချစ်မိကြပြီဆိုတော့လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် မမြင်ရရင် မနေနိုင်။ မနေတတ်တော့သလို ချစ်သူထံ
မှ ချစ်စကားလှလှလေးများကိုသာ ကြားချင်နေကြသည်က ချစ်သူ
တိုင်း၏ နှလုံးသားမှ ဆန္ဒတစ်ရပ်သာဖြစ်သည်။ ကျောင်းမှာမခွဲဘဲ
တတွဲတွဲရှိနေကြသလို ချစ်သူတို့သွားနေကြ နေရာများဖြစ်သော
ဘုရား ပန်းခြံ ရုပ်ရှင်ရုံ ဈေး ဘာဆိုဘာမှမကျန်အောင် ခြေရာ
ချင်းထပ်သည်အထိ သွားလာခဲ့ကြသည်။

ထိုမျှနှင့် မကျေနပ်နိုင်သေးသည့် ခွန်မဟာတို့ ချစ်သူစုံတွဲ
ကတော့ တခြားချစ်သူတွေထက် အချစ်တွေပိုကဲစွာ ညဘက်တိုင်း
လေသာဆောင်မှာ မကြာခဏ ချိန်းတွေ့ရင်း ချစ်အနမ်းတွေကို

တယုတယနှင့် ကြင်နာစွာ ဖလှယ်မိကြသည်။ ထိုအခွင့်အရေးကို မည်သည့်ချစ်သူမှ မရနိုင်သော်လည်း အိမ်နီးချင်းကပ်လျက် ခြံစည်းရိုးတစ်ခုသာခြားသော ခွန်မဟာတို့ ချစ်သူစုံတွဲလေးအတွက် ကတော့ မဟာအခွင့်အရေးတစ်ရပ်အဖြစ် ထူးကဲစွာ ရင်ခုန်ခံစားခွင့် ရနေကြသည်။ လူသားတွေအားလုံး နှစ်မြှိုက်စွာ အိပ်မောကျနေကြ သည့်အချိန်မှာ အိပ်မပျော်နိုင်သူနှစ်ဦး ရှိနေကြသည်။ ထိုသူနှစ်ဦး ကတော့ ခွန်မဟာနှင့် တော်ဖုရားဖြစ်သည်။

အပြင်မှာ ရာသီဥတုကအေးနေပေမယ့် ချစ်သူနှစ်ဦးက ထိုအအေးဒဏ်လောက်ကို မမှုပါ။ ရင်ငွေ့ကိုယ်စီခိုလှုံရင်း ချစ်ခွန်း တွေသိဖွဲ့မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေသည်။ ခွန်မဟာက ချစ်သူကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်မှ လွတ်ထွက်သွားမှာစိုးသည့်အလား တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ ဖက်ထားရင်း နမ်းရှိုက်နေမိသည်။

“အချစ်”

“ဟင်”

“ကိုကို ချစ်ရဲ့လားဟင်”

တော်ဖုရားပါးပြင်နားကို တိုးဝှေ့ကာ နှစ်ကိုယ်ကြား

စကားသံဖြင့် သူ မေးလိုက်တော့ တော်ဖုရားက မျက်နှာနီနီလေးနှင့် ခွန်မဟာကို ဆွဲဆိတ်သည်။

“အခုချိန်ထိ ကိုက မသိသေးဘူးလားလို့”

“ဒါဖြင့် ကိုတို့ လက်ထပ်ကြရအောင်နော်”

“တော်ဖုရား ကျောင်းပြီးမှလို့ ပြောထားတယ်မဟုတ် လား”

“ဟင့်အင်း ကိုက တော်ဖုရားနဲ့ ခွဲပြီးမနေချင်တော့ဘူး၊ နှစ်ယောက်အတူတူနေချင်ပြီ”

“အခုလည်း အတူတွေ့နေရတာပဲ မဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဟောဒီလို ဟောဒီလို”

“ကိုနော် သူ သိပ်ဆိုးတယ်သိလား”

“အဲဒါ တော်ဖုရားကို သိပ်ချစ်လို့”

“ဝိုတာပါ”

“ဘယ်လောက် လိုသေးတယ်ဆိုတာကို ပြမယ်”

ခွန်မဟာ တော်ဖုရားကိုယ်လေးကို တင်းခနဲ ဖျစ်ညှစ်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ တော်ဖုရားကိုယ်လေးနားကပ်ကာ တိုးတိုးလေး

ပြောလိုက်သည်။

“အို သွား”

တော်ဖုရားက ရှက်မျက်နှာလေးဖြင့် ခွန်မဟာရင်ခွင်ထဲမှ မျက်နှာလေး ဝှက်ထားလိုက်လျှင် ချစ်ရသူကို သူ ချစ်မြတ်နိုးစွာ ငုံ့မိုးနမ်းရှိုက်လိုက်သည်။ တော်ဖုရားနှင့် ခွန်မဟာတို့ ချစ်ခရီးက မည်သည့်အနှောင့်အယှက်မှမရှိဘဲ သာယာဖြောင့်ဖြူးလို့နေသည်။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ကြားမှာ မည်သည့်ပြဿနာမှမရှိဟု ချစ်သူ နှစ်ဦးစလုံး စိတ်ချယုံကြည်ခဲ့ကြသော်လည်း တစ်နေ့မှာတော့ ခွန်မဟာတို့ မိသားစုထဲ မမျှော်လင့်သော ဧည့်သည်မိသားစုတစ်စု ရောက်လာသည်။ ထိုမိသားစုကတော့ ဖေဖေမိတ်ဆွေ မိသားစု တစ်စုဖြစ်သည်။ ထိုအထဲတွင် ယူဇနာက တစ်ဦးတည်းသောသမီး အဖြစ် ခွန်မဟာရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုခွန်”

“ဟာ...ယူဇနာ”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အံ့သြစွာ နှုတ်ဆက်မိကြ သည်။

“ဟော...သားနဲ့သမီးတို့က ကြိုသိနေကြပါလား၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်”

နှစ်ဖက်မိဘတွေက ခွန်မဟာတို့ကိုကြည့်ပြီး တပြုံးပြုံးနှင့် ဘာတွေကောင်းနေမှန်း ထိုစဉ်က ခွန်မဟာ လုံးဝမရှိပ်မိသေး။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူ ယူဇနာနှင့် စကားလက်ဆုံကြနေ သည်။

“ဒက်ဒီက သူ့မိတ်ဆွေမိသားစုက ယူဇနာတို့မိသားစုကို ထမင်းစားဖိတ်ထားတယ်ဆိုလို့သာ လိုက်ခဲ့ရတာ၊ စိတ်ထဲက လိုက်ချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ အခုမှ ကိုခွန်တို့အိမ်မှန်းလည်းသိရော ယူဇနာဖြင့် အရမ်းပျော်သွားတာပဲသိလား”

“ကိုလည်း ယူဇနာက ဖေဖေမိတ်ဆွေသမီးဖြစ်လိမ့်မယ် လို့ မမျှော်လင့်မိခဲ့ဘူး၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ရေစက်ရှိလို့ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်”

မိသားစုထမင်းပွဲက ထင်မှတ်မထားဘဲ ပို၍ စည်ကား သိုက်မြိုက်သွားသည်။ လူကြီးတွေက ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောဆိုမဆုံးနိုင်ကြသလို လူငယ်ဝိုင်းကလည်း ရယ်မောသံတွေနှင့်

စိုပြေနေသည်။

“က ကိုကိုရေ၊ မမယူနောကို ခြံထဲကပန်းတွေ လိုက်ပြ
လိုက်ပါဦး၊ ဆောင်း၊ ပစ္စည်းတွေ ဆေးကြောသိမ်းဆည်းရဦးမှာစို့
ခွင့်ပြုဦးနော် မမ”

ဆောင်းက အပြုံးလှလေးနှင့် သူတို့အနားမှ ထွက်သွား
သည်။

“ကိုခွန်ညီမလေးက သဘောကောင်းပြီး ချောတယ်”
ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ယူနောက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။

“ချောရုံပဲလား၊ ကိုယ့်လိုရော မလိမ္မာဘူးလား”

“အဟင်း...ဟင်း၊ ကိုခွန်က လိပ်မျိုးသိလား”

ဘာရယ်မဟုတ် နှစ်ယောက်အတူ ရယ်မောမိကြသည်။
ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး တစ်ဖက်ခြံက တိုက်မြင့်ကြီးပေါ်မှ
တော်ဖုရားနှလုံးသားတွေ ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်သွားသည်။

ဘုရားရေ။ တော်ဖုရားနှင့် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သော ယူနောက
တော်ဖုရားချစ်သူနှင့်အတူ နှစ်ယောက်တည်း ရယ်လို့မောလို့ပါလား။

ကိုမျက်နှာကြီးကလည်း ယူနောနှင့် စကားပြောနေတာ တစ်စက်မှ
ခပ်တည်တည်မနေဘဲ ပြုံးချိုရယ်မောနေပုံက သည်ဘက်အိမ်မှာ
သူချစ်သူ တော်ဖုရားတစ်ယောက်လုံး ငုတ်တုတ်ရှိနေတာကို မေ့နေ
သလား မပြောတတ်တော့။

ယူနောတစ်ယောက် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တော်ဖုရားချစ်သူ
အိမ်ကို ရောက်လာသလဲဆိုတာကို တော်ဖုရား စဉ်းစားလို့မရဘဲဖြစ်
နေသည်။ ကိုက ယူနောနှင့် စကားပြောရင်း တော်ဖုရားအခန်းရှိရာ
အပေါ်ထပ်သို့ မကြာခဏ မော့ကြည့်ကာ တော်ဖုရားအရိပ်ကို
ရှာဖွေနေတတ်တာကို တော်ဖုရားမြင်တွေ့နေရသည်။

ခါတိုင်းအချိန်ဆိုလျှင် ကိုကို တော်ဖုရား အပေါ်ထပ်
သူမအခန်းမှနေ၍ အမူအရာအမျိုးမျိုး လုပ်ပြကာ စကားပြောတတ်
စတတ်နောက်တတ်သည်။ ထိုအချိန်များမှာ ချစ်သူနှစ်ဦး ခိုးကြောင်
ခိုးဝှက် လူမသိအောင် ဆက်သွယ်ရင်း ရင်ခုန်ကြည်နူးရသလောက်
အခုအချိန်မှာတော့ တော်ဖုရားနှင့်မတည့်သော ယူနောလို
မိန်းကလေးနှင့် အတူရှိနေသည့် ခွန်မဟာကျောပြင်ကို စိတ်ဆိုးစွာ
ကြည့်နေမိသည်။

“ပန်းပင်တွေက အိမ်ပြောင်းခါစဆိုတော့ သိပ်မရှိပါဘူး ကွာ၊ ဒါ အကုန်ပါပဲ၊ လာ ဧည့်ခန်းမှာ သွားထိုင်ကြရအောင်နော်”

အဖြူရောင်လိုက်ကာစကလေး လှုပ်ခနဲဖြစ်သွားတာမို့ အပေါ်ထပ် တော်ဖုရားအခန်းထဲမှာ တော်ဖုရား ရှိနေကြောင်း ခွန်မဟာသိသည်။

တော်ဖုရားက သူ့ကို သိပ်ချစ်သလို သိပ်ပြီးသန်တိုတတ်တာကို ခွန်မဟာမမေ့။ သူမကလွဲပြီး ခွန်မဟာအနားမှာ မည်သည့် မိန်းကလေးမိတ်ဆွေမှ မထားရဟု အမိန့်ထုတ်ထားသူဖြစ်သဖြင့် ချစ်သူအလိုကျ ခွန်မဟာဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး အရေးအထိုင် ဆင်ခြင်ခဲ့သည်။ အခုဟာကတော့ ခွန်မဟာက အိမ်ရှင်။ ယူဇနာက ဧည့်သည်အနေအထားမို့ တော်ဖုရားဖြစ်စေချင်သလို ယူဇနာနှင့် ကင်းကင်းနေလို့မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ရပါတယ် ကိုခွန်၊ ယူဇနာက ထမင်းစားပြီးရင် ချက်ချင်း မထိုင်ဘူး၊ အမြဲတမ်း လမ်းလျှောက်နေကြလေ၊ ဒါမှ ကျန်းမာရေး နဲ့ညီညွတ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်အလှကိုလည်း ထိန်းနိုင်တာပေါ့”

“ခြံထဲမှာပဲ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောကြရအောင်

နော်”

ခွန်မဟာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပေမယ့် တစ်ဖက်အိမ်ကြီး ပေါ်က ချစ်သူကြောင့် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ယူဇနာနှင့် အတူယှဉ်တွဲ ပြီး လမ်းလျှောက်နေရပေမယ့် ခွန်မဟာ မျက်လုံးတွေက တော်ဖုရား အခန်းလေးက မခွာနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။ ဒုက္ခပဲ ယူဇနာနှင့် သူ့ကို တော်ဖုရား အထင်လွဲတော့မှာသေချာနေပြီမို့ သူ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိပဲ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေတုန်း

“အို...ကိုခွန်”

“ဟာ...ယူဇနာ”

ယူဇနာတစ်ယောက် ချော်လဲကာ ခွန်မဟာရင်ခွင်ထဲကို ဝရန်းသုန်းကား ပြိုကျလာသဖြင့် ခွန်မဟာ သူမကိုယ်လေးအား သန်မာသော လက်ချောင်းများနှင့် ထွေးပွေ့လိုက်ရသလို အပေါ်ထပ်က တော်ဖုရားအခန်းကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်...တော်ဖုရား”

တော်ဖုရားက သူနှင့်ယူဇနာကို အေးစက်စိမ်းကားသော မျက်လုံးများနှင့် စူးစိုက်ကြည့်ကာ အဖြူရောင်လိုက်ကာစများကို

ဆွဲပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“တော်ဖုရားရယ်”

“ဆောရီးနော် ယူနော”

“ရပါတယ် ကိုခွန်ရယ်၊ ယူနောကသာ ကိုခွန်ကို ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာပါ။ တော်ပါသေးရဲ့၊ ကိုခွန် အချိန်မီ လှမ်းဆွဲလိုက်လို့”

ယူနောက ရှက်မျက်နှာနီနီလေးနှင့် ကျေးဇူးတင်စကားဆိုရင်း သူမကိုယ်လေးကို ခွန်မဟာရင်ခွင်မှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

ယူနောက ခွန်မဟာကို အရှက်ပြေဟန်မပျက် စကားတွေ ပြောနေသမျှကို အလိုက်သင့် ပြုံးရယ်နားထောင်နေရသော်လည်း သူရင်ထဲမှာတော့ တော်ဖုရား၏ စိမ်းလက်နာကြည်းသော အမုန်းမျက်လုံးများကို မေ့ပျောက်မရဘဲ ပူလောင်မွန်းကြပ်နေသည်။

ည။

လူသားအားလုံး အိပ်ပျော်နေချိန်မှာ ခွန်မဟာတစ်ယောက်တည်း တော်ဖုရားကိုတွေ့ဖို့ အခွင့်အရေးကိုသာ စောင့်မျှော်နေရင်း ရင်မောနေသည်။ အချိန်တွေသာ တရွေ့ရွေ့ကုန်သွားသည်။ တော်ဖုရားနှင့် သူ တွေ့ဆုံနေကြ လေသာဆောင်တံခါးချပ်လေးက

ခါတိုင်းလို ပွင့်မလာဘဲ အဖြူရောင်တံခါးရွက်တို့က စေ့ပိတ်လျက် ငြိမ်သက်နေသည်။

“တော်ဖုရားရယ်”

ချစ်ရသူအမည်လေးကိုသာ ရင်တွင်းမှ ခွန်မဟာ ညည်းတွားခေါ်ဝင်လိုက်သည်။ တော်ဖုရား သူ့ကို ယူနောနှင့်အထင်လွဲ စိတ်ကောက်နေပြီမို့ သူ သက်ပြင်းအကြိမ်ကြိမ်ချရင်း တော်ဖုရား အခန်းလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဂစ်တာကို ဖွဖညင်ညင်တီးရင်း ချစ်သူချောတေးတစ်ပုဒ်ကို သူ ဆိုလိုက်သည်။ တစ်ပုဒ်၊ နှစ်ပုဒ်၊ သုံးပုဒ်။ တော်ဖုရား အခန်းမှ ဘာလှုပ်ရှားမှုကိုမှ မတွေ့ရ။ တော်ဖုရားကြားပါစေ။ ကိုယ့်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါ အချစ်ရယ်။ ခွန်မဟာရင်ထဲ ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းရင်း ညအမှောင်မှာ အကြာကြီး ငေးငိုင်တွေ ဝေစွာ ထိုင်နေပြီးမှ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် သူ့အိမ်ထဲကို လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။

ဂစ်တာကိုဆွဲကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ခွန်မဟာအိမ်ထဲကို ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားမှ တော်ဖုရား အိပ်ရာပေါ်ကို ညင်သာ

စွာ လှဲချလိုက်သည်။ ချစ်သူကို စိတ်ကောက်ပြီး တမင်မတွေ့ပဲ
ဒဏ်ခတ်လိုက်ရလို့ တော်ဖုရားကိုယ်တိုင် မပျော်နိုင်ဘဲ နှလုံးသား
တွေ နာကျင်ကြေကွဲနေမိတာ ဘာကြောင့်လဲကွယ်။

မျက်ဝန်းများကို ညင်သာစွာ ပိတ်လိုက်တော့ ပါးပြင်
နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ဥတွေက တစ်ပေါက်ချင်း စီးကျလာသည်။

အခန်း (၁၂)

ပြေးသူနှင့် လိုက်သူဘဝမှာ ခွန်မဟာတစ်ယောက်
တော်ဖုရားကို တွေ့ခွင့်ရအောင် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားသော်လည်း
တော်ဖုရားက သူ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် အတွေ့မခံသဖြင့်ရင်မောစွာ
ပြန်ခဲ့ရသည်ကလည်း မနည်းတော့ပါ။

ည၊ည ချစ်သူချောတေးတွေအစား အလွမ်းသီချင်းတွေ
ကသာ နေရာယူနေတာမို့ ဆောင်းကတောင် အစ်ကိုဖြစ်သူကို
မသင်္ကာသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်လာသည်။ လူချင်းအတွေ့
မခံတော့ ဖုန်းဆက်သည်။ တော်ဖုရားက ခွန်မဟာဖုန်းကို လုံးဝ
မကိုင်။ နောက်ဆုံး ချစ်သူကို ချောရင်း အဖြစ်မှန်တွေကို ရှင်းပြ
သည့်စာကို အကြိမ်ကြိမ်ရေးပြီး ဝရန်တာလေးမှာ တင်ထားသည်။

ယူဇနာနှင့်သူ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ကြောင်း။ တော်ဖုရား မလွဲ၍ တခြားသူမရှိကြောင်း တော်ဖုရားသည်သာ ခွန်မဟာရဲ့ အချစ်ဦး။ အချစ်ဆုံးအဖြစ် အမြဲထားဝရချစ်မြတ်နိုးရကြောင်း။ လွမ်းဆွတ်သတိရကြောင်းတွေ စုံနေအောင် ထည့်ရေးပေမယ့် အကြောင်းမထူး။

ဘယ်လိုမှလည်း တုန်ပြန်မှုမပေး။

ချစ်သူနှင့် ပြန်ဆုံခွင့်ရအောင် ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ၍ ကြံစည်အားထုတ်နေတုန်း တောင်ကြီးက ဖုန်းဝင်လာ၏။

“ခွန်ကြီးရေ မင်းအဘွား အသည်းအသန်ဖြစ်လို့ မိရာ လေယာဉ်နဲ့ မင်းတို့သားအဖ အခုလိုက်ခဲ့တော့”

ကြီးနန်းက ဒါပဲပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။ အဘွား အသည်းအသန်ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ခွန်မဟာတို့သားအဖ လေယာဉ် ရုံးကို ဖုန်းဆက်ကြသည်။ ကံကောင်းချင်တော့ ခရီးသည် နှစ်ယောက် မလိုက်ဖြစ်ဘဲ ကျန်နေသည့် လက်မှတ်နှစ်စောင်ရသည့် အတွက် အဆင်ပြေသွားသည်။

တော်ဖုရားကို နှုတ်ဆက်ဖို့ အချိန်ပင်မရလိုက်။

တောင်ကြီးရောက်တော့ အဘွားကို ဆေးရုံခွတင်ပေါ်မှာ ဆေးပိုက် ဆေးအပ်တွေရှုပ်ထွေးလျက် ပက်လက်ကလေး တွေ့လိုက်ရသည်။

“အဘွား”

“အမေ”

သားအဖနှစ်ယောက် ဘွားနားကို အပြေးရောက်သွား သည်။ သို့သော် ဘွားက ခွန်မဟာတို့သားအဖကို အရင်တစ်ခေါက် တုန်းကလို သနပ်ခါးအဖွေးသား အပြုံးတွေနှင့် မကြိုနိုင်တော့ဘဲ မိန်းမောနေ၏။

“မောင်ဒီပါ”

“မမနန်း”

မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး မျက်ရည်အဲသားနှင့် ဘာမှမပြောနိုင်ကြ။ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ဘွားကို လက်လွှတ်လိုက်ကြရမည်ဆိုတာ အားလုံးသိ နေသည်။ ကြီးကြီးက အသံမထွက်အောင် ကျိတ်ငိုသည်။

“စိတ်ကိုထိန်းပါ မမနန်းရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်

လည်း တစ်နေ့ ဒီလမ်းကို မလွဲမသွေ သွားကြရမှာပဲမဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ မောင်ဒီပါရယ်၊ ဒါပေမယ့် အမေတို့ကိုထားသွားမှာတွေ့တိုင်း ရင်နာလွန်းလို့ပါ”

“တရားနဲ့ဖြေကြရမှာပေါ့ဗျာ”

ပါးစပ်က တရားစကားပြောနေပေမယ့် ဘယ်သူမှ တရားမရနိုင်ကြ။ တရားချသူရော တရားချခံရသူပါ ပုထုဇဉ်လူသားများမို့ မျက်ရည်မဆည်နိုင်။

“ကိုကိုမဟာ”

“နန်းဝါ”

အစဉ်ထာဝရ ပြည့်ဖောင်းနေသည့် ပါးစုံကြီးများနှင့် နန်းဝါက မမြင်ရသည့် နှစ်လအတွင်းမှာ မျက်နှာဖောင်းဖောင်းလေး သိသာစွာ ချောင်ကျသွားတာ မြင်လိုက်ရ၏။ အဘွားနားမှာ နေပြီးဘွားကို နေ့မအိပ် ညမအိပ်ပြုစုခဲ့မှန်း မြင်တာနှင့် သိပါသည်။

“ဘွားကို ပြုစုရလို့ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီလား နန်းဝါ၊ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးတွေတောင် မရှိတော့ဘူး၊ ပိန်သွားတယ်”

“ဟုတ်တယ် နန်းဝါလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် သတိ

မထားမိပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ မေမေကလည်း အဖျားကြီးပြီး သတိလစ်သွားတဲ့အထိ ဖြစ်သွားသေးတာဆိုတော့ လူနာပြုစုနေရတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်တာပါပဲ”

မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပြုံးမိကြသည်။

“ကိုကိုကသာ နန်းဝါကို ပြောနေတယ်၊ ကိုကိုလည်း အရင်တစ်ခေါက်နဲ့မတူဘူး၊ ပိန်သွားတယ်”

နန်းဝါပြောစကား မှန်နေသဖြင့် ခွန်မဟာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ နှမ်းလျှာစွာပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် နန်းဝါ၊ ကိုကိုချစ်သူနဲ့ အဆင်မပြေလို့”

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“အထင်လွဲတာပါ၊ သူက ကိုကိုကို သိပ်ချစ်တော့ အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီးတာပေါ့”

ပြောရင်း တော်ဖုရားကို လွမ်းသည့်စိတ်က ခွန်မဟာရင်ကို ဝင်ရောက်နှိပ်စက်ပြန်သည်။ သူတောင် ဒီလောက်လွမ်းနေရင် တော်ဖုရားခမျာလည်း ခွန်မဟာကို ဘယ်လောက်များ လွမ်းနေ

သတိရနေမည်မသိပါ။

ချစ်သူချင်းမို့ စာနာ သနားနေမိသည်။

“တန်ခူး မလာဘူးနော် နန်းဝါ”

“မမတန်ခူးအကြောင်း ကိုကို တကယ် မသိသေးဘူးလား”

“ဘာကိုသိရမှာလဲ”

နန်းဝါက တအံ့တဩအမူအရာနှင့် ခွန်မဟာမျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။

“တန်ခူး ဘာဖြစ်လို့လဲ နန်းဝါ”

“မမတန်ခူးကို အစ်ကိုစိုင်းက သူ့သဘောနဲ့သူ ခိုးပြေးသွားလို့လေ”

“ဟောဗျာ”

“အဲဒါပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ ဘွားက ဒီလောက် အသည်းအသန်ဖြစ်နေပါတယ်ဆိုမှ မမတန်ခူးကို သူမို့ ခိုးပြေးရက်တယ်၊ မမတန်ခူးက ဘွားကို ဆေးကုပေးနေတာကို သိရက်နဲ့”

“မမတန်ခူး ဘွားကို လာကြည့်တော့ မိုးချုပ်နေပြီ၊ အပြန်

လိုက်ပို့ပေးမယ်ဆိုတော့ ရတယ်ဆိုပြီး တစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားတာ၊ အစ်ကိုစိုင်းက တစ်ခါလဲ မမတန်ခူးကို ကားတင်ပြေးတာ ဘယ်သူမှမသိဘူး”

“မမတန်ခူး အိမ်အပြန်နောက်ကျလို့ဆိုပြီး မမတန်ခူးအိမ်က လိုက်လာမှ မမတန်ခူး အိမ်ကို ပြန်မရောက်မှန်းသိပြီး စုံစမ်းမှ သိကြရတာ”

“ဘယ်နှရက်ရှိပြီလဲ နန်းဝါ”

“နှစ်ရက်ရှိပြီ ကိုကို၊ မမတန်ခူးမိဘတွေက ရဲတိုင်မယ် ဘာညာလုပ်နေလို့ တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူဆင့်တာမျိုး ဖြစ်နေတာ”

“မမတန်ခူးတော့ အစ်ကိုစိုင်းကြောင့် ဘယ်လောက် စိတ်ဆိုးနေပြီလည်း မသိဘူး”

တန်ခူးရယ်။

သူငယ်ချင်းမလှလှလေးအတွက် ရင်မောစွာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ တန်ခူးနှင့် စိုင်းမောင်မောင်တို့ မျက်နှာလေးတွေကို မြင်ယောင်ရင်း သူတို့အစား ရင်မောသွားသည်။ စိုင်းမောင်မောင်ဆိုတာ ဇွတ်တရွတ် အချစ်လူဆိုးအဖြစ် အားလုံးသိသည်။

အချစ်ကို ဓားပြတိုက်သလို ဇွတ်အတင်းတောင်းဆိုလို့ မရဘူးဆိုတာ စိုင်းမောင်မောင် သိစေချင်သည်။ အခုလို မိန်းကလေး ရှင်ရဲ့ သဘောဆန္ဒမပါပဲ သူ့သဘောနဲ့သူ စိတ်ထင်ရာလုပ်သွားပုံ က တန်ခူးထံမှ အချစ်ကိုရဖို့ထက် တန်ခူးရဲ့ အမုန်းဒဏ်ရဖို့က ပို၍သေချာနေ၏။

“အခု စိုင်းမောင်တို့ ဘယ်မှာလဲ နန်းဝါ”

“မသိပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ အန်တီဒေစီတို့လည်း သူ့သား သတင်းကို လိုက်စုံစမ်းနေကြတာပဲ၊ ကိုစိုင်းသူငယ်ချင်းတွေက နှုတ်လုံတော့ ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး၊ မမတန်ခူးမိဘတွေကိုပဲ သူတို့ သားမိုက်အတွက် သွားတောင်းပန်နေရတာပေါ့”

“အစ်ကိုစိုင်းနဲ့ မမတန်ခူးသတင်းက ဒီမှာ နာမည်ကြီး ဟိုးလေးတကြော်ကြော်ကိုဖြစ်နေတာ”

“ခွန်ကြီးရေ ဒီမှာ မင်းအဘွား သတိရလာပြီဟေ့”

“ဟယ် ဘွား သတိရလာပြီတဲ့၊ လာ ကိုကို”

“ဘွား”

“မြေးကြီး”

ဘွားက ခွန်မဟာကို သူ့လက်ပိန်ပိန်လေးတွေနှင့် ဆုပ်ကိုင် ထားချိန်မှာ ဖေဖေက ဘွားကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်ဝဲနေသည်။ သတိရ ပြီဖြစ်သော်လည်း ဘွားမျက်ဝန်းတို့ ပြန်ပိတ်ပြီး ငြိမ်သွား၍ ကြီးကြီး နန်း ကျိတ်ငိုနေတာ မမြင်လိုက်။

ထိုညမှာပင် ဘွားက သူချစ်သော သားသမီး မြေးမြစ် များကို စွန့်ခွာ၍ လူ့လောကကြီးကို အပြီးအပိုင် ကျောခိုင်းနှုတ် ဆက်ထွက်ခွာသွားသည်။ ဘွားကိစ္စ မြေကျပြီးနောက်ရက်မှာ အပေါ် ထပ် လှေကားကအဆင်းမှာ ဖေဖေ ခြေချော်ပြုတ်ကျရာမှ ခြေသပြွတ် တိုင်လည်သွားသည်။ အရိုးအက်သွားသဖြင့် ကျောက်ပတ်တီးစည်း ရသည်။

ရက်လည်သည့်နေ့မှာ ခွန်မဟာပါ ထပ်ဖျား၍ ရန်ကုန် မပြန်နိုင်ဘဲ ကြီးကြီးနန်းတို့ တောင်ကြီးအိမ်မှာ သောင်တင်နေကြ သည်။ အကျိုးအကြောင်း အစုံအလင်ကို ပြောမပြောသော်လည်း တောင်ကြီးမှာ သားအဖနှစ်ယောက် ကြာဦးမည့်အကြောင်းလောက် သာ ရန်ကုန်အိမ်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

အဖျားက တော်တော်နှင့်မပျောက်၍ ခွန်မဟာ ဘယ်ကိုမှ

မသွားနိုင်။ ကြီးနန်းနှင့် နန်းဝါက ဖေဖေနှင့် ခွန်မဟာကို ပျာနေအောင် ပြုစုကြသည်။ ခွန်မဟာမှာ အပေါ်ယံအဖျားထက် နှလုံးသားထဲက အလွမ်းများက ပိုဆိုးနေတာနှင့် ညည တော်ဖုရားအကြောင်း စဉ်းစားရင်း တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်။

တော်ဖုရားထံ အကြိမ်ကြိမ် ဖုန်းဆက်သော်လည်း တော်ဖုရားက ဖုန်းမကိုင်တာနှင့် လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ ကြီးနန်းတို့က ခွန်မဟာရင်ထဲက အလွမ်းနာကျနေတာကိုမသိ။ အဘွားနှင့် အဖျားကြောင့် မအိပ်နိုင်မစားနိုင် ဖြစ်နေသည်လို့ပဲ ထင်နေကာ နှစ်သိမ့်ကြ အားပေးကြနှင့်။

ခွန်မဟာမှာတော့ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိဆိုသလိုမျိုး ဆေးကတခြား အနာကတခြား ဖြစ်နေ၏။

လွမ်းလှပြီ တော်ဖုရားရယ်။

ချစ်သူနဲ့ ဝေးရတဲ့အချိန်ကစပြီး ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အပျော်ဆိုတာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရပြီ အချစ်ဆုံးရယ်။

လူကသာ တောင်ကြီးကို ရောက်နေပေမယ့် ခွန်မဟာ့ အချစ်ဝိညာဉ်၊ အချစ်နှလုံးသားလေးကတော့ တော်ဖုရားဆိုသည့်

ချစ်သူအနားမှာ တဝဲလည်လည် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

တော်ဖုရားရော အခုချိန်မှာ ခွန်မဟာလိုပဲ လွမ်းဆွတ်တမ်းတခြင်းများစွာနဲ့ သတိရနေမှာလား။

လွမ်းတယ် တော်ဖုရားဆိုတဲ့ တို့အချစ်ရယ်။

အခန်း (၁၃)

“တန်ခူး”

ခေါ်သံကိုကြားပေမယ့် တန်ခူးက လှည့်မကြည့်။ နေရာမှာ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်လှလှလေး ချထားသလို ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေတာကိုကြည့်ပြီး စိုင်းမောင်မောင် ရင်မောသွား၏။

တန်ခူးကို သူ့သဘောနဲ့သူ စိုင်းမောင်မောင် ခိုးပြေးလာတာ ဒီနေ့နဲ့ဆို ဆယ်ရက်ပြည့်ပါပြီ။ သူလိုချင်သော တန်ခူးဆီက အချစ်ကို အခုချိန်ထိမရသေး။ စိုင်းမောင်မောင် လက်ခံရရှိနေသည်က တန်ခူးထံမှ အမုန်းနှင့် နာကြည်းခြင်းတို့သာ။

သူတို့ကို လိုက်ရှာနေမှန်း စိုင်းမောင်မောင် သိပါသည်။ အဘွားဆုံးသွားရတာ သူ့ပယောဂများ ပါဝင်နေလားလို့ တွေးမိ

တာလည်း မကြာခဏ။ ဘွားက ခွန်မဟာကို လိမ္မာသည့်မြေးအဖြစ် အချစ်ပိုကာ အလိုလိုက်သလို စိုင်းမောင်မောင်ကို ကြည့်တော့လည်း မြေးဆိုးလေးမို့ တစ်မျိုးချစ်ကာ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဘွား၏ နောက်ဆုံးခရီးကို သူ လိုက်ပါပို့ဆောင်ခွင့်မရ လိုက်။

စိုင်းမောင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဘွားရယ်။

ဘွားပြောသလို အချစ်ဆိုတာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အရာ ဖြစ်ကြောင်း အခုတော့ စိုင်းမောင်မောင်ကိုယ်တိုင် ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်သွားခဲ့ပါပြီ။

“တန်ခူး”

သူ ထပ်ခေါ်ပေမယ့် တန်ခူးက မထူး။

သူ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်၏။

မပြောဘူးလို့ မျိုသိပ်ထားပေမယ့် တန်ခူးကို ဘွား အကြောင်း ပြောချင်သွားသည်။

“ဘွား ဆုံးသွားပြီ တန်ခူး”

တန်ခူးအကြည့်တွေက စိုင်းမောင်မောင်ထံ ပျော်ခနဲရောက် လာသည်။ ရိုးရိုးရောက်လာခြင်းတော့မဟုတ်။ အမုန်းနှင့် နာကြည်း ခြင်းတို့ဖြင့် စိမ်းလဲ့နေသော မျက်ဝန်းအစုံက စိုင်းမောင်မောင်နှလုံး သားအထိ နက်ရှိုင်းစွာ ထွင်းဖောက်သွား၏။

“အဲဒါ နင့်ကြောင့်”

“မောင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲကွာ၊ ဘွားက အစထဲက နေ မကောင်းတာပါ”

“နင် ငါ့ကို ဇွတ်ခိုးလာလို့ ဘွား အခုလိုဖြစ်သွားတာ”

“ပြောကွာ ပြောတော့၊ မောင် အခုလိုဖြစ်ရတဲ့အထဲမှာ တန်ခူးအပြစ်တွေလည်းပါတယ်”

“ဘာ”

“တန်ခူးကို မောင် အမျိုးမျိုး ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့တာပဲ၊ အခု ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောတုန်းက တန်ခူးက မောင့်အပေါ် နည်းနည်း လေးတောင် ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား”

“ဪ အဲဒါကြောင့် နင်က တန်ခူးဘဝကိုရော၊ တန်ခူး ဂုဏ်သိက္ခာကိုပါ ရစရာမရှိအောင် နင်းခြေပစ်လိုက်တာပေါ့

ဟုတ်လား”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“တန်ခူးကို သိပ်ချစ်လို့၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်လို့ မောင့်ရင်ခွင်ထဲ အပိုင်သိမ်းထားတာ”

စိုင်းမောင်မောင်စကားတွေက တန်ခူးရင်ထဲက ဒေါသကို မီးတောင်တစ်ခုလို ဂုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားစေသည်။ တန်ခူးဘဝမှာ စိုင်းမောင်မောင်လောက် မုန်းစရာကောင်းသည့် ယောက်ျားမရှိ။

“နင် အပိုင်သိမ်းထားရအောင် တန်ခူးက အရုပ်မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ လူ လူ”

“တန်ခူးက အရုပ်လေးဆိုရင် မောင် အစောကြီးထဲက ဝယ်သိမ်းထားမှာပေါ့၊ လူဖြစ်နေလို့ ဒီလောက် အချိန်တွေပေးပြီး စောင့်နေတာ၊ တန်ခူးက မောင့်ကို ပြန်ချစ်လို့လား”

“သေတောင်မချစ်ဘူး”

တန်ခူးရင်ထဲက နာကျင်ခြင်းတွေနှင့် ခါးသီးမုန်းတီးစွာ ဆိုဖြစ်သည့် စကားက စိုင်းမောင်မောင်အတွက် ပန်းနှင့်ပေါက်နေသလို လုပ်နေတာကို အမုန်းဆုံးဖြစ်သည်။

သူ့ကြောင့် တန်ခူးမှာ ဒုက္ခမျိုးမျိုးဖြစ်ရသည်။ လူမှုရေး ပြဿနာ။ တစ်ခူးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ သုံးမရဖြစ်ခဲ့ရုံမက အခုတော့ လူသူမနီး တောကြီးတောင်ကြီးထဲက အိမ်လေးတစ်လုံးမှာ အချုပ်အနှောင်ခံဘဝနှင့်။

တန်ခူး ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်နေမလဲဆိုတာ တစ်ချက်မတွေး။ ကိုယ်ချင်းမစာနာရုံမက သူ အခုလို ဖြစ်ရတာ တန်ခူးကြောင့်ဟု အပြစ်ဆိုဖြစ်အောင် ဆိုနိုင်သေးတာ ကိုလည်း အံ့သြနေမိသည်။

ဒီလိုအပြော။ ဒီလိုအချိုးတွေကြောင့် သူ့မျက်နှာကို တန်ခူး မကြည့်ချင် မမြင်ချင်အောင် မုန်းတီးနေမိတာလည်းပါသည်။

“နင့်ကို တန်ခူး သိပ်မုန်းတယ် သိလား”

“ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ တန်ခူးအတွက် အမုန်းဆုံးလူက နင်ပဲ စိုင်းမောင်မောင်”

ပြောရင်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တွေးမိကာ တန်ခူးပါးပေါ် မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။ တန်ခူး မျက်ရည် ကျတာကိုမြင်တော့ စိုင်းမောင်မောင်မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား

သည်။

တန်ခူးမျက်ရည်တွေကို သူ ရင်မဆိုင်ချင်။

မျက်ရည်တွေနှင့် တန်ခူးမျက်နှာလေးကို မြင်ရတာထက် စာလျှင် ဒေါသဖြစ်နေသည့် တန်ခူးမျက်နှာလေးကိုကြည့်ရတာ ပိုစိတ်ချမ်းသာသည်။ ထို့ကြောင့် တန်ခူးဒေါသဖြစ်မည့်စကားကို စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ

“အခုချိန်ဆို ခွန်မဟာလည်း ဘွားအိမ်မှာ ရောက်နေမှာ ဆိုတော့ မောင်နဲ့တန်ခူးသတင်းကိုလည်း ကြားပြီးလောက်ပြီထင် တယ်”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင် မိုက်ရိုင်းတာကို ဟိုက ပိုသိသွားတာပေါ့”

ခွန်မဟာမှာမည်ကိုကြားတိုင်း တန်ခူးရင်ထဲ ပိုပိုနာကျင်စွာ ခံစားသွားရလျက် စိုင်းမောင်မောင်ကို သတ်ပစ်ချင်လာ၏။

“မောင်ချစ်တဲ့သူကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားတာ မိုက်ရိုင်းတာမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ချစ်တာ မြတ်နိုးတာ”

“ဘာချစ်တာလဲ”

“ကိုယ့်အချစ်ကို တကယ်ချစ်တဲ့ မြတ်နိုးတဲ့လူဆို ဘယ် သူမှ ကိုယ့်ချစ်သူ စိတ်ဆင်းရဲအောင်၊ ဂုဏ်သိက္ခာညှိုးနွမ်းအောင် မလုပ်ဘူး”

“အခု နင်က သိပ်ချစ်လို့ပါဆိုတဲ့စကားနဲ့ တန်ခူးကို အနိုင်ကျင့်တာ၊ ခော်ကားတာ၊ နှင့်လောက် မိုက်ရိုင်းတဲ့သူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

“နင့်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူးသိလား”

စိုင်းမောင်မောင်ကတော့ တန်ခူး ဘာပြောပြောခံယူဖို့ အသင့်ပြင်ထားပြီးသားမို့ နာကျင်ခြင်းမရှိ။ ချစ်သူလှလှကို မြတ်နိုး စွာ ထွေးပိုက်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထားတာကိုပဲ ကျေနပ်ကြည်နူးနေမိသည်။

“တစ်နေ့ မောင် တန်ခူးကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ တန်ခူး သိလာမှာပါဗျာ”

“ဘာကိုသိရမှာလဲ၊ ဘာမှမသိဘူး”

“သွား...သွား”

နားဝနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်လို မျက်လုံး စုံမှိတ်ကာ ဟစ်အော်လိုက်ပုံလေးကို ချစ်ခြင်း မြတ်နိုးခြင်းများစွာ

ဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း စိုင်းမောင်မောင်ရင်ထဲ အချစ်တို့ သိမ့်ခနဲ ပြည့်သိပ်ဖြစ်ထွန်းပါသည်။

ဒါတွေကို ချစ်သော တန်ခူး သိမည်မဟုတ်ပါ။

“ဗိုက်ဆာပြီကွာ၊ တန်ခူးနဲ့မောင် စားဖို့ မောင် ထမင်းပွဲ ပြင်လိုက်မယ်နော်”

“မဆာဘူး၊ နင် တန်ခူးနားကထွက်သွား”

စိုင်းမောင်မောင်က တန်ခူးစကားကို ဂရုမစိုက်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဒီပုံစံက ဖြစ်နေကြပုံစံဖြစ်၍ သူ့အတွက် မထူးဆန်း။ ထမင်းပွဲကို သူ့ကိုယ်တိုင် စားချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် လှပစွာ ပြင်ဆင်သည်။

တန်ခူးကတော့ သူမနားမှာ စိုင်းမောင်မောင်မရှိတော့ တာနှင့် ထွက်ပြေးရန် အခွင့်အရေးကို အပြေးအလွှားရှာကြည့်သည်။ တံခါးတိုင်ကို သော့ခတ်ထား၍ ဘယ်နေရာမှ ထွက်ပေါက်ရှာမတွေ့။ တန်ခူးရင်ထဲ ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်တို့နှင့် ငိုချင်စိတ်က လှိုက်တက်လာသည်။

လူယုတ်မာ။

တန်ခူးကို သူ့သဘောနဲ့ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ဇွတ်အတင်း အဓမ္မခိုးယူထားပြီး သော့အထပ်ထပ်ခတ်ထားသည်။ ပါးစပ်ကပြောတော့ တန်ခူးကို သိပ်ချစ်လို့ဆိုတာ အကြိမ်ပေါင်းမရေမတွက်နိုင်။

တကယ့်လက်တွေ့မှာ တန်ခူး စိတ်ချမ်းသာဖို့ထက် သူ့စိတ်ချမ်းသာဖို့ကိုသာ ဦးစားပေး၍ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာ အတ္တကြီးသူတစ်ယောက်အဖြစ်ထက် ဘာမှမပိုပါ။ တန်ခူးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် အရှက်ကို ရစရာမရှိအောင် ဖျက်ဆီးရိုက်ချိုးပစ်ရက်တာ တန်ခူးအပေါ်ထားတဲ့ သူ့အချစ်ဆိုတာလား။ *

တွေးရင်း တန်ခူးပါးပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ၏။

“တန်ခူးက ဒီရောက်နေတာကိုး”

“ဟင် ငိုနေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တန်ခူးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သွား နင် တန်ခူးအသားကိုမထိနဲ့”

တန်ခူးပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လာသည့် စိုင်းမောင်မောင်လက်တွေကို နာကျင်ခါးသီးမှုတွေနှင့် ခပ်ပြင်းပြင်း ပုတ်ထုတ်လိုက်သော တန်ခူးမျက်ဝန်းအစုံက စိမ်းလဲ့သောခံစားမှု အမုန်းတွေနှင့် အေးစက်

လျက်။

“တန်ခူး”

“နင့်အသံကို တန်ခူးမကြားချင်ဘူး၊ နင့်မျက်လုံးကိုလည်း မမြင်ချင်ဘူး စိုင်းမောင်မောင်၊ တကယ်တော့ နင်ဟာ တန်ခူးကို ချစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကိုယ်နင် ချစ်တာ၊ နင့်အတ္တကို နင်ချစ်တာ သိလား”

“နင့်ကြောင့် နင့်လို အတ္တသမားကြောင့် တန်ခူး ဘဝ တစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားပြီ”

“နင့်ကို မုန်းတယ်”

“မုန်းတယ်”

“အီး ဟီး ဟီး”

“တန်ခူးရယ်”

ပြောရင်း ကလေးတစ်ယောက်လို ဝမ်းပန်းတနည်းငိုချ လိုက်သော တန်ခူးကိုကြည့်ကာ စိုင်းမောင်မောင် ပျာသွား၏။

“မငိုပါနဲ့ တန်ခူးရယ်၊ တန်ခူး တစ်နေ့ကုန် ငိုနေတာဆို တော့ ခေါင်းတွေ ကိုက်ကုန်မှာပေါ့”

“ကိုက်ကိုက် သေသေ၊ နင့်အပူမပါဘူး၊ တန်ခူးမငိုစေ ချင်ရင် တန်ခူးကို အခုအိမ်ပြန်ပို့”

“တန်ခူးအိမ်ကို တန်ခူးပြန်မယ်”

တန်ခူးငိုသံလေးက ကြေကြေကွဲကွဲ။

ငိုနေသည့် တန်ခူးကိုကြည့်ပြီး စိုင်းမောင်မောင် ရုတ်တရက် ငိုငံကျသွားသည်။

တန်ခူးကို သူ သိပ်ချစ်ပါသည်။

တန်ခူးဆန္ဒကိုလည်း လိုက်လျောချင်သည်။

သို့သော် တန်ခူးစိတ်ကို စိုင်းမောင်မောင် ကြောက်လန့်နေသည်။ တန်ခူးစိတ်က စိုင်းမောင်မောင်လိုပဲ ပြင်းထန်သူ တစ်ယောက်ဆိုတာ သူ သိသည်။ အိမ်ပြန်ပို့ပြီးမှ စိုင်းမောင်မောင် ဘဝထဲကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ဝင်မလာမှာကို သူ အကြောက်ဆုံး ဖြစ်သည်။

“တန်ခူး”

တန်ခူးက မထူး။

ကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့်တုန်သည်အထိ တန်ခူးက ရှိုက်ငို

နေဆဲ။

“မောင် တန်ခူးဆန္ဒကို လိုက်လျောချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်ကို ပြန်ရောက်ပြီးမှ တန်ခူးက မောင့်ကို အတွေ့မခံတော့ဘူးဆိုရင် မောင်ပဲ ရင်ကွဲရမှာ”

“မောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

“သေလိုက်”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း”

တန်ခူးထံမှ တုံးတိတိစကားကို မနာကျင်ဘဲ မြတ်နိုးစွာ ခပ်တိုးတိုးရယ်မိသည်။

“မသေပါရစေနဲ့ဦး တန်ခူးရယ်၊ တန်ခူးကို ချစ်ပါရစေနဲ့ဦးနော်”

ရွန်းလဲ့တောက်ပသော မျက်ဝန်းများနှင့် သူက တန်ခူးမျက်နှာ လှလှလေးကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထိုအကြည့်များကို ရင်မဆိုင်ချင်သော တန်ခူးက စိုင်းမောင်မောင်ကို ဖျတ်ခနဲ ကျောခိုင်းပစ်သည်။

“ထမင်းစားရအောင်နော် တန်ခူး၊ မိုးချုပ်နေပြီ”

“နင့်ဘာသာစား၊ တန်ခူးကို လာမခေါ်နဲ့”

“မနက်ထဲက တန်ခူး ဘာမှမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ လာပါ မောင်ကိုယ်တိုင်ချက်ထားတဲ့ ဟင်းတွေကို အားပေးကြည့်ပါဦး”

“ဖယ် တန်ခူးလက်ကို မထိနဲ့”

“အဟွန်း”

လက်ကလေးကိုပင် အထိမခံနိုင်အောင် သည်းသည်းလှုပ်နေသည့် တန်ခူးကို သူ ချစ်စနိုး စိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးမိသည်။

“အစာမရှိရင် တန်ခူး ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့”

“မြန်မြန်သေပါစေလို့တောင် ဆုတောင်းနေတာ”

“ဖွဟဲ့ မပြောကောင်းမဆိုကောင်း တန်ခူးရာ၊ ကြားရတာ ကြက်သီးထလိုက်တာ”

“သေရမှာ ကြောက်တဲ့လူမျိုးတွေပဲ မြန်မြန်သေတာ”

“တခြားအချိန်တော့ သေရမှာ မောင်မကြောက်ပါဘူး၊ အခု မောင့်မှာ တန်ခူးရှိနေပြီဆိုတော့ မောင် မသေချင်သေးဘူး”

“ကဲ ပြော၊ တန်ခူးဘာသာ ထမင်းစားမှာလား၊ မောင်

ကိုယ်တိုင် တန်ခူးကို ထမင်းခွံကျွေးရမလား”

“မစားဘူးလို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“မကြားဘူး”

“အို ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ တန်ခူးကို အခု အောက်ချပေး”

“လွှတ်ဆိုနော်”

“မလွှတ်ဘူး၊ တန်ခူးကို ဒီပုံစံအတိုင်း မောင်ကိုယ်တိုင် ထမင်းခွံကျွေးမယ်”

အိမ်လေးထဲမှာ တန်ခူးနှင့် စိုင်းမောင်မောင် ဂုန်းဒိုင်းကျနေသည်။ စိုင်းမောင်မောင်က တန်ခူးကိုယ်လေးကို ချုပ်ကိုင်ပြီး မရအရ ဇွတ်အတင်း ထမင်းခွံသလို တန်ခူးကလည်း ဇွတ်အတင်း ပြန်ပုတ်ချ၍ သူတို့နှစ်ယောက်ကြား ကြမ်းပြင်မှာ ထမင်းစေ့တွေ ပွကြနေ၏။

“တန်ခူး မလုပ်ချင်တာကို ဇွတ်လုပ်ချင်ဦး”

“တန်ခူးကို အနိုင်ကျင့်ဦး”

“ကဲ ကဲ”

တန်ခူးက စိုင်းမောင်မောင်ကိုယ်ကြီးကို မျက်ရည်တို့ဖြင့် တဖုန်းဖုန်းထုရိုက်ရင်း သူ မကြားချင်ဆုံး အမုန်းစကားကို ဆိုနေသည်။

“အဲဒါကြောင့် နင့်ကို တန်ခူး မုန်းတာသိလား”

“နင့်ကိုမုန်းတယ်”

“အေး မုန်း မုန်း”

“မင်းက မုန်းလေ မောင်ကလည်း မင်းကိုပိုချစ်လေပဲ သိလား”

“ချစ်တယ် တန်ခူးရယ်”

“သိပ်ချစ်တယ်”

ငုံ့ကျလာသော မျက်နှာကို တန်ခူးရှောင်ဖယ်ဖို့ကြိုးစားရင်း စိုင်းမောင်မောင်ရင်ခွင်ထဲ အနမ်းတို့ဖြင့် မွန်းကျပ်သွား၏။ သန်မာနွေးထွေးသော လက်များဖြင့် တန်ခူးကိုယ်လေးကို ဆတ်ခနဲ ပွေ့ချီမသွားလျှင် အားရှိသလောက် ထုရိုက်ရုန်းကန်ပေမယ့် မအောင်မြင်။

သူ ခေါ်ရာအရပ်ကလေးကိုပါသွားရင်း နောက်ဆုံးတော့

သူ့ဆန္ဒတွေကို တန်ခူးပဲ အရှုံးပေးလိုက်ရသည်။ တန်ခူး ကမ္ဘာ
မှာ လမင်းကို ဖွေရှာလို့မရအောင် နက်မှောင်သော ချောက်ကမ်း
ပါးထဲ လွင့်မျောရောက်ရှိသွားသည်။

ဆန်း (၁၄)

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ကလေး”

ခေါ်သံနှင့်အတူ အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် တော်ဖုရား
တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရာထက်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ
လှဲလျောင်းနေရာက ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“တံခါးဖွင့်ထားတယ် ဒေါ်ကြည်”

တော်ဖုရားအသံက ခပ်ဖျော့ဖျော့။ တိုးတိုးလေး။ ကျွီခနဲ
တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ အခန်းဝမှာ ဒေါ်ကြည်ပေါ်လာသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ ဒေါ်ကြည်”

“ကလေးများ နေမကောင်းဘူးလားလို့ပါ၊ မနေ့ထဲက

အပြင်လည်းမထွက်ဘူး၊ ဘာမှလည်းမစားဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ တံ၊ ပိတ်ပြီး ငြိမ်နေတာ စိုးရိမ်လို့ လာမေးတာပါ”

“မမလေး နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

“နေကောင်းပါတယ် ဒေါ်ကြည်ရယ်”

ဒေါ်ကြည်က ဖြူဖျော့နေသော တော်ဖုရားမျက်နှာကို အားမလို အားမရ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်သည်။ နေကောင်းပါတယ် လို့ ပြန်ဖြေသည့် တော်ဖုရားအသံက အားမရှိသလို လူကလည်း တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ယူပစ်သလို ပိန်ကျသွားတာကိုလည်း ဒေါ်ကြည်စိတ်ထဲ အားမလိုအားမရဖြစ်နေသည်။

ဒီအိမ်မှာ ဒေါ်ကြည် အလုပ်လုပ်လာတာ တော်ဖုရား တစ်သက်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်တင်မမ၏ သစ္စာရှိလှယုံဖြစ်၍ တော်ဖုရား ကို သမီးလေးလို တွယ်တာသူ။

“နေကောင်းပါတယ်သာ ပြောနေတယ် လူကြည့်တော့ ဖြူဖတ်ဖြူရော်နဲ့၊ ဆရာကြီးတို့၊ မမကြီးတို့ကို ဖုန်းဆက်ပေးရ မလားကွယ်”

“ဟင့်အင်း တော်ဖုရား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

တော်ဖုရားအဖြစ်က ငုံးဆူလူမသိ။ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်။ ချစ်ရသူကို အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်လျက်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရင်အကွဲခံ အပြစ်ပေးရင်း တစ်မိမိမိ လွမ်းနာကျ နေသည့်အဖြစ်။

“ကလေး ဘာစားချင်လဲ ပြောလေ၊ ဒေါ်ကြည်လုပ်ပေး မယ်”

“တော်ဖုရား ဘာမှ မစားချင်လို့ပါ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်”

“ကလေးတစ်ခုခုဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒေါ်ကြည်ကို ပြောပါ၊ ကလေးခိုင်းတာကို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ကြည်လုပ်ပေးပါ မယ်”

ဒေါ်ကြည့်စကားက စေတနာစကားမှန်း သိပေမယ့် တော်ဖုရားအဖြစ်ကို တော်ဖုရားကိုယ်တိုင်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူ မှ ကူညီဖြေရှင်းလို့မရဘူးဆိုတာ ကာယကံရှင်ဖြစ်သည့် တော်ဖုရား မှတစ်ပါး တခြားဘယ်သူမှမသိပါ။

“တော်ဖုရား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒေါ်ကြည်”

တော်ဖုရားစကားကို ဒေါ်ကြည် ယုံကြည်ပုံမရဘဲ
တော်ဖုရားမျက်နှာလေးကိုသာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသလို ငေးကြည့်
နေပါသည်။ ဒေါ်ကြည် ပြောမည်ဆိုလည်း ပြောစရာပါ။
တော်ဖုရားကိုယ်တိုင် ချစ်သောကို့ကို စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ပြီး မခေါ်
မပြော။ အတွေ့မခံဘဲ ဒဏ်ပေးသည့်အနေနှင့် အဆက်အသွယ်အား
လုံးဖြတ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်မျက်ရည်ကျနေမိပေမယ့်
ချစ်သူကို တမ်းတလွမ်းဆွတ်စိတ်ဖြင့် ရွှေအသည်းမှာ နာနေတာ
ကိုတော့ ဘယ်သူမှမသိပါ။

ကိုကတော့ တော်ဖုရားကို အသည်းမာသူလို့ ထင်ချင်နေ
မည်။ အချိန်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်း ချစ်သူကို သတိရနေမိတာကို
ချစ်သူက သိမှာမဟုတ်။

တော်ဖုရားကိုယ်တိုင် ချစ်သူနှင့်ခွဲရသည့် တစ်လဆိုသည့်
အချိန်အတွင်းမှာ သိသာစွာ ပိန်သွားတာကိုသိပါသည်။

အိပ်မပျော်သည့်ညတိုင်း ကိုနှင့်အတူ ဆုံနေကြ လေသာ
ဆောင်လေးမှာ တစ်ယောက်တည်း ထွက်ထိုင်ရင်း ချစ်သူကို လွမ်း
တိုင်း မျက်ရည်အကြိမ်ကြိမ်ကျနေမိသည်။ ဒါကလည်း ကိုကို

စိတ်ကောက်ပြီး အတွေ့မခံဘဲနေသည့် နေ့ထဲက ကျိတ်မျက်ရည်ကျ
နေခဲ့ရသည်။

ချစ်သူကို ဒဏ်ခတ်ရင်း ကိုယ်တိုင် အလွမ်းဒဏ်သင့်နေ
သည့်အချိန်မှာ ခွန်မဟာ ရုတ်တရက် တောင်ကြီးကိုထွက်သွားတာ
တော်ဖုရား မသိလိုက်။ တကယ်ဆို တော်ဖုရား ဘယ်လောက်ပဲ
စိတ်ကောက်နေပါစေ ချစ်သူကို နှုတ်ဆက်စာလေးတော့ ရေးပေး
သွားသင့်သည်။

တော်ဖုရားရှိလျက်နှင့် ပွေတာရှုပ်တာကိုလည်း စိတ်နာ
သည်။ သို့သော် ထိုနာကျင်ခြင်းနှင့်အတူ ချစ်သူကို တော်ဖုရား
မေ့လို့မရ။ အချိန်တိုင်း သတိရနေတာကို မထိန်းနိုင်၍ တော်ဖုရားမှာ
ငိုရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်။

အိမ်ကခိုင်းသည့် ဒေါ်ကြည်ကြောင့် တစ်ဖက်အိမ်လေးမှာ
ခွန်မဟာမရှိ။ သူ့အဘွားဆုံးလို့ တောင်ကြီးကိုသွားကြောင်း သိခွင့်
ရခြင်းဖြစ်သည်။ နှုတ်ဆက်စာရေးပြီး လေသာဆောင်မှာ ထားသွား
ရင် ရပါလျက်နှင့် နှုတ်မဆက်ရကောင်းလားဟု ထပ်စိတ်ကောက်
ပြီး တောင်ကြီးရောက်မှ ဆက်သည့်ဖုန်းတွေ တစ်ခုမှမကိုင်ပဲ ထား

လိုက်သည်။

ခွန်မဟာကို တော်ဖုရားက အများနှင့်မတူသော
ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် မူကွဲစွာ သိပ်အထင်ကြီးခဲ့သည်။
တော်ဖုရားအပေါ် သစ္စာရှိလိမ့်မည်လို့ ယုံကြည်စိတ်ချထားခဲ့ပါ
လျက် ယူဇနာဆိုသည့် မိန်းမကြောင့် တော်ဖုရား စိတ်ကူးတွေ
အားလုံး လေထဲမှာ လွင့်စင်ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရသည်။

တော်ဖုရားကိုတွေ့တုန်းက သိပ်ချစ်ပါသည်။ လုံးဝ မခွဲ
နိုင်ပါဆိုပြီး အချွဲပို အကဲပိုခဲ့သလောက် ကွယ်ရာမှာ မေ့လွယ်သော
လူစားမျိုးသာ။

“ကလေး”

“ရှင်”

ငေးဝိုင်းတွေဝေသွားသော တော်ဖုရားကို ဒေါ်ကြည်က
လှမ်းခေါ်မှ အတွေးအိမ်မှ တော်ဖုရား လန့်နိုးလာသည်။

“ဒေါ်ကြည် ပြောနေတာ ကြားရဲ့လားကွယ်”

“ဘာလဲ ဒေါ်ကြည်”

“ကလေး စိတ်ဆိုးချင်ဆိုးပါကွယ်၊ ဒေါ်ကြည်ကလေး

ကို စိတ်မချတာနဲ့ မမကြီးကို ဒီကို အမြန်ဆုံးပြန်လာပါဆိုတဲ့
အကြောင်း ဖုန်းဆက်ထားတယ်လို့ ပြောတာပါ”

“အို”

ဒေါ်ကြည်စကားကြောင့် တော်ဖုရား ငိုချင်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ တော်ဖုရားကို အသိမပေးဘဲ ဖုန်းဆက်လိုက်
ရတာလဲ ဒေါ်ကြည်ရယ်၊ မာမီတို့ ဘယ်နေ့လာမယ်လို့ပြောလဲ”

“အခုပဲ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပါတယ်၊ လေယာဉ်ကွင်း
ကနေ ဒီကို ဆရာကြီးရော၊ မမကြီးပါ လာနေပါပြီ”

တော်ဖုရား ဘာမှမပြောနိုင်တော့။ ဒေါ်ကြည်ကိုသာ
တွေတွေလေး ငေးကြည့်နေမိသည်။

“တူ တူ တူ”

“ဟော အောက်ထပ်မှာ ဖုန်းလာနေပြီ၊ ဒေါ်ကြည်သွား
နားထောင်လိုက်ဦးမယ်”

ခန္ဓာကိုယ်ဝဝကြီးနှင့်မလိုက်အောင် ပေါ့ပါးသွက်လက်
သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဒေါ်ကြည်က လှေကားအတိုင်း ခပ်သွက်
သွက် ပြန်ဆင်းသွားသည်နှင့် တော်ဖုရား လက်ကိုင်ဖုန်းလေး မီးလင်း

လာ၍ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ဖုန်း Display ပေါ်က နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ မာမီ
ဖုန်းဖြစ်နေ၏။

“ဟဲလို”

“သမီးလေး နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် မာမီ”

မာမီလေသံက မာကျောကြည်လင်ပီသ ကြည်မြဲနေ
သလောက် တော်ဖုရားအသံက တိုးတိတ်ဖျော့တော့စွာ ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲလျက်။

“နေကောင်းပါတယ်ဆိုတဲ့ အသံကိုက နေမကောင်းတဲ့
အသံ ဖြစ်နေပြီ၊ သမီး ဘာမှအားမငယ်နဲ့၊ အခု မာမီပြန်ရောက်လာ
ပြီ ဟုတ်လား”

“သမီး မာမီကို ဆင်းမကြိုနဲ့၊ မာမီပဲ သမီးအခန်းကို
တက်လာခဲ့မယ်၊ ဒါပဲနော် သမီးလေး”

မာမီက သူ့ဖုန်းကို ချသွားသည်အထိ တော်ဖုရား
တစ်ယောက်တည်း ငေးဝိုင်းတွေဝေစွာ ကျန်ခဲ့သည်။ သိပ်မကြာလိုက်

အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံနှင့်အတူ ကားတံခါးဖွင့်သံ ပိတ်သံတို့ကို
ကြားလိုက်ရသည်။

မာမီတို့ ရောက်လာကြပြီပဲ။

ခပ်ဖွဖွလျှောက်လာသည့် ခြေသံနှင့်အတူ တော်ဖုရား
အိပ်ခန်းတံခါးကို ခပ်ဖွဖွခေါက်သံကို ကြားရသည့်အတွက်
တော်ဖုရားကိုယ်တိုင် အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“မာမီ”

“သမီးလေးရယ်”

မာမီရင်ခွင်ထဲ ကလေးတစ်ယောက်လို ခိုဝင်မိတော့ မာမီ
က တော်ဖုရားကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာ သူ့ရင်ခွင်မှာ ထွေးပွေ့
ထားပြီး တော်ဖုရားနဖူးလေးကို ရှိုက်နမ်းသည်။

“ဝိန့်သွားလိုက်တာ သမီးလေးရယ်၊ လူကလည်း ဖြူဖျော့
ဖျော့၊ မာမီကို မှန်မှန်ပြောစမ်း သမီးတစ်ခုခုဖြစ်နေတယ် မဟုတ်
လား”

တော်ဖုရား ဘာမှမဖြေနိုင်။

မာမီရင်ခွင်ထဲမှာ ကျိတ်မျက်ရည်ကျနေမိရာက အင့်ခနဲ

ရှိကံငိုပြီး အိပ်ရာပေါ် သူမကိုယ်လေးကို ပစ်လွဲချလိုက်သည်။

“မငိုနဲ့လေ သမီးလေး၊ သမီးလေးနားမှာ မာမီ တစ်ယောက်လုံး ရှိနေပြီပဲ၊ မာမီသမီးလေး ဘာမှစိတ်ဆင်းရဲနေစရာ မလိုတော့ဘူး”

“သားအမိချင်းပဲ၊ မာမီကို သမီးရင်ထဲက ခံစားနေရတာ တွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော၊ ဘာမှ ရှက်နေစရာမလိုဘူး၊ အခု သမီးမှာ ချစ်ရမယ့် ချစ်သူရှိနေပြီမဟုတ်လား”

“မာမီ ဘယ်လိုသိလဲဟင်”

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“မာမီလည်း ငယ်ရာကကြီးလာတာပဲ သမီးရယ်၊ သမီး ခံစားသလို မာမီလည်း ခံစားလာခဲ့ရတာ၊ ဘာမှမဆန်းပါဘူး သမီးရယ်”

“ကဲ ပြော၊ သမီးချစ်သူ ဘယ်သူလဲ၊ သမီးနဲ့ အဆင် မပြေဘူးလား”

မာမီစကားလုံးတွေက တော်ဖုရားရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ကို ထွင်းဖောက်တွေ့မြင်ထားသလိုမို့ တော်ဖုရား ပိုငိုမိသည်။

“ငိုနေလို့ ပြီးမှာလားသမီးရယ်၊ အခု သမီးတို့ချင်း ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ မာမီကိုပြောစမ်း၊ သမီးချစ်သူက သမီးကို သစ္စာဖောက်သွားလို့လား”

မာမီအမေးစကားအဆုံးမှာ တော်ဖုရားကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွား၏။ မျက်ရည်တွေနှင့် လူးလဲထပြီး မာမီမျက်နှာကို မော့ကြည့်မိသည်။

“မာမီ”

“ပြောလေ သမီး”

“သူ သူ တော်ဖုရားအပေါ်မှာ သစ္စာမရှိ”

“အို သမီး သမီး”

ဒေါ်တင်မမကိုယ်ပေါ် ပျော့ခွေယိုင် ကျလာသည့် တော်ဖုရားကိုယ်လေးကို ဖမ်းယူပွေ့လိုက်ချိန်မှာ တော်ဖုရားကိုယ် လေး အေးစက်ပျော့ခွေပြီး သတိလစ်မေ့မျောလျက်။

“အမလေး လာကြပါဦး”

“ကိုမင်းသော်”

“ကိုမင်းသော် ဒီမှာ သမီး ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိလို့”

ဆရာဝန်ကို အခုချက်ချင်း အိမ်ကိုကြွပါလို့ ဖုန်းဆက်ပေးပါ”

“သမီး”

“သမီးလေး”

ဦးမင်းသော် အပေါ်ထပ်ကို အပြေးအလွှားတက်လာပြီး တော်ဖုရားကိုယ်လေးကို ကိုင်လှုပ်သော်လည်း တော်ဖုရားက မထူးနိုင်တော့။ မိသားစုဆရာဝန်ကို ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ပြီး အမြန်ဆုံး လာစေချင်ကြောင်း အနူးအညွတ်တောင်းပန် ပင့်ဖိတ်ကြသည်။

တကယ်တမ်းဖြစ်လာတော့ ဘယ်သူမှ ဘာမှမလုပ်တတ်။ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ပျာယာခတ်လျက်။ ဆရာဝန်စမ်းသပ်မှု နှင့် အဖြေကိုသာ ရင်ခုန်စွာ စောင့်နေကြသည်။ မိသားစုဆရာဝန် အန်တီနုက တော်ဖုရားကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေ၏။

“သမီး ဘာဖြစ်တာလဲဟင် အန်တီနု”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး တင်မမ၊ အားနည်းလို့ မူးလဲတာတစ်ခုပဲ။ ကျန်တာအားလုံး ပုံမှန်ဆိုပေမယ့် မမနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ အန်တီနု ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲဟင်”

ဒေါ်တင်မမ စိုးရိမ်ကြီးစွာ ဆရာဝန် အန်တီနုနောက်ကို လိုက်သွားသည်။

“ယူသမီးမှာ ပရက်ရှိနေပြီ မမ”

“ရှင်”

“အလန့်တကြား လုပ်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်ဘာသာ တိုးတိုး တိတ်တိတ်ကျိတ်မေးပြီး အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေးလိုက်တော့၊ အထဲမှာ ကလေးက သုံးလရှိနေပြီ”

“အို”

“ကဲ...နု ပြန်မယ်”

ဒေါ်နုနုပြန်သွားချိန်ထိ ဒေါ်တင်မမ ဘာမှမပြောနိုင်။ သမီး မျက်နှာလှလှလေးကိုသာ အံ့သြတုန်လှုပ်စွာ ကြည့်နေမိသည်။

“သမီးက ဘာဖြစ်တာတဲ့လဲ မမ”

“ရှင်”

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ တင်မမ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

ဦးမင်းသော်က ဖြူဖျော့ဖျော့မျက်နှာနှင့် သူ့ကို ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်နေသော ဒေါ်တင်မမကို စိတ်မရှည်သံနှင့်မေးပြီး နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်သည်။

“မင်းသမီးရောဂါက ဘာတဲ့လဲ”

“ရှင်သမီးမှာ ဘာရောဂါမှမရှိဘူး”

“ဘာကွ”

“ဘာရောဂါမှမရှိဘဲ သမီးက ဒီလိုဖြစ်စရာလား၊ မင်း ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ အန်တီနုက မင်းကိုခေါ်ပြီး ဘာတွေပြော သွားတာလဲ”

“ရှင်သမီးမှာ ပရက်ရှိနေပြီ”

“ဘာ”

“မင်း ဘာပြောတယ်”

“ရှင်သမီးမှာ ပရက်ရှိနေပြီလို့ပြောတာ”

ဦးမင်းသော်အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ဒေါသတွေ အထွတ်အထိပ်ရောက်သွားသည်။

“အဲဒါ မင်း အသုံးမကျလို့ တင်မမ၊ မင်း အသုံးမကျလို့

မင်းညွှလို့၊ ကိုယ့်သမီးတစ်ယောက်လုံး ဒီလိုဖြစ်တာ မသိရအောင် မင်း ဘာလုပ်နေလဲ တင်မမ”

“မင်းဘာလုပ်နေလဲ”

“တင်မမ”

ဦးမင်းသော်အသံက တစ်တိုက်လုံးဟိန်းသွားသည်။ ဦးမင်းသော် တုန်လှုပ်နေသလောက် ဒေါ်တင်မမက တည်ငြိမ်မှုတွေနှင့် ဦးမင်းသော်မျက်နှာကို အေးစက်စက် လှမ်းကြည့်သည်။

“သိပ်လည်း အော်မနေနဲ့ ကိုမင်းသော်၊ ဒါမျိုးက တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြီးရမယ့်ကိစ္စ”

“တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဟုတ်လား၊ အခု ဒီကိစ္စကို မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ ပြောစမ်း၊ ငါ့သမီး ဒီလိုဖြစ်ရတာ မင်း အသုံးမကျ လို့ကွ”

“ဟုတ်လား၊ အဟင်း ဟင်း၊ မမ အသုံးမကျလို့ ဖြစ်ရတာဆိုရင် ရှင်ကရော ဘာအသုံးမကျလို့လဲ ကိုမင်းသော်၊ အခုကိစ္စမှာ မမကိုချည်း အပြစ်တင်မနေနဲ့၊ သမီး အခုလိုဖြစ်ရတာ ရှင် အသုံးမကျလို့ဆိုတာ ရှင်ဦးနှောက်ထဲမှာ စွဲနေအောင်မှတ်ထား”

“ဘာကွ မင်းကများ တောက်”

ဦးမင်းသော် ဒေါသဖြစ်လာကာ လက်တစ်ဖက်မြောက် တက်သွားတာကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်တင်မမ ခပ်မဲ့မဲပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင် မမကို ရိုက်ပြီးဆုံးမလို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်ကို မကျေနပ်လို့ ရိုက်ပြီးဆုံးမမယ့်သူက ကံကြမ္မာပဲ”

“တင်မမ မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း”

“ပိတ်မထားနိုင်ဘူး၊ အခု ကံကြမ္မာက ရှင့်ကို အပြစ်ပေး လိုက်ပြီ”

“အခုမှ ဒေါသတွေထွက်နေလို့လဲ အပိုပဲ၊ အားလုံးပြီး သွားပြီ၊ ဒီကိစ္စ အပြင်မှာမပေါက်ကြားဖို့ကသာ အရေးအကြီးဆုံး”

“ကဲပါ ရှင် အပြင်ထွက်ပြီး ဟန်မပျက်နေ၊ မမ သမီးနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ စကားပြောမယ်”

တော်ဖုရားတို့သားအမိကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဒေါသမျက်နှာ ဖြင့် ဦးမင်းသော် တော်ဖုရားအခန်းထဲက ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား ၏။ အပူသောက်ဆိုတာ လုံးဝမရှိသော ဦးမင်းသော်ဘဝမှာ ပျော် ရွှင်မှုတွေကို ငွေနှံခင်းပြီး ရယူပျော်ရွှင်ခဲ့သည်။

အချိန်တိုင်း သူ့အတွက် သောကဗျာပါဒ ခံစားနေရသော ဇနီးနှင့်သမီးကို ဦးမင်းသော် အမှန်ပင် ထည့်မတွက်ခဲ့ပါ။ ကိုယ် ပျော်သလို စိတ်ချမ်းသာသလို နေခဲ့မိသမျှ အခုတော့ ဝဋ်လည်ဖို့ ဖြစ်လာ၏။ မိသားစုအပေါ် ဥစ္စာပစ္စည်း ပြည့်စုံကြွယ်ဝစွာ ထားပေး ပြီးပြီမို့ သူ့ဘက်က တာဝန်ကျေငြိဟု ထင်မြင်ယူဆထားခဲ့သူ။

တခြားကိစ္စတွေကို အာရုံမရောက်ပဲ လျစ်လျူရှုထား ခဲ့သမျှ ဒေါ်တင်မမပြောသလို ဝဋ်လည်ဖို့ဖြစ်လာပြီထင်။ မဟော် ဂနီရောင်တောက်နေသည့် လည်သာဆိုဖာကြီးပေါ် ခေါင်းကိုမော့ လှန်၍ တစ်ကိုယ်လုံး ပြစ်လှဲမီထိုင်ရင်း စီးကရက်တွေ တစ်လိပ် ပြီးတစ်လိပ်သောက်နေပေမယ့် စိတ်က ဂဏာမငြိမ်။

ကိစ္စအားလုံးကို ငွေခင်း၍ ဖြေရှင်းနိုင်တာမှန်ပေမယ့် ဦးမင်းသော်ကိုယ်တိုင် ကိုယ်သမီးကိစ္စကိုယ် ဘယ်လိုနည်းသုံးပြီး ဖြေရှင်းရမှန်းမသိဘဲ ရင်တစ်ခုလုံး မီးနှယ်ပူလောင်နေချိန်။

ဒေါ်တင်မမကတော့ သမီးဖြစ်သူ တော်ဖုရား၏ ပါးပြင် ထက်က မျက်ရည်စက်များကို ယုယကြင်နာစွာ သုတ်ပေးနေပါ သည်။

“ကိစ္စတိုင်းမှာ အဖြေရှိပါတယ် သမီးရယ်၊ ငိုနေလို့ ဒီကိစ္စက ပြီးမှာမှမဟုတ်ဘဲ၊ အခုကိစ္စကို သမီးချစ်သူရော သိပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“သမီးချစ်သူ ဒီကိစ္စ မသိသေးဘူးပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

တော်ဖုရား၏ အဖြေစကားကြောင့် ဒေါ်တင်မမရင်ထဲ နည်းနည်းတော့ပေါ့သွားသည်။ မျှော်လင့်ထားသလောက် ကိစ္စက မဆိုးသေး။ သမီးချစ်သူကောင်လေးကို အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြလိုက်ရင် အားလုံးအဆင်ပြေနိုင်သည်။

“အခု ဘယ်နှစ်လရှိပြီလဲ”

“နှစ်လပါမာမီ”

ငိုရှိုက်သံဖြင့် ရောထွေးနေသည့် တော်ဖုရားအသံက တိုးတိုးလေး။ လုံးဝမျှော်လင့်မထားသည့်ကိစ္စဖြစ်၍ ရုတ်တရက် ရင်ဆိုင်လိုက်ရချိန်မှာ တော်ဖုရားကိုယ်တိုင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေ၏။ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလိုလို ဝမ်းသာသလိုလို ဘယ်လို

ခဝဒနာမှန်းမသိ။ ခွဲခြားရခက်သော ခံစားချက်တွေနှင့် မျက်ရည်တွေကို စင်အောင်သုတ်လိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စ သမီးချစ်သူကို အသိပေးလိုက်တော့လေကွယ်၊ ပြီးမှပဲ ကျန်တာကို မာမီတို့ စီစဉ်ကြတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“သမီးချစ်သူက အခု ဒီမှာပဲမဟုတ်လား”

“ဒီမှာမဟုတ်ဘူး မာမီ၊ တောင်ကြီးမှာပါ”

“ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်တော့သမီး၊ ဒါမျိုးဆိုတာ အချိန်ဆွဲလိုကောင်းတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သမီးလည်းသိမှာပါ”

ခွန်မဟာဆီကို တော်ဖုရား ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ပေမယ့် ဖုန်းက ဘယ်လိုမှ ဆက်၍မရ။ ဆက်သွယ်ရေးဧရိယာအပြင်ဘက် ဆိုတာချည်းဖြစ်နေ၏။ အချိန်အကြာကြီး ထပ်ခါထပ်ခါ ခေါ်မရမှ နောက်ဆုံး လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

“သမီးချစ်သူကို အမြန်ဆုံးဆက်သွယ်နိုင်မယ့် တခြားနည်းလမ်းတစ်ခုခု စဉ်းစားစမ်းပါဦးကွယ်၊ သမီးကိစ္စပြေလည်မှ မာမီတို့ရင်ထဲကအပူလည်း ငြိမ်းနိုင်မှာ”

မာမီပြောတာမှန်ပါသည်။

တော်ဖုရားကိုယ်တိုင် ချစ်သူမျက်နှာချောချော၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်ရင်း ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် ရင်တထိတ်ထိတ်ခနဲနေသည်။ ချစ်လှပါသည်။ မြတ်နိုးလှပါသည်လို့ ဘယ်လိုပဲဆိုဆို တကယ့် တကယ် ပြဿနာဖြစ်လာပြီဆိုတော့ တချို့ယောက်ျားတွေက ဘာတာဝန်မှမယူချင်ကြ။ အကြောင်းပြချက် အမျိုးမျိုးနှင့် ရှောင် ထွက်သွားတတ်ကြတာ တော်ဖုရား ကြားဖူးသည်။

အခုတော့ တော်ဖုရားကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသည့် ပြဿနာမှာ တော်ဖုရား ဒုက္ခကို ကူညီကယ်တင်မည့်သူမှာ တော်ဖုရားချစ်သူ ခွန်မဟာမှတစ်ပါး တခြားသူမရှိ။ ခွန်မဟာကို စိတ်ကောက်ပြီး ဘယ်လိုအဆက်အသွယ်မှ လက်မခံခဲ့သမျှ အခုတော့ ကိုယ့်အတတ်နှင့်ကိုယ်စူးနေ၏။

တောင်ကြီးက အိမ်လိပ်စာရော ဖုန်းနံပါတ်ပါမသိ။ ခွန်မဟာ လက်ကိုင်ဖုန်းကြပြန်တော့လည်း ခေါ်၍မရ။

ခွန်မဟာကို အမြန်ဆုံး ဆက်သွယ်နိုင်မည့်နည်းက တစ်ခု ပဲရှိသည်။ ထိုအရာကတော့ တစ်ဖက်ခြံကို တော်ဖုရားကိုယ်တိုင် သွားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခွန်မဟာချစ်သူပါလို့ ပြောဆိုမိတ်ဆက်ကာ

ခွန်မဟာကို ဆက်သွယ်နိုင်မည့် ဖုန်းနံပါတ်ကို တောင်းယူရမလို ဖြစ်နေ၏။

ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်။

ဖြစ်နိုင်သည့်တိုင်အောင်လည်း ဒီလို အောက်ကျနောက် ကျအလုပ်မျိုး တော်ဖုရားမလုပ်နိုင်။

“သမီးလေးရယ်”

မာမီက ငေးငိုင့်တွေဝေသွားသည့် တော်ဖုရားကိုကြည့်ပြီး ရင်မောနေပုံရသော်လည်း တော်ဖုရားအားငယ်မှာစိုး၍ နှုတ်ခမ်း အစုံကတော့ ပြုံးနေဆဲဖြစ်သည်။

“သမီးချစ်သူက ခုကိစ္စ တာဝန်မယူချင်လို့များ တမင် အကြောင်းပြပြီး ရှောင်ပြေးသွားတာများ ဖြစ်နေမလားကွယ်၊ ဒါဆို”

“မဟုတ်ပါဘူး မာမီရယ်၊ သူက မာမီထင်သလို လူစား မျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

တော်ဖုရားစကားမှာ မာမီက သက်ပြင်းချသံနဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူကိုယ် တော်ဖုရားက ယုံကြည်စိတ်ချနေပေမဲ့ မာမီ ကတော့ ဘယ်လိုလူစားမျိုးကိုမှ ယုံကြည်စိတ်ချမည်မဟုတ်မှန်း

တော်ဖုရားသိပါသည်။

“တော်ဖုရားကို အချိန်နည်းနည်းပေးပါ မာမီ၊ တော်ဖုရား ကိစ္စကို တော်ဖုရားဘာသာ အကောင်းဆုံးဖြေရှင်းပါ့မယ်”

“သမီးသဘောပါကွယ်”

ဒေါ်တင်မမ ဒါပဲပြောနိုင်သည်။

ဒါထက်ပိုပြော၍လည်း မဖြစ်တော့။ အားလုံးက လွန်ကုန် ပြီ။ အခုဟာက အခြေအနေကိုသာ ရင်တထိတ်ထိတ် စောင့်ကြည့် ရုံသာ။

“သမီး နားချင်နားလိုက်ဦးလေ၊ မာမီ သမီးဒက်ဒီဆီသွား လိုက်ဦးမယ်”

တော်ဖုရား နဖူးလေးကိုနမ်းပြီး မာမီ အခန်းထဲကထွက် သွားသည်။ စေ့ပိတ်ပေးသွားသော အိပ်ခန်းတံခါးကိုကြည့်ပြီး တော်ဖုရား ချစ်သူ၏ လက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ်ကို ထပ်ခါတလဲလဲခေါ် ရင်း ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ဥကြီးတွေ ပေါက်ခဲပေါက်ခဲ ပြိုကျ စီးဆင်းလျက်။

♦ ♦ ♦

အခန်း (၁၅)

“ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ် ဆောင်းလေးက လှလိုက်တာ ဟယ်၊ အသားလေးတွေကို ပန်းရောင်ပြေးနေတာပဲ”

“လုပ်ပြီ မေမေတို့ကတော့ ဆောင်းလှတာဆိုတော့ ခမ်းဝါကြတော့ အရပ်ဆိုးနေလို့လား”

“အလိုတော် ညည်းကိုကျုပ် အဲဒီလို တစ်ခါမှမပြောမိပါ ဘူးအေ၊ ညည်းက ကျုပ်သမီးမို့လို့ လှပါတော် ချောပါတော်”

“အဲဒီလိုမှပေါ့”

“ဟေး”

“အဟတ် ဟတ်”

ရယ်သံတွေ ဝေါခဲဆူညံသွား၏။ ဆောင်းတို့သားအမိကို ပါ လှမ်းခေါ်လိုက်တာမို့ ခွန်မဟာတို့ သားအဖကိုလာခေါ်ရင်

တောင်ကြီးမှာ ဆွေမျိုးအင်အားစု ပိုတောင့်သွားကာ တစ်အိမ်လုံး ဆူညံနေသည်။

ဘွားဆုံးတုန်းက ဆောင်းမှာ စာမေးပွဲရှိ၍ သားအမိ နှစ်ယောက် ရှေ့ကုန်မှာကျန်ခဲ့သည်။ အခု ဆောင်းစာမေးပွဲလည်းပြီး ပြီဆိုတော့ အားလုံး စိတ်လွတ်လက်လွတ်ဖြစ်သွားကာ နောက်ဆံ တင်းစရာလည်းမရှိ။

“အန်တီဒေဝီတော့ ဆောင်းကို အပြင်မှာတွေ့လည်း မှတ်မိ မှာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“သမီးတို့အစ်ကို စိုင်းမောင်မောင် မင်္ဂလာပွဲကျမှ သူမှာရှိ သမျှ ညီမအချောအလှတွေ အကုန်ပွဲထုတ်ရမှာ”

စိုင်းမောင်မောင်မိခင် အန်တီဒေဝီက တပြုံးပြုံး။ သား ဖြစ်သူ၏ မင်္ဂလာပွဲကို အကြီးကျယ်အခမ်းနားဆုံးဖြစ်အောင် ဆွေမျိုး တစ်သိုက်နှင့် တိုင်ပင်နေသလို သတို့သမီးမိဘများ ဆန္ဒသဘော ကိုလည်း တလေးတစား လိုက်နာဆောင်ရွက်ပေးသဖြင့် မင်္ဂလာ ကိစ္စက တစ်မြို့လုံးနီးပါး စိတ်ဝင်စားဖို့ဖြစ်လာ၏။

ပထမမင်္ဂလာပွဲက လူကြီးစုံရာနှင့် သတို့သမီးမိဘထံ ပြန်လည်အပ်နှံသည့်ပွဲ။

နောက်တစ်ခုက မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေး။

တစ်ခုက စုလျားရစ်ပတ်ထိမ်းမြားလက်ထပ်မင်္ဂလာ။
နောက်တစ်ခုက မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲ။ ညပိုင်း သီးသန့်ဆိုတော့ လူတိုင်း ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပမ်းအစားဆုံး မင်္ဂလာသတင်းအဖြစ် တန်ခူး မိဘတွေလည်း မျက်နှာပွင့် ဂုဏ်တင့်စွာ မင်္ဂလာရှိနေကြသည်။

သတို့သားမိဘက တန်ခူးတို့အတွက် တိုက်တစ်လုံး ကားတစ်စီး စိန်တစ်ဆင်စာ လက်ဖွဲ့အပြင် တန်ခူးတစ်ကိုယ်လုံး လက်ဝတ်လက်စားတွေ ဖိတ်ဖိတ်လက်ညှိတ်နေအောင် ယောက္ခမ လုပ်သူကဆင်ထားသည်။

ကြီးကျယ်ခမ်းနား၍ အစစအရာရာ ပြည့်စုံသော မင်္ဂလာ ပွဲတစ်ခုဖြစ်ဖို့ဆိုသည်က အပြောလွယ်သလောက် လက်တွေ့မှာ မလွယ်။ စိတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင် ရွေးချယ်ကြ ဝယ်ကြခြင်းကြနှင့် ငွေကုန် လူပင်ပန်းသော်လည်း ဘယ်သူမှမညည်းကြ။

ချစ်လူဆိုး စိုင်းမောင်မောင်ကြောင့် ရင်မနေကြရသော ဆွေမျိုးတစ်သိုက်မှာ အခုမှ ရယ်နိုင်ပျော်နိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုစိုင်းတို့လင်မယား ဒီကိုလာဦးမှာလား အန်တီ ဒေဝီ”

“လာမှာ လာမှာ၊ အခုဟာက ယောက္ခမအိမ်ကို အရင် သွားကြတာလေ၊ တန်ခူးက သူ့ဘာသာသွားမယ်ဆိုတာမဟုတ်ရ

ဘူး၊ သူ့ကိုက လိုက်ချင်လွန်းလို့ ပျာယာခတ် သည်းသည်းလှုပ်နေတာ”

“အမလေး အစ်ကိုစိုင်းမောင်တို့ မမတန်ခူးကို ချစ်ပုံ ချစ်နည်းကတော့ ရပ်သိရွာသိ အားလုံးအသိပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

အားလုံးရယ်မောမိကြပြန်သည်။

စိုင်းမောင်မောင်လုပ်ပုံကလည်း အားလုံးပါးစပ်ဖျားမှာ ပြောစရာမို့ သူ တန်ခူးကို ဘယ်လောက်ချစ်မြတ်နိုးကြောင်း ကြော်ငြာပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ ခွန်ဟာကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်ချစ်သူကို စိုင်းမောင်မောင်လို ရပ်သိရွာသိ မကြေငြာသော်လည်း ထိုထက် မလျော့သော အချစ်များဖြင့် ချစ်ခဲ့တာကို ဘယ်သူမှမသိပါ။

“ကိုကိုကလည်း ပိန်သွားလိုက်တာ ရိုးရိုးဖျားတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဧကန္တ ရန်ကုန်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ ကိုကိုရည်စားကို ကျိတ်လွမ်းပြီး လွမ်းဖျားလွမ်းနာကျနေတာထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆောင်း၊ ကိုကို တော်ဖုရားကို လွမ်းလှပြီ”

“တော်ဖုရားဟုတ်လား ကိုကို”

“အင်း”

“ဟယ် ဒါဆို ဆောင်းတို့နဲ့ ခြံချင်းကပ်လျက်က သိပ်လှတဲ့ မမပေါ့၊ ဟေး ဆောင်းတို့တော့ ယောင်းမလှလှလေးရတော့မယ်ကွ”

“ဟိတ် ကောင်မလေး ဘာတွေလျှောက်အော်နေတာလည်း တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ၊ ဒီမှာ စိတ်ညစ်နေပါတယ်ဆိုမှ”

“ဘာစိတ်ညစ်စရာရှိလည်း ဒီကပြန်ရင် ကိုကိုချစ်သူကို တွေ့ရမှာပဲ လွမ်းမနေနဲ့၊ ဆောင်းတော့ မေမေ့ကိုသွားပြောဦးမယ်”

“ဟဲ့ ဆောင်း၊ နေဦးဆို”

ခွန်မဟာစကားကို ညီမဖြစ်သူက နားမထောင်။ နေရာက လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွားတာမို့ သူ့ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ ကျန်ခဲ့သည်။ သိပ်မကြာလိုက်။

စိုင်းမောင်မောင်က တန်ခူးလက်ကဲ့သို့ပြီး ခွန်မဟာတို့ရှိရာသို့ ခပ်ပြုံးပြုံးရောက်လာတာမို့ အားလုံးအကြည့်တွေက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမှုအရာနှင့် သိပ်လှနေသောတန်ခူးထံ ရောက်သွားသည်။

“ဟိတ် ဆောင်း ဒါနင့်ယောင်းမတန်ခူးလေ၊ ဘယ်လိုလဲ ငါ့မိန်းမမလှဘူးလား”

“တန်ခူး ဒါ မောင်ညီမလေ”

တန်ခူးက အားလုံးကို အပြုံးနှင့်နှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း

ဆောင်းကိုတော့ လှိုက်လှဲစွာပြုံးပြမိ၏။

“မမက သိပ်လှတာပဲနော်၊ ဆောင်းတော့ မြင်မြင်ချင်း သိပ်ကိုချစ်သွားပြီသိလား”

“ရွတ်”

“ဟာ ကုန်ပါပြီကွာ၊ ငါ့မိန်းမအလှပျက်သွားပါဦးမယ် မိဆောင်းရဲ့”

ပါးစပ်ကတင်ပြောတာမဟုတ်ပဲ ဆောင်းက တန်ခူးပါးလေးကို ရွတ်ခနဲ ငဲ့နမ်းလိုက်သဖြင့် စိုင်းမောင်မောင် သည်းသည်းလှုပ်ဖြစ်သွားပုံကို အားလုံးက ရယ်ကြသဖြင့် တန်ခူးပါးလေးတွေ ရဲနီစွာ အနေခက်သွား၏။

“အစ်ကိုစိုင်းက သိပ်ပိုတာပဲ”

ခမ်းဝါက အစ်ကိုဖြစ်သူ အကဲပိုနေတာကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ရန်စွာလိုက်ပေမယ့် အကြောင်းသိတွေနဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးစိစိ။

“ပိုတာမဟုတ်ဘူး၊ ချစ်တာ ချစ်တာ၊ ဒီလိုမိန်းမလှလှလေးရဖို့ ညည်းကိုကို ဘယ်လောက်ကြိုးစားခဲ့ရသလဲဆိုတာ မယုံရင် နင်တို့မမကိုမေးကြည့်”

“ဟုတ်လား မမ”

“အို ကလေးတွေကို ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်း မသိဘူး”

“လျှောက်ပြောတာမဟုတ်ဘူးဗျာ တကယ်ပြောနေတာ၊ တန်ခူးကို မောင်ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ ဘယ်လောက်မြတ်နိုးတယ် ဆိုတာ တန်ခူးသာမသိတာ အားလုံးက သိထားပြီးသားသိလား”

“တန်ခူးကို မောင်ချစ်တယ်”

“အို”

ညီမအပျိုတွေကို ရှေ့မှာထားပြီး သူ့မိန်းမသူ ရည်းစား စကားပြန်ပြောနေသော အစ်ကိုဖြစ်သူကြောင့် အပျိုတစ်သိုက်မှာ သူတို့နားကြာရှည်မနေရဲတော့ပဲ အသာလစ်ပြေးလာကြသည်။

အားလုံးပျော်နေကြပေမယ့် မပျော်နိုင်သူက ခွန်မဟာ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် တော်ဖုရားဖုန်းကို လှမ်းအခေါ်မှာ တော်ဖုရားအသံလေးကို ကြားလိုက်ရ၍ ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ်ခုန်သွား၏။

“တော်ဖုရား”

“ကို”

“ကိုရယ် အဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“ဟာ”

ထင်မှတ်မထားသည့်အချိန်မှာ ခွန်မဟာထံက ဖုန်း အဆက်အသွယ်ရပြီး ချစ်သူထံမှ တမ်းတလိုက်လှဲစွာခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရ၍ တော်ဖုရားရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ အံ့သြဝမ်းသာသွားကာ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေစီးကျလာ၏။

“မငိုပါနဲ့ တော်ဖုရားရယ်၊ တော်ဖုရားကို ကိုယ် ဘယ်လောက်လွမ်းနေတယ်၊ တမ်းတနေရတယ်ဆိုတာ တော်ဖုရား သိရဲ့လားကွယ်”

“တိတ်နော်၊ ကို တော်ဖုရားကိုသိပ်ချစ်တယ်”

“တော်ဖုရားလည်း ကိုနဲ့အတူတူပါပဲ ကိုရယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အချစ်ရယ်၊ ကိုကို စိတ်မကောက် တော့ဘူးနော်”

“အင်း”

“ချစ်ရောချစ်သေးရဲ့လား”

“ချစ်တယ်”

“တော်ဖုရားရယ် အခုပဲ အချစ်နားကို အပြေးရောက်လာ ချင်ပြီ အသက်ရယ်၊ တော်ဖုရားရော ကိုယ့်ကိုမလွမ်းဘူးလားဟင်”

“လွမ်းလို့ သေတော့မယ်သိလား”

ခွန်မဟာ နှုတ်ခမ်းတွေ ကြည်နူးစိတ်ဖြင့် ပြုံးသွား၏။

ရင်တစ်ခုလုံး ခဲဆွဲထားသလိုလေးလံနေသည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးက ချစ်သူအသံလေးကို ကြားလိုက်တာနှင့် အားလုံးအရည်ပျော်သွား ၏။

“ကို ဘယ်နေပြန်လာမှာလဲ”

“အခု”

“အပိုတွေပြောမနေပါနဲ့၊ ဒီမှာ သိပ်အရေးကြီးနေပြီ၊ ချက်ချင်းပြန်လာခွဲ”

ပြောရင်း ရှိုက်ခနဲငိုတော့ ခွန်မဟာရင်ထဲ ပျော်သွားသည်။ တော်ဖုရားလည်း သူ့လိုပဲ သိပ်လွမ်းနေပြီပဲ။

“ဟိတ် ဘာလို့ ဒီလောက်ငိုနေတာလဲ၊ တော်ကြာ ဗိုက်ထဲကသားသားလေး မျက်လုံးပြူးလိမ့်မယ်ဗျာနော်”

“ဟင် ကို ကို အဲဒါကိုသိနေတယ်ဟုတ်လား”

တော်ဖုရားအသံလေးက တုန်ရီတိုးတိတ်စွာ ထွက်ပေါ် လာပေမယ့် ချစ်သူကို ချစ်စနိုး ကျီစယ်စနောက်စကားပြောလိုက် သော ခွန်မဟာမှာ ချစ်သူထံမှ အထိတ်တလန့်စကားသံလေး ကြောင့် ရင်တသိမ့်သိမ့်ခွန်သွားပါသည်။

“တော်ဖုရား ဘာပြောလိုက်တယ်၊ ကိုယ့်ကို သေချာပြော စမ်းပါ၊ ကိုရင်တုန်လွန်းလို့၊ အခု တော်ဖုရားမှာ ဟို ဟိုဒင်း”

“ဟုတ်တယ်ကို တော်ဖုရားမှာ သူ သူရှိနေပြီ”

“ဟာ တကယ်နော်၊ ကို ဝမ်းသာလိုက်တာအချစ်ရယ်၊ သားကို ဘာမှမလုပ်နဲ့နော် အချစ်၊ ကို ချက်ချင်းပြန်ခဲ့မယ်၊ ကိုတို့ ကိစ္စ ဘယ်သူတွေသိသေးလဲ”

“မာမီ”

“ဟာ...ဒုက္ခပဲ”

“ဘာဒုက္ခမှမရှိဘူး၊ ကိုသာ မနက်ဖြန်အမြန်ပြန်လာခဲ့ နောက်ကျရင် တော်ဖုရားအသက်ကို အဆုံးစီရင်ပစ်မှာ”

ထင်မှတ်မထားသည့် ချစ်သူစကားကြောင့် ခွန်မဟာ လန့်သွားသည်။

“စိတ်ထင်ရာတွေ လျှောက်မလုပ်ရဘူးနော်အချစ်၊ ကိုကို အရူးကြီးဖြစ်အောင် ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ မနက်ဖြန် ကို မှီရာလေယာဉ်နဲ့ ပြန်ခဲ့မယ်”

“တော်ဖုရားစိတ်ကို ငြိမ်အောင်ထားနော်၊ တော်ဖုရားကို ကိုချစ်တယ်”

ဖုန်းတွေအကြာကြီးပြောကြပေမယ့် ဘယ်သူမှမမောနိုင်။ နောက်ဆုံး ဖုန်းချလိုက်ရပေမယ့် ခွန်မဟာတစ်ယောက်တည်း ရင်ခုန် စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ကျန်ခဲ့သည်။

“ဟ...ဒါဆို တစ်မင်္ဂလာမဟုတ်တော့ဘူး၊ နှစ်မင်္ဂလာ ပေါ့၊ တစ်ခါထဲ သုံးမင်္ဂလာဖြစ်သွားအောင် မိဝါကိုပါ ယောက်ျား ပေးစားလိုက်ပါလား မေမေ”

“ကိုဖုန်းနော် မိဝါတော့ ယောက်ျားမယူဘူး ကိုဖုန်းလဲ ရဟန်းခံလိုက်၊ ဒါမှ ကတုံးစတိုင်နဲ့ အခိုက်စားဖြစ်သွားမှာ”

“အေး ဒါလည်းကောင်းသားပဲ မင်း ရဟန်းခံမလား ကိုဖုန်း”

“အာ...မေမေကလဲ”

သူဘက်မြှားဦးလှည့်လာသဖြင့် ကိုဖုန်း တစ်ချိုးထဲလစ် ပြေးသွားတာကြည့်ပြီး အားလုံး ပိုင်းရယ်ကြသည်။

“ဒါဆို မနက်ဖြန် သားအရင်ပြန်နင့်ပြီး အကျိုးအကြောင်း သေချာရှင်းပြထားလိုက်၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင်လည်း ကိုမင်းသော်နဲ့ ဖုန်းပြောဦးမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ”

ခွန်မဟာကို စိုင်းမောင်မောင်တို့လင်မယားကပဲ လေယာဉ် ကွင်းကို လိုက်ပို့သည်။ လေယာဉ်ကြီးဖွဲ့သွားတာကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ပြီးမှ လင်မယားနှစ်ယောက်ပြန်ခဲ့သည်။

“ခွန်ကြီးတို့ကြတော့လည်း ကံကောင်းလိုက်တာ”

သားရောမယားရော တစ်ခါထဲရသွားတာ ဘယ်လောက်အားကျဖို့ ကောင်းလဲ၊ တန်ခူးလည်း မောင့်ကို သားသမီးတွေ အများကြီးမွေး ပေးရမယ်”

“အို အရှက်မရှိ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“အား...နာတယ်ကွ မိန်းမရ”

တန်ခူးက စိုင်းမောင်မောင်ဗိုက်ကို ဆွဲလိမ်လိုက်၍ အသံပြဲ ကြီးနှင့် ထအော်တော့ တန်ခူးက မျက်စောင်းထိုးပါသည်။ မျက်နှာ လေးပန်းရောင်ပြေးနေပေမယ့် တန်ခူးက အခုချိန်ထိ သူ့ကိုချစ် ကြောင်း တစ်ခွန်းမှမပြောသေး။ စိုင်းမောင်မောင်ကလည်း လင်းမယားသာဖြစ်နေသည်။ တန်ခူးထံမှအချစ်ကို မရမချင်း ကိုယ့် မိန်းမကိုယ် လူပျိုစကားပြောပြီး ပြန်ပိုးပန်းနေခြင်းအဖြစ်ကိုက ဘယ်သူမှမသိချေ။

ဪ ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မည်။

◆ ◆ ◆

လေယာဉ်ကွင်းမှာ ခွန်မဟာထင်ထားသည့်အတိုင်း တော်ဖုရားကိုယ်တိုင် လာကြိုနေကာ လွမ်းခဲ့ရသည့်ရက်ပေါင်းများစွာအတွက် ချစ်အနမ်းတွေဖလှယ်ကာ အလွမ်းတွေကို အတိုးချ ဖြေဖျောက်မိကြသည်။

“လွမ်းလိုက်ရတာ အချစ်ရယ်”

“တော်ဖုရားလည်း အတူတူပါပဲကွယ်”

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လို့မဝရနိုင်သလို ချစ်သူနှစ်ဦးတိုင်ပင်ပြီး နှစ်ဘက်သူငယ်ချင်း အသိသက်သေတွေ ခေါ်ကာ နှစ်ဦးသဘောတူ ရုံးတော်မှာ လက်မှတ်ရေးထိုး လက်ထပ် လိုက်ကြသည်။

“အခုချိန်ကစပြီး တော်ဖုရားဆိုတဲ့ မာဂီကိုရော သားကို ရော ကိုပိုင်သွားပြီ”

“သွားပါ”

“ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ ယောက္ခမကြီးတွေဆီကိုလား”

“ကိုနော် အခုမှသိပ်ပျော်နေ”

“ပျော်ရတာပေါ့ဗျာ၊ ကိုချစ်တဲ့သူနဲ့ အတူနေရတော့မယ့်
ကိစ္စ ဘယ်သူက မပျော်ဘဲနေပါ့မလဲ”

“ကိုကိုသာပြောနေတယ် တော်ဖုရားရော ကိုယ့်နဲ့အတူ
နေရမှာကို မပျော်ဘူးလား”

“ပျော်တာပေါ့”

“ဒါဆို ကျေပြီ”

“အို...ကို”

လှိုက်လှဲနွေးထွေးစွာ ကျရောက်လာသည့် ချစ်အနမ်းများ
ကို ပြစ်တင်ငြူစူခြင်းကင်းစွာ မြတ်မြတ်နိုးနိုးခံယူရင်း ချစ်သူ
ရင်ခွင်မှာ တော်ဖုရားက သူမမျက်နှာလှလှလေးကို ရှက်စနိုးဝှက်
ကွယ်ထားလိုက်မိပါတော့သတည်း။

လုံးဝမသိသေးဘဲ ချစ်စရာပါပဲ။

ဆုအာဇာနည်

